

Giới thiệu Chọc Phải Người Đàn Ông Lư Mạnh

Truyện Chọc Phải Người Đàn Ông Lư Mạnh xoay quanh một cô gái rất kỳ lạ, vì muốn kết thúc những quấy rầy của anh ta mà cô quyết định lên giường với anh.

Hết lần này đến lần khác anh cầu hôn cô nhưng cô đều từ chối. Vì vậy mà anh càng ngày càng kiên quyết muốn đạt được muốn mình có.

Không còn cách nào khác là phải gieo hạt giống vào bụng cô thì cô mới đồng ý!!!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phải Người Đàn Ông Lư Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

“Thi Thi, bảng báo cáo tài vụ của quý này cô làm xong chưa? Nếu làm xong rồi vậy kiểm tra đối chiếu xem giúp tôi tài khoản của ngày hôm nay luôn nhé? Tôi đã tự mình đối chiếu ba lần rồi nhưng mà vẫn bị thiếu 220 tệ.”

Đường Tĩnh Di hí ha hí hửng chạy đến một góc ngồi khuất nhất phòng tài vụ, nói với một nữ đồng nghiệp có bề ngoài rất thanh tú nổi bật còn rất có phong cách đang ngồi ở vị trí đó.

Nữ đồng nghiệp ấy hạ xuống phân nửa bảng báo cáo tài vụ đang xem rồi ngẩng đầu lên nhìn người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, “Không vấn đề gì, nhưng mà phải đợi sau khi tan ca đã.” Người nói chuyện là Trình Thi Thi, là một kế toán của công ty Đồ thị.

Đồ thị là một công ty tư nhân rất lớn, vượt qua quốc gia đứng hàng thứ 500 trên thế giới, đều có chi nhánh trên toàn cầu của hơn mười quốc gia, mà tổng bộ thi được thiết lập ở khu trung tâm thương nghiệp Tín Nghĩa tại Đài Loan.

Trình Thi Thi không chỉ là một kế toán ở Đồ thị, mà còn là một bông hoa xinh đẹp của phòng tài vụ. Bởi vì không thể nghĩ ngờ cô là một người chơi mất nhất giữa những cô gái ở phòng tài vụ cùng mặc một sắc màu đồng phục.

Vào hai năm trước, từ khi Trình Thi Thi bước chân đến Đồ thị, mấy bạn nam đồng nghiệp rồi rít theo đuổi cô giống như bầu trời chi chít đầy sao, nhiều đến đếm không xuể. Thế nhưng đối với những đám người ùn ùn kéo tới theo đuổi ấy thì từ đầu tới cuối cô vẫn chỉ giữ đúng thái độ ôn hoà không nóng không lạnh để đối xử. Cũng vì thế, ngoại trừ cô được xưng tụng là một bông hoa xinh đẹp ở phòng tài vụ ra còn bị các đồng nghiệp đặt cho một cái danh hiệu khác nữa là “Người đẹp lạnh lùng”.

“Người đẹp lạnh lùng”, cái tên như ý nghĩa chính là đối với mọi thứ đều là dửng dưng thờ ơ, lạnh lẽo như một tảng băng.

Mặc kệ là đã vì cô mà sử dụng ra hết đủ mọi thủ đoạn làm cho cô vui vẻ cười lên, nhưng nhận lại cũng chỉ có một khuôn mặt lạnh lùng vô cảm trước sau như một. Dù như thế, nhưng những nam đồng nghiệp kia thì lại là càng căm càng hăng, không hề có chút tức giận nào.

Ngày thường những nơi mà Trình Thi Thi thường hay ra vào nhất ở trong công ty được xếp theo thứ tự là: Nhà ăn của công ty, văn phòng mình làm việc cùng với phòng sách báo công ty thiết lập riêng nhân viên.

Đại đa số mấy bạn nam đồng nghiệp đều sẽ mai phục sẵn đón ở tại 3 điểm này, chờ đợi cơ hội tốt để trở tài tấn công mãnh liệt với “Người đẹp lạnh lùng”.

Cách nghĩ của Trình Thi Thi thật ra thì cũng rất đơn giản, công ty chính là nơi để làm việc chứ không phải là chỗ để yêu đương, càng không phải là nơi thích hợp để bàn tới tình cảm trai gái. Cho nên dù cho đối phương có vất óc tìm mưu kế như thế nào đi nữa, cô tuyệt sẽ không cho họ có cơ hội để tiếp cận với mình.

Cô không cầu mong những bạn nam đồng nghiệp kia theo đuổi mình, họ ráo riết theo đuổi không chịu bỏ cuộc chỉ có thể tăng thêm phiền não cho cô mà thôi. Ở công ty, cô chỉ muốn mình đừng bị quấy nhiễu để hoàn thành tốt công việc chức vụ của mình, chỉ thế thôi.

Đường Tĩnh Di vừa nghe Trình Thi Thi đã đồng ý với nhờ vả của mình, ngay lập tức vui như mở hội cười nói: “Thật tốt quá, Thi Thi, tôi biết ngay là cô sẽ không thấy tôi chết mà không cứu đâu.”

Nhưng rất nhanh khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại xụ xuống, “Phải đợi đến tan ca sao? Có thể sớm hơn một chút được không?” Hơi nhú hàng lông mày kẻ đen nói, “Cô cũng biết hôm nay sau khi tan ca công ty còn phải mở cuộc liên hoan ra mắt vị thực tập sinh từ Thụy Điển tới công ty chúng ta thực tập mà, nghe nói vị thực tập sinh đó còn là tiểu Vương tử ở Dolly Ximiya * nữa. Tôi lớn tới chừng này tuổi rồi mà vẫn chưa từng thấy Vương tử thật ở ngoài ra sao, rất muốn đến nhìn xem thử một chút vị Vương tử kia rốt cuộc trông như thế nào, và cuối cùng là có đẹp trai hay không? Cao đến cỡ nào? Thi Thi à, cô có muốn tới nay cùng đi với tôi tới xem thử hay không?” Khi nói chuyện, trên mặt Đường Tĩnh Di còn biểu lộ ra sự vui mừng hớn hờ. (*Là cộng hòa Dominican)

Nhưng nét mặt Trình Thi Thi vẫn không hề có tí cảm xúc nào, “Không được, vậy thì đợi tôi làm xong hết công việc còn đang làm dở đi.” Nói xong cúi đầu xuống tiếp tục xem xét bảng báo cáo tài vụ trên tay mình.

Beard bước vào Đồ thị đã qua ba ngày rồi.

Vốn dĩ anh chỉ muốn rất đơn giản lấy tư cách của một thực tập sinh thông thường sống và làm việc tại công ty tư nhân nước ngoài này.

Thật lòng anh hoàn toàn không mong muốn tất cả mọi người đều đối đãi với anh như một Vương tử cao quý như thế, nhưng mà anh lại quên mất bản thân mình được sở hữu một khuôn mặt tây phương mê chết người không cần đèn mạng, cùng với cái danh hiệu “Vương tử” rất dễ có thể làm cho mấy cô nữ sinh này sinh tư tưởng mơ mộng hão huyền, anh thật sự không thể nào có thể giống với một người bình thường tự do ra vào ở cái công ty này.

Nói ví dụ như hiện tại, chẳng qua anh chỉ ngồi dùng cơm trưa ở nhà ăn của công ty thôi, vậy mà cũng bị vô số ánh mắt nóng rực của đồng nghiệp thay nhau chiếu tướng.

Cũng may mà anh đã sớm thành thói quen với những ngày tháng bị loại ánh mắt này chút ý. Vì thế, trước cái nhìn chăm chú của mọi người anh rất tự nhiên cũng rất bình tĩnh, vẫn ung dung từ tốn ăn hết đồ ăn trước mặt.

“Oa? Vương tử mà cũng biết dùng đũa ư?” Rất nhiều người đang nhìn lom lom từng cử chỉ của anh, rồi đồng loạt phát ra tiếng than ngưỡng mộ.

“Đúng vậy, bởi vì bà nội tôi cũng là người Đài Loan, vì thế khi còn ở Dolly Ximiya, tôi cũng thường ăn món Trung Quốc và cũng thường dùng đũa.” Beard nhìn tới “quân chúng” ở bốn phía nở rộ ra một nụ cười lúm đồng tiền vô cùng dịu dàng, dùng một hơi tiếng Trung lưu loát chính xác để giải thích lý do tại sao mình biết dùng đũa.

“Bà nội của Điện hạ cũng là người Đài Loan?” Mọi người càng thêm ngạc nhiên hỏi, “Vậy phải chăng Điện hạ cũng có khả năng cưới một cô gái Đài Loan làm vợ đúng không?”

“Cái này Quả thật là cũng rất có thể.” Beard cười cực kì ngọt ngào rồi nói, “Chỉ là tất cả còn phải xem duyên phận nữa.”

Nhóm nữ nhân viên trẻ tuổi ở bên cạnh nghe được câu này, tất cả đều bắt đầu lưu lú vui mừng như chim nhảy nhót, có người hăng hái cũng có người kích động, dường như đều chỉ trong nháy mắt đã đầy ngập sự chờ mong vô thời hạn.

Thấy thế, nụ cười bên khóe môi của Beard cũng càng tích càng sâu, giống như chỉ cần các cô thấy vui vẻ, anh cũng sẽ được lây sang sự vui vẻ không gì sánh bằng từ các cô.

Vốn là như thế, bản thân là Vương tử, một trong trách nhiệm của anh không phải là mang đến đủ loại mộng tưởng tươi đẹp cho những cô gái đáng yêu này hay sao?

Dùng đủ loại truyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết, cô bé lọ lem đã rất lâu rất lâu trước kia, không phải tất cả đã rất rõ ràng là muốn truyền đạt tới anh điều này sao?

Nhưng ở tại một góc khác trong nhà ăn, “Thi Thi, Thi Thi! Hình như Vương tử cũng tới nhà ăn dùng cơm trưa kìa, lần trước cô không tới dự cuộc liên hoan ra mắt anh ta thật là đáng tiếc à. Vương tử Điện hạ đó quả thực là nhìn còn đẹp hơn cả minh tinh điện ảnh Hollywood nữa ấy! Hoàng tử, công chúa, nghe có vẻ y hệt như khi còn bé thường hay đọc truyện cổ tích vậy. Thi Thi, cô nói thử xem, nếu mà tôi có thể lấy vị Vương tử Điện hạ kia thì chẳng phải đã làm được cô bé lọ lem phiên bản hiện đại rồi sao?”

“Tĩnh Di, thử suy nghĩ kỹ xem, cái gọi là mộng mị thì vẫn chính là nằm mơ mà thôi, không thể trở thành sự thật được, càng không thể đem nó gắn liền với cuộc sống hiện thực được đâu, bằng không đến cuối cùng thất vọng cũng chỉ có thể là chính bản thân mình.”

Ba ngày trước, kể từ khi tham gia cuộc liên hoan ra mắt kia thì Đường Tĩnh Di liền biến thành người ái mộ đứng đầu của Vương tử, đôi môi anh đào nhỏ nhỏ mỗi ngày hé mở toàn bộ đều có liên quan đến những chuyện về cái người Vương tử Điện hạ kia.

Bởi vì Đường Tĩnh Di vừa là đồng nghiệp vừa kiêm luôn bạn tốt, Trình Thi Thi nhận thấy rằng mình đặc biệt có nghĩa vụ lên tiếng khuyên giải cô ấy, để tránh cho cô chỉ vì một lần không cẩn thận mà bị Tẩu Hỏa Nhập Ma.

Giày thủy tinh, xe bí đỏ, dạ vũ hoa lệ, Vương tử tuần lãng, chắc hẳn đây là giấc mộng trong lòng của rất nhiều cô gái trẻ, nhưng mơ ước cuối cùng vẫn chỉ là mơ ước, một khi coi nó như thật thì kết quả thu được cũng chỉ có thể là thất vọng ê chề.

“Thi Thi, tại sao đối với bất kể chuyện gì cô cũng có thể tỉnh táo được như thế chứ? Chẳng lẽ cô từng này tuổi rồi mà cả mơ ước cũng chưa từng có, trong lòng cũng không hề có chút hiểu kỳ nào đối với vị Vương tử kia hay sao?”

Thật xin lỗi là quả thật cô không hề có, không có suy nghĩ tới bất kỳ mộng đẹp không thực tế nào đó, càng không có chút tò mò nào với cái người Vương tử kia. Bởi vì cô hiểu rất rõ, mình và anh ta là hai người sống ở hai cái thế giới hoàn toàn khác nhau.

“Thi Thi.” Đột nhiên có một người thanh niên đi tới cạnh Trình Thi Thi rồi lên tiếng gọi tên cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, hình như là anh chàng đồng nghiệp ở phòng kế hoạch đã từng thổ lộ tình cảm với mình trước đây không lâu. Ban đầu cô cũng đã

rất thẳng thắn từ chối anh ta, nhưng xem ra người này vẫn chưa có hoàn toàn từ bỏ.

“Gần đây cô có thời gian không? Tôi muốn mời cô đi xem phim.”

“Thật xin lỗi, dạo này tôi rất bận.”

“Vậy khi nào cô mới có thời gian vậy?”

“Xin lỗi, tôi e rằng mình không có thời gian nào rảnh cả.” Cô không hề nói dối, thật sự là cô rất bận, phải bận rộn cho công việc, bận bịu dành thời gian rảnh để đọc xem đủ loại sách mà làm cho cô cảm thấy hứng thú và còn có thể nâng cao chuyên ngành của mình. Vì vậy cô căn bản là không có thể có thời gian để cùng đi xem phim với anh ta.

Người thanh niên nọ nghe được câu trả lời của Trình Thi Thi sắc mặt đã có phần khó coi, hỏi lại cô thêm một câu: “Vậy ý của cô muốn nói là, vĩnh viễn sẽ không bao giờ cô có thời gian để đi xem phim với tôi có đúng không?”

“Trên cơ bản đúng là như thế.” Trình Thi Thi lạnh lùng gật đầu khẳng định với anh ta.

Đến nước này thì người thanh niên ấy dường như đã không còn kiềm nén được nữa, tức giận kéo cánh tay Trình Thi Thi, “Ai cũng bảo cô là người rất khó theo đuổi, mới đầu tôi còn không tin lắm nhưng thật không ngờ cô chính là đứa con gái không biết điều như thế.”

Nghe giọng điệu của anh ta thật giống như kiểu anh ta chịu hạ mình hèn hờ với cô đó là sự ban ân dùm dỗi lắm rồi vậy, còn cô thì lại không hề có một chút cảm kích nào.

“Sĩ diện của đàn ông có phải quan trọng hơn bất kể thứ gì hay không?” Trình Thi Thi vẫn bình tĩnh nhìn tới nam đồng nghiệp ở trước mặt.

“Cái gì?” Người thanh niên không hiểu tại sao cô lại đột nhiên hỏi câu ấy.

“Bởi vì tôi đã từ chối anh ở trước mặt nhiều người, cho nên anh liền thẹn quá hóa giận ư?”

“Cô. . . .” Trên tay người thanh niên nọ lại dùng thêm sức, túm lấy Trình Thi Thi đứng dậy khỏi ghế ngồi.

“Sự tức giận nhất thời có thể sẽ làm cho con người ta làm ra những chuyện ngu xuẩn mà có hối hận cũng không kịp.” Giọng điệu nói chuyện của Trình Thi Thi vẫn bình ổn vững vàng, mắt thì nhìn chăm chăm vào cánh tay đang bị người nọ tóm lấy, “Cho nên vì để tốt cho bản thân mình, tôi khuyên anh hãy nên mau buông cái tay của anh ra.”

Cần gì phải nổi giận như thế, có trách cũng chỉ có thể trách chính anh ta đã chọn sai địa điểm để tán tỉnh mình thôi.

Thực ra cô làm như thế cũng là suy nghĩ dùm anh ta đấy, không muốn tạo cho anh ta bất kỳ hi vọng nào, cũng ngăn ngừa anh ta cứ phải lãng phí thời gian quý giá của mình dành cho cô, thực sự là cô có ý tốt mà.

Người thanh niên nọ bỗng cúi đầu xuống, như muốn dùng môi của mình ấn lên bờ môi đỏ mọng của Trình Thi Thi, coi như không theo đuổi được cô ta, nhưng ít ra ở trước mặt nhiều người thế này mà lấy được nụ hôn của” Người đẹp lạnh lùng” này thì cũng coi như là giành lại được chút mặt mũi rồi?

“Nếu như anh muốn bị công ty lập tức xa thải vậy thì cứ tiếp tục hôn đi.” Dù đã đến nước này, Trình Thi Thi vẫn giữ được sự tỉnh táo lạnh lùng vốn có của mình.

Nhìn thẳng tới trước mặt người đàn ông rất có thể sắp cướp đi nụ hôn đầu đầu tiên của mình, tuy nhiên lời nói ra vẫn nhạt nhẽo như thể đang bàn luận về một đề tài thời tiết nào đó, cũng chẳng có vẻ gì lo lắng nếu như đối phương thực sự thực hiện.

Người thanh niên ấy sau khi nghe được lời của cô thì sững sốt dừng lại hành động của mình, trong lòng sau một hồi đấu tranh rồi quyết định bỏ của chạy lấy người.

Trình Thi Thi lại ngồi trở về ghế của mình, cầm đĩa lên tiếp tục ăn phần đồ ăn còn lại trong chén, dường mọi chuyện vừa xảy ra trước đó chưa hề tồn tại.

Đoạn nhạc đệm này tuy chỉ có 3 phút ngắn ngủi, nhưng đã làm cho rất nhiều người ở trong nhà ăn vốn đang vây lấy Beard đều dời lực chú ý về phía cô.

Beard cho một miếng thịt vào miệng mình, nhìn tới Trình Thi Thi ở phía trước cách tầm 7, 8 mét, nhướn mày làm bậm tịt nói thầm trong miệng: “Cô gái đó là ai vậy cả?”

Trả lời vấn đề này cho Beard là một người đàn ông trông cũng rất lịch sự ngồi ở bên tay phải anh, “Cô ấy là Trình Thi Thi, làm kế toán ở phòng tài vụ.”

Người đàn ông này tên là Triệu Tích Dương là quản lý của bộ phận nhân sự ở Đồ thị. Mấy ngày nay, công ty đặc biệt sắp xếp cho anh ta đi theo Beard để giúp cho vị thực tập sinh thân phận hiền quý này mau sớm làm quen với công ty, giải thích về mọi cơ cấu có liên đến Đồ thị.

“Ở công ty, cô ấy nổi tiếng là” Người đẹp lạnh lùng”, cực kỳ có cá tính, cực kỳ khó theo đuổi, đàn ông muốn tiếp cận cô ấy hầu như đều giảm phải đình sất. Bất cứ lúc nào ở đâu cô ấy cũng đều có thể giữ đúng thái độ bình tĩnh lạnh lùng đến mức kỳ quái với mọi người. Mặc dù đã bị các đồng nghiệp liệt vào là cô gái khó” của đồ” nhất Đồ thị, nhưng vẫn có khối đàn ông lại sẵn sàng vì cô mà không ngại nhảy vào đầu sủi lửa bỏng.”

Beard nghe vậy thì nhếch môi xoa cằm của mình, “bình tĩnh lạnh lùng khác thường với mọi người? Là cô gái khó” của đồ” nhất”? Ha ha, nghe ra, ngược lại hình như cũng rất thú vị à nha.

“Hello, cô Trình Thị Thi, xin hỏi tôi có thể ngồi ở chỗ đối diện với cô được không?”

Trình Thị Thi để đôi đũa trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đang đứng ở trước mắt mình. Tóc đen, mắt màu xanh dương, mặc một bộ quần áo văn nghệ màu trắng gạo, dáng cao theo mắt nhìn của cô thì hẳn là ở khoảng 1m80 tới 1m85.

Thành thật mà nói, cô rất bội phục sự gan dạ của anh chàng này, mỗi ngày hôm qua cũng ngay tại nhà ăn này mình đã từ chối một người đàn ông ở trước mặt hơn 100 đồng nghiệp, vậy mà người này còn dám chủ động tới tán tỉnh mình ở cùng một địa điểm và cũng cùng một thời gian.

Cô chỉ gật nhẹ đầu với anh ta, đây là bàn sử dụng chung trong nhà ăn, cô cũng không có cái quyền được không cho ai ngồi ở chỗ này.

Anh chàng nọ thấy cô gật đầu liền đặt mông ngồi vào chỗ đối diện với cô, sau đó tự giới thiệu, “Tên của tôi là Beard Dizankeli Maigeleidi, là thực tập sinh từ Thụy Điển mới đến Đồ thị vào mấy ngày trước. Tôi rất hy vọng trong thời gian mình ở lại Đồ thị làm việc có thể làm quen thêm vài người bạn mới. Ngày hôm qua tôi cũng đã tận mắt chứng kiến thấy cô cự tuyệt một người đàn ông ở ngay tại đây, nếu như có thể được kết bạn với một cô gái vừa xinh đẹp lại còn rất cá tính như cô Trình Thị Thi đây thì thật đúng là một vinh hạnh lớn lao đối với tôi biết dường nào. Không biết là ý của cô Trình Thị Thi nghĩ như thế nào? Có vui lòng nể mặt trở thành người bạn đầu tiên của tôi ở Đồ thị này hay không?” Vừa nói anh vừa đưa ra bàn tay phải của mình về phía cô.

Trình Thị Thi nhướng mày nghiêm túc nhìn chằm chằm người đàn ông nọ rồi từ tốn nói: “May được Vương tử Điện hạ ưu ái đồng ý làm bạn với tôi, là may mắn cỡ nào đối với một người bình thường nhỏ bé như tôi! Sao có thể từ chối cho được?” Dứt lời cũng vươn bàn tay mình ra bắt lấy bàn tay phải của anh.

Dù cho Trình Thị Thi có không biết điều đến cỡ nào đi nữa, thân phận hiển hách như người đàn ông này nếu như đã tự nguyện hạ mình muốn làm bạn với một người bình thường như cô, vậy thì cô cũng không thể nào mở miệng cự tuyệt được.

Vào lúc cô muốn rút lại bàn tay phải của mình, Beard bỗng nhiên giữ lại bàn tay mềm mại mảnh khảnh như không xương của cô đưa lên môi mình rồi hôn nhẹ lên bàn tay cô.

Trình Thị Thi vẫn đứng im không nhúc nhích, để mặc anh ta hôn mình, cô biết tầng lớp quý tộc đều có thói quen hôn tay phụ nữ, đây là sự lễ độ cơ bản của nước họ, nói vậy vị Vương tử Điện hạ này chắc hẳn cũng có thói quen như thế, cái này cũng không có gì đáng phải ngạc nhiên.

Khóe môi Beard nở rộ lên nụ cười xinh đẹp còn hơn cả hoa tươi, “Có thật không? Thật tốt quá, nói vậy có nghĩa là, cô đồng ý chịu làm bạn với tôi rồi có đúng không?”

Đột nhiên, Beard đứng lên khỏi chỗ đang ngồi ở đối diện Trình Thị Thi bước sang ngồi vào vị trí bên cạnh cô.

“Vậy bây giờ chúng ta đã xem như là bạn rồi có phải không? Thị Thi này, nếu đã xem nhau là bạn rồi thì.Tôi có thể đưa ra một yêu cầu nho nhỏ với cô có được không?” Nếu như đã trở thành bạn bè rồi, dĩ nhiên là cách xưng hô cũng có thể chuyển từ “Cô Trình Thị Thi” rút gọn xuống còn hai chữ “Thị Thi” chứ nhỉ?

“Sau khi cô ăn xong bữa trưa này, có thể cùng tôi đi dạo một vòng ở tòa cao ốc trong công ty này được không? Giới thiệu cho tôi biết sơ lược về tình hình đại khái ở nơi đây đi? Cô biết không? Mặc dù tôi đã sang đây 4 ngày rồi, nhưng đối với tình hình công ty vẫn chưa quen lắm, đi tới đâu cũng cảm thấy thật xa lạ. Thị Thi, cô có thể giúp tôi hay không vậy?” Beard chống cằm nói, mục đích không đơn thuần đã dần dần lộ đuôi ra.

Trình Thị Thi đưa mắt nhìn anh chàng Vương tử ở trước mắt, nhướng lên hàng chân mày bên phải của mình nói, “Nếu như tôi nhớ không lầm thì công ty hẳn là đã cử quản lý Triệu bên bộ phận nhân sự đi theo Vương tử Điện hạ, giúp Vương tử Điện hạ anh làm quen với hết mọi thứ trong công ty rồi mà.”

Tuy rằng cho tới thời điểm hiện tại Trình Thị Thi chưa từng nảy sinh một chút hứng thú nào đối với vị Vương tử Điện hạ này, càng không có lòng đi nghe ngóng những tin tức có liên quan đến anh ta. Nhưng bởi vì suốt mấy ngày nay Đường Tĩnh Di luôn thì thầm to nhỏ bên tai cực kì ngưỡng mộ vị Vương tử Điện hạ này, cuối cùng đã làm cho cô muốn tìm hiểu nhiều hơn về anh ta, cũng chính vì như thế nên khi vừa nghe anh ta giới thiệu về tên tuổi mình thì ngay lập tức cô liền biết được thân phận của anh ta.

Vừa nghĩ tới Đường Tĩnh Di, Trình Thị Thi cảm thấy thật đúng là có chút đáng tiếc, cô gái nhỏ kia hôm nay lại xin nghỉ bệnh không có đi làm, nếu không lúc này mà nhìn thấy Vương tử Điện hạ chủ động tìm tới cô, nói không chừng sẽ xúc động đến mức la lối chói tai rồi.

Beard nhủ nhủ mầy, ra vẻ rất đáng thương nhìn Trình Thị Thi nói: “Cô đang nói quản lý Triệu – Triệu Tích Dương kia sao? Thôi đừng nhắc tới anh ta nữa, anh thật là chẳng có chút trách nhiệm nào với tôi hết, lúc nào cũng quăng bỏ tôi ở một xó rồi tự mình bỏ đi mất. Lần nào cũng nói là ở bộ phận nhân sự có việc gấp cần phải đi qua bên đó để xử lý, làm tôi muốn giữ anh ta ở lại cũng không biết phải làm sao cả. Cô nói xem, có phải tôi thật là rất đáng thương hay không? Cho nên hiện tại tôi cũng chỉ có trông cậy vào cô mà thôi, cô làm ơn đừng có từ chối tôi nha.”

Beard vừa nói vừa nghĩ thầm ở trong lòng, vì mục đích” tán gái” chỉ đành phải phản bội quản lý Triệu thôi, tất nhiên sau chuyện này mình nhất định sẽ không bạc đãi quản lý Triệu đâu.

Trình Thị Thi rũ xuống rèm mắt, rất lạnh nhạt nói với Beard một câu: “Thôi được.” Cũng chỉ là đi dạo một chút với vị Vương tử ở tòa cao ốc này, huống

chi anh ta cũng đã nấn nỉ đến mức này rồi, nếu ngay cả cái yêu cầu nhỏ nhoi này mà mình cũng không đồng ý, vậy thì cũng có hơi chút quá mức hẹp hòi rồi.

Beard lập tức vui mừng cười to nói: “Cô đồng ý rồi sao? Tôi biết ngay mà, người con gái đáng yêu lại còn tốt bụng giống như cô vậy tuyệt đối sẽ không từ chối tôi đâu.”

Đáng yêu? Trình Thi Thi nghe thấy cách Beard hình dung về mình tưởng chừng như muốn bật cười lên, lớn tới chừng này rồi cô vẫn chưa bao giờ được nghe có ai dùng từ này để hình dung về mình.

“Người đẹp lạnh lùng” gì đó thế nhưng lúc này lại trở nên đáng yêu? Xem ra ánh mắt của vị Vương tử Điện hạ này thật đúng là rất độc đáo có một không hai.

Cũng vào lúc này, Beard đang ngồi ngay ngắn bên cạnh Trình Thi Thi thế nhưng nụ cười trên môi anh lại cười càng lúc càng tươi, càng lúc càng sâu xa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lừa Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Rời khỏi nhà ăn, Trình Thi Thi đi theo ở phía sau Beard bước thẳng vào thang máy, rồi lên thẳng tầng cao nhất của công ty.

Dường như đối với tất cả mọi thứ bên trong tòa cao ốc văn phòng của công ty này Beard đều vô cùng hết sức hiếu kỳ.

Từ tầng cao nhất một mạch đi xuống phía dưới, ngắn ngủi trong 20 phút đồng hồ, anh ta đã hỏi Trình Thi Thi rất nhiều vấn đề vô cùng kỳ quặc.

Hơn nữa ngay cả từng cái góc xó xỉnh nhìn như không đáng kể, anh ta cũng muốn đi tới đó, ở trên sàn nhà lưu lại chồng chất đủ dấu vết thuộc về anh ta.

Nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, đi chung với nhau vốn bản thân từng người đã rất dễ thu hút sự chú ý của những người khác rồi, huống chi còn là một vị Vương tử nước ngoài cùng “Người đẹp lạnh lùng” nổi danh ở công ty.

Nhưng từ trước đến giờ Beard cũng không quan tâm tới cái nhìn chăm chăm của người khác dành cho mình, dù là đàn ông hay đàn bà mỗi khi nhìn tới mình, anh đều dùng nụ cười thân thiện để đáp lại, y hệt như một quý ông ôn tồn nho nhã. Mà Trình Thi Thi trước sau luôn chỉ là người lạnh nhạt lãnh đạm thì lại càng không để bụng có bao nhiêu người tập trung lực chú ý vào mình.

Beard ung dung từ tốn đi đến trước một cánh cửa nhỏ nằm ở phía sau cửa cầu thang, chỉ vào cánh cửa nhìn Trình Thi Thi hỏi: “Thi Thi, cô mau đến xem, không ngờ trong này còn có một căn phòng nè.”

Nghe giọng điệu của anh ta, giống như ở chỗ này có một căn phòng đã khiến anh ta cảm thấy như thể đó là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“Nó dùng để làm gì thế?” Có vẻ nghi ngờ khó hiểu.

Trình Thi Thi liếc mắt nhìn cánh cửa, “Phòng tạp vật thì để tạp vật.” Chỉ trả lời câu hỏi của anh một cách qua loa.

Trên mặt cánh cửa không phải có viết chữ sao? Mà còn ba chữ lớn thế kia, tại sao anh ta còn phải hỏi mình? Hay là anh chỉ biết nói tiếng Trung nhưng không biết mặt chữ?

“Đề tạp vật? Trong công ty mà cũng có tạp vật nữa sao? Tại sao công ty phải lãng phí cả một căn phòng chỉ dành để tạp vật, đem chúng thanh lý hết không phải là được rồi ư? Vậy mấy thứ gọi là tạp vật trong công ty ấy là những đồ gì thế?” Anh vòng tay trước ngực, “Thi Thi, hay chúng ta vào xem thử đi, hình như cửa cũng không có khóa lại.”

Tới rồi, lòng hiếu kỳ của anh ta lại tới nữa rồi!

Không biết có phải lòng hiếu kỳ của vị Vương tử Điện hạ này hơi nhiều hơn so với những người khác không, hay là mấy công ty lớn ở Thụy Điển vốn không hề có phòng tạp vật như họ vừa nói, tóm lại rất rõ ràng vị Vương tử Điện hạ này đối với căn phòng này cực kỳ vô cùng có hứng thú.

Vặn mở chốt cửa liền sải chân bước nhanh vào, nhìn thấy anh đi vào, Trình Thi Thi cũng chỉ có thể theo anh cùng đi vào.

Nhưng ngay khi Trình Thi Thi bước vào gian phòng tạp vật nọ thì cánh cửa ở phía sau lưng cô bị đóng sầm lại một tiếng thật mạnh.

Beard thấy vậy vội vàng chạy đến trước cánh cửa, thử đẩy đẩy cánh cửa nói, “Tiêu rồi, hình như cửa đã bị khóa rồi, sao lại như vậy chứ?”

Sao lại như vậy? Đây còn không phải là chuyện tốt do người của mình làm ra sao? Cùng cô đi lòng vòng lần quanh tòa cao ốc này đã hơn nửa ngày

không chính là vì thời điểm này sao?

“Bên ngoài có ai không? Làm ơn mở cửa ra giúp với? Nè, có ai ở bên ngoài nghe thấy không? Làm ơn mở cửa giúp với?” Beard vừa vỗ lên cánh cửa, vừa cất tiếng cao giọng gọi.

Tiếng quát tháo của anh tất nhiên sẽ không được bất kỳ ai ở bên ngoài đáp lại, chẳng qua anh chỉ là làm bộ ở trước mặt Trình Thi Thi mà thôi, thật ra thì trong lòng anh cũng sớm đã cười tới nở hoa.

Cho dù vô có bị nhốt vào trong một căn phòng kín mít cùng với một người đàn ông, thế nhưng về mặt Trình Thi Thi vẫn tự nhiên như thường ngày.

Cô còn đang nhìn quanh quần đánh giá căn phòng tạp vật lộn xộn, diện tích căn phòng trái phải chừng 200 mét vuông, hàng hóa xếp chồng chất thật sự cũng không nhiều lắm, có ít nhất hai phần ba chỗ còn đang bỏ trống.

Vào lúc cô đang quan sát căn phòng tạp vật, bỗng nhiên có một bàn tay bắt ngờ từ phía sau vươn tới vòng qua ôm trọn vòng eo của cô.

Cô quay đầu lại lạnh lùng nhìn về mặt Beard ở sau lưng tựa như ánh mặt trời phủ sáng khắp nơi, “Vương tử Điện hạ, xin hỏi ngài đang làm gì?”

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên cô gần gũi với một người đàn ông ở khoảng cách gần như thế, cô còn rõ ràng người thấy được trên người anh tỏa ra mùi xạ hương thoang thoảng.

Beard phả một làn hơi nóng vào bên tai cô, bàn tay to lớn giữ chặt vòng eo cô, sau đó từ từ di chuyển hẳn lên phía trên bao trọn lấy khối tròn trĩnh ở bên phải của cô được ngăn cách bởi hai lớp vải rất mỏng của chiếc áo sơ mi và áo lót, “Tuy ngực không được lớn lắm, nhưng cũng đủ vừa khít lòng bàn tay anh đây.” Nụ cười trên mặt bỗng trở nên sâu xa khó lường, “Cái đầu tuy rằng hơi nhỏ một chút nhưng cũng xem như là phù hợp với anh, cùng bổ sung cho nhau thì lại càng hay.”

Bởi vì ở công ty thực sự không tìm được một cơ hội nào để được ở riêng với cô, anh chỉ đành phải giờ ra một chút thủ đoạn nho nhỏ, cố gắng tự tạo ra cơ hội này, hơn nữa còn phải biết cách nắm bắt thời cơ thật tốt, để khỏi phải có nhảm lẫn gì dẫn đến sau này có hối hận cũng không kịp.

Trình Thi Thi vẫn không thay hề thay đổi sắc mặt mấp máy bờ môi, “Vương tử Điện hạ, xin ngài tự trọng.”

Người đàn ông này rõ ràng hiện đang sàm sỡ cô, vậy mà lời nói của cô vẫn có thể duy trì sự lạnh nhạt hờ hững một đời không đổi, sự hứng thú mà Beard dành cho cô lại không khỏi gia tăng thêm một phần. Hơi dùng sức một chút, lần áp cô đến sát cạnh chiếc bàn làm việc cũ kỹ, “Tự trọng sao? Thật xin lỗi tiếng Trung của anh cũng không được tốt lắm, chỉ biết cái gì là tự tin, tự phụ, tự mình cố gắng, tự ái, chứ không biết cái tự trọng gì gì đó.”

Đồ lưu manh! Đây là đánh giá đầu tiên Trình Thi Thi dành cho vị Vương tử Điện hạ này.

Bàn tay to lớn từ từ men theo vạt áo luồn vào trong áo sơ mi của Trình Thi Thi, lần tìm cơi ra chiếc nút áo lót của cô.

Dù rằng Trình Thi Thi phải đối mặt với tình huống như thế, tuy nhiên phản ứng vẫn tinh táo một cách khác thường, cô nhìn tới người đàn ông ở đối diện đang giờ trò với mình, “Vương tử Điện hạ, ngài muốn cưỡng bạo tôi sao?”

Giọng nói của cô vô cùng bình ổn, không hề có sự hoang mang lo sợ cần giúp đỡ của bất kỳ một cô gái bình thường nào nên có vào lúc này, “Thật lòng mà nói, tôi khuyên ngài nên lập tức dừng tay, căn cứ theo luật hình của dân quốc Trung Hoa ngài làm thế này có thể sẽ bị kết án tù có thời hạn, tôi nghĩ hẳn là ngài cũng sẽ không hy vọng tương lai gần ấy năm của mình trải qua cuộc sống làm bạn với nhà giam chứ? Huống chi, đường đường là Vương tử Điện hạ Dolly Ximiya lại không ngờ đi cưỡng bạo nữ đồng nghiệp trong công ty, tôi thiết nghĩ có lẽ ngài cũng sẽ không mong muốn danh dự của mình vì chuyện này mà bị quét sạch chứ?”

Ánh mắt của Beard từ từ nhú lại như một đường chỉ, “Thi Thi, thời gian qua cô chính là dùng cách này để hù dọa cái đám đàn ông có mưu đồ bất chính với cô sao?”

Trình Thi Thi hờ hững nói: “Trên cơ bản đúng là vậy.”

Beard nhướn mày hỏi, “Chẳng lẽ chưa từng có tên nào ngoại lệ không sợ chết ư?” Beard mím môi, có người chỉ cầu có thể được âu yếm vuốt ve mà bắt kể cái giá phải trả cho hậu quả, hẳn là cũng còn có khối người ra đây? Cô ta không biết cái cách này của mình thật ra là không hề có một chút an toàn nào sao?

Trình Thi Thi vẫn lạnh nhạt trả lời: “Thật đáng tiếc, trước mắt quả thực là vẫn chưa thấy có.”

Đám đàn ông theo đuôi cô chủ yếu là nhân viên của Đồ thị, những người có thể được việc làm tại Đồ thị, đầu óc của họ cũng không phải thuộc hạng ngu ngốc, chỉ vì muốn âu yếm hôn hít mà phải đánh đổi cả tương lai quý báu của mình, khoản này dù tính thế nào cũng không có lời, bọn họ cũng đâu phải dạng ngu ngốc nào tàn đến độ ngay cả điểm này mà nghĩ cũng không ra. Cho nên chiêu đe dọa này lần nào cô cũng trúng đích, trước giờ đều chắc chắn thì sau này vẫn sẽ mười lần cũng chẳng sai.

“Vậy tôi không thể không thừa nhận cô thật đúng là may mắn.” Beard tràn trề cảm xúc nói, “Nhưng loại này may mắn cũng không nhất định sẽ mãi mãi theo ở bên cạnh cô đâu.” Bất ngờ nhào tới vén lên váy của cô, “Bởi vì hôm nay cô đã rất không may đụng phải tôi, mà vừa hay tôi cũng chính là cái người ngoại lệ chưa từng có đó.” Dứt lời, nhanh chóng cởi ra từng chiếc cúc áo trên áo sơ mi của cô, giải thoát cho hai bầu vú tròn trịa sẵn chắc vươn thẳng ở trước ngực.

“Nhan sắc thật đúng là xinh đẹp tuyệt đỉnh.” Ngâm lấy một bên nụ hoa hồng hồng, lời nói có chút ẩn ý sâu xa: “Thi Thi, đối với đàn ông chẳng thèm ngó tới hay tự cho là mình đúng quá mức như thế, có đôi khi cũng không phải là một chuyện tốt.” Hiện tại đây chẳng khác nào là một bài học cho cô rồi.

Vị Vương tử Điện hạ này chính là loại người trời không sợ, đất không tha, là loại đàn ông chỉ vì nổi hứng nhất thời mà không tiếc cái giá phải trả cho hậu quả của mình, trên mặt anh ta ẩn chứa ý cười, lại đem ngón tay như loài quỷ dữ thăm dò vào quần lót của cô.

Trình Thi Thi hoàn toàn giống hệt như không còn sức sống, bị Beard đè ở dưới người nhưng vẫn không hề nhúc nhích, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Đang tận lực liếm cắn một bên nụ hoa phấn hồng của cô, Beard không khỏi thấy có chút kỳ quái liền ngẩng đầu lên nhìn tới khuôn mặt có thể nói là không hề có chút biểu tình kia, “Thưa cô, tôi chính là đang cưỡng bạo cô đấy, sao cô lại chẳng hề có một chút phản ứng nào hết vậy? Theo lẽ thường, ít nhất cũng có nên giữa một hai cái hoặc là to lên buông tay ra...vân...vân...?”

Cô gái này thật đúng là không hề giống với người khác một chút nào cả, phản ứng cũng rất khác xa so với những người bình thường, dù thế nào cũng nên giãy giụa mấy cái hoặc là kêu khóc hai ba tiếng thì mới được tính như là trạng thái bình thường, ít nhất theo sự hiểu biết của Beard là như thế.

Trình Thi Thi vẫn chỉ là lạnh lùng nhìn anh, lời nhẹ như gió mở miệng nói: “Anh là đàn ông, còn tôi chỉ là một phụ nữ, nếu như tôi giãy giụa, vậy thì có thể thoát khỏi sự kiểm chế của anh không?”

Beard suy nghĩ lại rồi trả lời, “E rằng không thể.”

Trình Thi Thi lại nói: “Nếu như tôi giãy giụa, anh sẽ thả tôi ra sao?”

Beard lại suy nghĩ lần nữa, “Hẳn là không.”

Trình Thi Thi lại tiếp tục nói: “Vậy nếu tôi là to lên buông tay ra thì sao? Phải chăng anh sẽ thật sự thả tôi ra như tôi yêu cầu sao?”

Beard kiên định lắc lắc đầu, “Chắc chắn là không thể nào.”

Trình Thi Thi rũ xuống rèm mắt, “Nếu đã như vậy, tôi có giãy giụa hay là to thì có tác dụng gì? Chỉ bằng không phải làm gì cả để tránh cho lãng phí hơi sức vô ích.”

Này...Cái cô gái này! Beard bỗng nhiên rời khỏi người cô, đứng chống nạnh hai tay, mình thực sự là hoàn toàn phục cô ta rồi, rơi vào tình huống thế này mà cô ta vẫn còn có thể tỉnh táo được như thế, đưa ra một đóng lý luận làm cho người ta á khẩu không trả lời được.

Trong chớp nhoáng, tất cả dục vọng mãnh liệt toàn bộ đều bị cô làm cho biến mất hầu như không còn gì, Beard lúc lắc đầu, rồi sau đó chậm rãi than nhẹ thở ra một hơi.

Thật ra, ngay từ đầu anh không có ý định thực sự muốn cô ở ngay tại cái địa phương này, chẳng qua anh chỉ muốn nhìn xem thử cái gọi là “Người đẹp lạnh lùng” khi đối mặt với tình huống đủ để khiến cho đại đa số các cô gái bị dọa sợ đến khóc lóc nức nở thì sẽ có phản ứng như thế nào, có đúng như lời quản lý Triệu kia miêu tả về cô hay không, dù có xảy ra chuyện gì vẫn duy trì được tỉnh táo lạnh lùng trước sau như một.

Kết quả, phản ứng của cô quả thực là khiến cho anh cực kỳ “hải hùng lẫn ngạc nhiên” chưa từng có, “Người đẹp lạnh lùng” đích xác là danh bất hư truyền, cũng vì vậy mà anh đối với cô quả thật là càng thêm có nhiều hứng thú hơn.

Đưa lưng về phía Trình Thi Thi, Beard nhếch môi nói: “5 phút nữa người của tôi sẽ tới mở cửa phòng, cô tự mặc quần áo lại đi.”

Quả nhiên, 5 phút sau, ngoài cửa truyền đến tiếng vận chốt cửa.

Trình Thi Thi không nói không rằng cất bước đi tới hướng cửa vừa được mở.

“Thi Thi, lần này tôi để cô an toàn rời khỏi đây, nhưng lần sau cũng không chắc là tôi sẽ có thể bỏ qua cho cô đâu.” Beard trầm giọng nói vọng tới bóng lưng của cô.

Sau khi Trình Thi Thi đi rồi, Beard nhìn tới người đàn ông đã giúp họ mở cửa phòng đứng ở ngoài cửa.

Mái tóc màu vàng óng, hai tròng mắt màu xanh dương lạnh, dáng người còn cao hơn anh 2 đến 3cm, Beard đột nhiên như một đũa con nít tụt vào người của người đàn ông nọ, đầu dựa vào vai của hắn nói, “Johnson, làm sao bây giờ?”

“Điện hạ.” Johnson Terry là người hầu trung thành nhất của Beard, là người duy nhất từ Đa Ly Hi Mê Á đi theo anh đến Thụy Điển, lại từ Thụy Điển cùng anh đi tới Đài Loan, giờ phút này nhìn về mặt đau khổ của cậu chủ mình vội nhỏ giọng gọi.

“Tôi...Giống như đã thật động lòng rồi.” Beard vuốt vuốt chiếc cúc áo đầu tiên trên tây trang Johnson, “Mới nãy khi ôm cô ấy, tôi nghe được tim mình đập” thỉnh thoảng, thỉnh thoảng... Đập rất là ghê gớm lắm.”

“Điện hạ, ngài thật sự thích cô Trình Thi Thi kia rồi sao?” Johnson hỏi ra nghi vấn của mình.

Beard đột nhiên nhảy ra khỏi người Johnson, sờ mó mặt mình hỏi, “Lộ rõ ràng vậy sao?”

“Đúng vậy.” Johnson mỉm cười quan sát Vương tử Điện hạ Beard của hắn ở trong mắt người ngoài từ trước đến giờ luôn nhỏ nhả thân thiện nhưng trên thực tế tính tình lại siêu cấp trẻ con, còn cực kỳ thích làm nũng giả bộ đáng thương.

“Thì Thi thật sự không giống như những người khác, dù cho có thích cô ấy đi nữa thì đó cũng là chuyện rất bình thường mà?” Beard tự mình làm bầm lâu bầu thì thầm, kế tiếp lại còn bật cười ngây ngô.

Không ngờ cảm giác khi thích một người, lại có thể vừa mới lạ mà vừa kỳ diệu như thế!

Phòng khai thác phần mềm ở Đồ thị xưa nay chính là khâu quan trọng trong công ty, mấy ngày nay lại càng rơi vào thời kỳ cường thịnh đạt tới mức chưa từng có, nhận được toàn bộ sự quan tâm coi trọng của công ty.

Nguyên nhân trong đó, chính là bởi vì một tuần lễ trước ở nơi này đã đến một vị thực tập sinh có thân phận vô cùng đặc biệt, chính là Vương tử Điện hạ – Beard thân ái.

Dạo gần đây, ngay cả phòng giải khát của công ty cũng chỉ bàn luận tới những chủ đề đều có liên quan đến vị Vương tử Điện hạ này.

Bà nội của vị Vương tử Điện hạ này cũng là người Đài Loan, cho nên ngay từ nhỏ anh ta đã có rất nhiều khao khát về mọi thứ ở Đài Loan, ngay từ bé đã từng mơ ước có một ngày mình có thể được đặt chân lên mảnh đất bao la rộng lớn phi nhiêu này.

Vào ba năm trước, anh vốn đã quyết định xong chủ ý muốn tới Đài Loan cố gắng học đỗ bằng Thạc sĩ, đáng tiếc trời không chiều ý người, cuối cùng lại luân lạc tới Thụy Điển, chớp mất một cái thời gian trôi qua đã gần ba năm.

Thật ra thì khi đó anh phải chạy trốn đến Thụy Điển, có hơn phân nửa là xuất phát từ lão cha kia của mình, cũng chính là Quốc vương Dolly Ximiya.

Anh và cô con gái út của Quốc vương Thụy Điển vốn là một đôi bạn thanh mai trúc mã, lại vừa đúng sinh cùng năm, vì vậy Quốc vương hai nước liền tận tình tác hợp cho chuyện tốt này, còn cố tình sắp xếp cho anh đến Thụy Điển du học, để hai người cùng học chung một trường đại học cho đôi bên có cơ hội phát triển tình cảm.

Nhưng khoảng thời gian đi học ở Thụy Điển, khóa học lại không phải theo chuyên ngành mà bản thân anh cảm thấy hứng thú, từ sáng đến tối còn có một cái đuôi cùng vào cùng ra, quả thật nhàm chán đến mức bức anh sắp nổi điên lên, căn bản không hề có chút niềm vui thú nào đáng nói.

Vì vậy, khi nhận được tấm bằng thực tập tốt nghiệp thạc sĩ sắp rời khỏi trường thì cũng là lúc anh đã dứt khoát quyết định đi tới Đài Loan, nơi mà mình từng tha thiết ước mơ.

Mặc dù anh cũng có thể ở lại Thụy Điển hoặc về lại Đa Ly Hi Mễ Á tùy tiện tìm một công ty nào đó tá túc cho qua hết thời hạn ba tháng thực tập sinh, nhưng mà làm vậy vốn cũng không thể để anh thoát khỏi cái cô công chúa cứ bám chặt theo đuôi không rời kia, chỉ đành có thể trốn đi xa thật xa, mới có thể đạt được mục đích của mình.

Đài Loan, chính là anh không có sự lựa chọn nào khác, một là có thể hoàn thành tâm nguyện nhiều năm qua của mình, tận mắt nhìn thấy nơi đã sinh ra bà nội mà mình thương yêu nhất; hai là rời khỏi Thụy Điển cùng với cách thật xa quốc gia của mình, xa đến hoàn toàn có thể né tránh vị công chúa điện hạ vừa đáng ghét vừa đeo bám dai dẳng kia.

Nếu nói tới cái trường thực tập tốt nghiệp đã rời khỏi trước kia, đó chính là học viện hoa học kỹ thuật có truyền thống lâu đời trong hoàng gia Thụy Điển. Mỗi khóa tốt nghiệp nếu như thạc sĩ sinh không được một công ty tuyển định thực tập ba tháng trở lên trước khi tốt nghiệp, trong thời gian thực tập nếu như kiểm tra đánh giá thành tích các hạng không đạt đủ tiêu chuẩn, thì đừng mơ mộng có thể được trường học cấp cho bằng tốt nghiệp.

Như vậy có thể thấy được, việc thực tập lần này đối với Vương tử Điện hạ có thể được thuận lợi tốt nghiệp từ trường học hay không, là một mấu chốt rất quan trọng.

Thành thật mà nói về vị Beard Vương tử Điện hạ này, thật ra thì thích đi làm hơn, nhất là công việc mà anh vô cùng yêu thích thì anh nhất định sẽ chuyên tâm làm cho bằng được, tinh thần nhất quyết nghiêm túc quả thực đáng giá nhận được lời khen ngợi từ mọi người.

Tuy rằng được học ở học viện hoa học kỹ thuật trong hoàng gia Thụy Điển nhưng cũng chẳng phải là chuyên ngành mà bản thân anh yêu thích, may nhờ những giờ lên lớp có dư thời gian anh đã không quên bổ túc thêm một ngành học thứ hai, chính là môn học khai thác phần mềm máy tính. Đây cũng là chỉ hướng mà anh cảm thấy có hứng thú, mà anh lại cực kỳ yêu thích việc tìm tòi khai phá phần mềm cũng giống như anh chán ghét cái cô công chúa lúc nào cũng bám theo đuôi không buông kia.

Nhưng mà không thể không nói, hôm nay Vương tử Điện hạ có một chút thái độ khác thường là bởi vì anh đang ở trong giờ làm việc thế nhưng lại nằm sấp ở tại chỗ ngủ gật ồ ồ o.

Mà trưởng bộ phận quản lý của anh sau khi nhìn thấy anh lười biếng trốn việc nhưng cũng không quấy rầy giấc mộng đẹp của anh, mà đối với vị Vương tử Điện hạ này nhắm một mắt mở một mắt để mặc anh mộng du với Chu công, đối với anh cực kỳ khai ân.

Ngủ suốt một giấc thật dài, Vương tử Điện hạ đã ngủ no giấc mới thông thả ngẩng đầu rời khỏi bàn làm việc, dụi dụi hai mắt rồi lại đuổi luôn cái thất lưng

mỏi mệt, đứng dậy chạy thẳng vào toilet.

Vừa đến toilet, mới mở ra khóa kéo cái quần, chợt nghe được nam đồng nghiệp bên cạnh nói với một nam đồng nghiệp khác đứng ở phía bên tay trái: “Này, đã hay tin gì chưa? Ngày hôm qua phó quản lý Lâm ở bộ phận Marketing lại tỏ tình với” Người đẹp lạnh lùng” tiếng tăm lừng lẫy trong công ty chúng ta đây.”

Vương tử Điện hạ đứng ở bên cạnh hai người vừa nghe đến bốn chữ” Người đẹp lạnh lùng” kia lỗ tai liền duỗi dài ra nghe ngóng.

Hóa ra không chỉ có phụ nữ thích buôn chuyện, mà ngay cả đàn ông cũng thích tám chuyện, thích nghe tám chuyện nhỉ?

Người đàn ông nọ nghe vậy cười cười hỏi, “Có thật không? Điều này không phải là ở trên địa cầu lại có thêm một người tan nát cõi lòng nữa hay sao? Mà nói tới cũng thật lạ, rõ ràng cô gái đó khó theo đuổi như vậy, lại còn kiêu ngạo muốn chết. Sao lại có thể có nhiều người cứ hết lần này tới lần khác muốn theo đuổi cô ta như thế chứ? Không phải kết quả cuối cùng cũng sẽ bị người ta nhả tâm từ chối hay sao?”

“Không phải đâu.” Tên đàn ông ấy lắc lắc đầu, rồi sau đó nói ra một câu đủ để cho tất cả mọi người có mặt trong toilet thiếu điều muốn roi vờ mắt kính, “Cậu biết không? Lần này cực kỳ không thể tưởng tượng nổi, cũng không biết phó quản lý Lâm đã dùng thủ đoạn gì, hay là do bản thân anh ta thực sự có chỗ nào đó hơn người. Tóm lại cái vị” Người đẹp lạnh lùng” của chúng ta thế nhưng lại đón nhận lời tỏ tình của anh ta, hơn nữa bây giờ hai người họ cũng đã coi nhau như trai gái đang cặp kè yêu đương rồi.”

“Cái gì?” Thốt ra tiếng thét kinh hãi này không phải là người đàn ông vừa mới lên tiếng mà cũng chẳng phải là người đàn ông đứng bên tay trái mới vừa rồi còn cười hục hặc, mà chính là vị Vương tử Điện hạ đang nghe lén kia.

Chỉ thấy anh vừa thét lên xong, ngay sau đó cấp tốc kéo lên khóa quần của mình, rồi không hề quay đầu lại lao thẳng ra khỏi toilet, không cần biết hai người còn lại hết hồn đứng sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Người phụ nữ kia đang làm gì vậy chứ? Chưa được sự phê chuẩn của mình mà lại dám kết giao với thằng đàn ông khác? Minh không cho phép, không cho phép, không cho phép. Tuyệt đối trăm ngàn lần không cho phép.

Một mạch điên cuồng như bão táp lao thẳng đến phòng tài vụ, Beard đẩy ra cửa chính phòng tài vụ, như hỏa tốc xông thẳng vào bên trong.

Đội quân tóc dài ở phòng tài vụ đều ồ ạt dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chăm tới Beard đang xông vào.

Nhưng lúc này Beard làm gì còn có tâm tình để mỉm cười thân thiện với họ được nữa, đi như chạy đến một góc khuất nhất trong phòng làm việc, nhìn trừng trừng cô gái đang bình tĩnh ngồi tại chỗ đấy nói, “Thì Thì, tôi có chút chuyện muốn nói với em.” Nói xong, liền định kéo Trình Thì Thì đứng lên khỏi chỗ ngồi.

“Có chuyện gì thì cứ nói ở đây đi.” Trình Thì Thì lạnh lùng nhìn anh nói.

“Không được.” Dứt lời, Beard kiên quyết kéo Trình Thì Thì đứng lên, hơn nữa còn lôi luôn thẳng đến phía ngoài hành lang của phòng tài vụ.

“Tôi nghe nói hôm qua em đã đón nhận lời tỏ tình của phó quản lý Lâm ở bộ phận marketing rồi, hiện còn là bạn gái của hắn ta?”

“Đúng vậy.” Trình Thì Thì nhìn thẳng vào đôi mắt mê người của người nào đó, trông mắt màu xanh dương vốn đã quyến rũ mê người thế nhưng hiện tại lại có chút tàn ác khiến cho người ta nhìn vào cũng cảm thấy sợ hãi.

“Tại sao?”

Thật là lạ à, mình có qua lại với người đàn ông khác thì có quan hệ gì tới anh ta, anh ta lấy tư cách gì tới hỏi mình chứ? “Bởi vì tôi nhận thấy những lời anh nói ngày hôm đó rất đúng.” Hàng mi dài như tơ của Trình Thì Thì khẽ giật giật.

Beard chợt sững sờ rồi lại hỏi: “Tôi? Câu nào?” Hôm đó quả thực là có nói rất nhiều câu, thật không hiểu cô ấy muốn nói đến câu nào.

“Đúng thật là tôi rất may mắn, nhưng cái may mắn ấy sẽ không nhất định theo tôi mãi mãi được.” Hai hàng lông mi của Trình Thì Thì lại bỗng nhúc nhích.

“Vậy thì sao?” Hình như anh đã hiểu được đôi chút rồi.

“Cho nên tôi nghĩ, nếu như tôi có một bạn trai cố định rồi, thì có lẽ sẽ tránh được sự quấy nhiễu không cần thiết của những người đàn ông khác dành cho tôi.” Khi nói chuyện, cô còn cố ý nhấn mạnh hai chữ” quấy nhiễu” đầy ẩn ý liếc mắt nhìn sang anh, ám chỉ lại sự việc ngày hôm đó.

Hai hàng lông mày của Beard đã hoàn toàn co rút lại một nùi, chuyện quái quỷ gì thế này, mình thật không ngờ chỉ với mấy câu nói kia của mình đã đẩy cô vào lòng của một thằng đàn ông khác, sớm biết vậy khi đó tốt hơn hết là thẳng tay làm cho xong, ngậm chặt miệng lại không cần nói gì hết có phải là tốt hơn không?

Hai tròng mắt sâu sắc như đá bảo thạch của anh lặng lẽ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh xắn không hề có chút phấn son nào của Trình Thi Thi, sau đó từ từ nhoen miệng cười nói, “Em thật là ngĩ như vậy sao? Nếu như có một bạn trai cố định, thì sẽ tránh được sự quấy rầy không cần thiết của những người đàn ông khác đối với mình?” Anh lặp lại lời vừa rồi cô đã nói, “Thi Thi, để tôi nói cho em biết, suy nghĩ của em thật sự là quá ngây thơ rồi.”

Bất thành linh đây cô đến vách tường ở phía sau, dùng thân hình cao lớn của mình bao vây để cô ở trước mắt mình rồi nói, “Bây giờ, tôi sẽ ngay lập tức chứng minh cho em thấy, ý nghĩ ấy của em thực sự là ngây thơ đến dường nào.” Nói xong, bờ môi mỏng gọi cảm liên quả quyết phủ lên đôi môi trái tim hiểm cô của cô.

Hừ! Tưởng rằng dùng chuyện này là có thể dễ dàng ngăn chặn được sự “quấy rầy” của mình dành cho cô ấy hay sao? Đừng nói là cửa, mà ngay cả cửa sổ cũng không có đâu! Hơn nữa, bản thân mình cũng cảm thấy không có gì là quấy rầy cả, mà đó phải nên nói là. . . . Tình yêu đã đến rồi, đúng vậy, đó chính là tình yêu đã tới.

Bốn cánh môi mềm mại dính sát hòa lẫn vào nhau, Beard như trâu ghẹo khê cắn lấy bờ môi dưới của cô.

Không ngờ cảm giác hôn cô lại có thể tuyệt diệu thế này, tuyệt diệu đến độ lòng bảo ngừng mà ngừng không được, toàn thân Trình Thi Thi căng cứng, cổ sức cắn chặt hai hàm răng không cho anh được như ý tiến vào thêm một bước nữa.

Nhưng Beard lại rất có tính nhẫn nại, đầu lưỡi dẫn dụ liếm láp lên từng chiếc răng của cô, nhắm vào lúc khi hơi thở cô dần yếu đi thì đầu lưỡi tiến quân thần tốc, linh hoạt như ngọn lửa nóng bỏng quấn lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn thom tho của cô, cô hoang mang muốn lẩn trốn còn anh thì lại thừa thắng xông lên, điên cuồng nâng niu mút lấy chất mật ngọt trong miệng cô.

3 phút trôi qua, Beard mới quyến luyến không nỡ buông ra người con gái ở trong lòng, nhìn gương mặt hơi ửng hồng của cô, ghé vào bên tai cô nói: “Nghe đây, phải lập tức hẹn tên khốn kia ra, nói cho hắn ta biết em muốn chia tay với hắn, bằng không anh sẽ ra mặt thay em giải quyết đấy.”

“Vương tử Điện hạ cùng” Người đẹp lạnh lùng” ôm hôn nhau mãnh liệt ở ngoài hành lang công ty những 3 phút.”

Ngày hôm sau, trên trang bìa báo đầu tuần ở công ty đột nhiên xuất hiện một tiêu đề màu đỏ cực lớn đủ làm cho toàn thể nhân viên Đồ thị phải xôn xao.

Đường Tĩnh Di buông tờ báo trên tay xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, đôi mắt mở to tha thiết nhìn tới Trình Thi Thi ở trước mặt, “Thi Thi, sở của cậu sao có thể đỏ đến vậy cơ chứ? Rõ ràng bộ mặt lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng không thân thiện với bất kỳ ai, tại sao vẫn còn có nhiều đàn ông nói đuổi nhau lao về phía cô như thế hả? Bây giờ cả Vương tử Điện hạ kia cũng muốn quỳ dưới váy thạch lựu* của cô, đến nỗi tôi đã có chút ghen tỵ với cô rồi đấy? Thi Thi, rốt cuộc cô đã dùng cái ma pháp gì vậy hả? Có thể chỉ dạy tôi vài chiêu được không?” (*váy thạch lựu ý nói được ân sủng (sự yêu thương), câu này có thể hiểu là quỳ dưới gối để biểu lộ tình cảm của mình dành cho người mình yêu thích)

Trình Thi Thi lạnh nhạt liếc nhìn tờ báo Đường Tĩnh Di để trên mặt bàn, nếu như có thể lựa chọn cô thật hy vọng mình chỉ là một nữ nhân viên bình thường không ai biết đến, sống và làm việc yên ổn bình thường mà thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác, kể từ khi đến Đồ thị, chưa bao giờ cô có được một ngày yên ổn, lắm lúc không tránh khỏi có khi phải giao thiệp với những nam đồng nghiệp luôn theo đuổi cô, lời từ chối nói cũng đã nói rất nhiều lần rồi, nhưng bọn họ ai ai cũng vẫn là không chịu dễ dàng buông tha.

Nói tới vị Vương tử Điện hạ kia, lần trước vốn nhìn thấy anh ta cũng tội nghiệp, lại nhận thấy anh ta đường đường là một Vương tử ở nước ngoài mà lại vui lòng hạ mình mở miệng mong mình nề mặt, mình mới miễn cưỡng đồng ý với anh ta cùng nhau đi dạo một vòng trong tòa nhà của công ty. Kết quả bản thân suýt nữa đã bị anh ta ăn thịt mất.

Còn lần này, chẳng qua mình chỉ là nhận lời tỏ tình của một người ái mộ mình, thế nhưng chẳng biết tại sao anh ta lại chạy tới dùng thái độ hung hãn cướp mất nụ hôn đầu đời của mình, chiều vẫn thường hay dùng với những thanh niên khác nhưng đối với anh ta hình như đã hoàn toàn không có hiệu quả, cô đã có phần không biết nên dùng cách nào mới có thể xử lý tốt vị Vương tử Điện hạ này nữa.

Vén vén mấy sợi tóc rơi xuống qua sau tai, “Tĩnh Di, sổ sách của ngày hôm nay đã đối chiếu xong rồi sao? Có chắc là sẽ không còn chênh lệch gì nữa chứ?” Không muốn bàn tới cái đề tài kia nữa, cô dứt khoát chuyển sang một đề tài khác.

Đường Tĩnh Di vừa nghe những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn ngay lập tức lại sụp xuống, “Đúng là đã đối chiếu xong rồi, nhưng vẫn còn thiếu mất 70 tệ, tôi nghĩ năng lực của mình vốn là không thích hợp làm công việc giao thiệp ở bộ tài vụ, nếu không phải thế thì sao lúc nào cũng gặp phải sai sót?”

Trình Thi Thi vỗ vỗ đầu của Đường Tĩnh Di, an ủi nói: “Đừng nản lòng, sau khi tan ca tôi sẽ giúp cô đối chiếu lại sổ sách một lần nữa, từ từ rồi sẽ quen thôi. Dẫu sao, thời gian cô đảm nhiệm công việc này vẫn chưa tới hai tháng, thỉnh thoảng có chút sơ xuất cũng là chuyện bình thường mà thôi.”

Đường Tĩnh Di là một thủ quỹ trẻ tuổi nhất Đồ thị, hơn một tháng trước mới vào làm ở công ty, tuy rằng bản chất có hơi khờ một chút xiu, nhưng là người rất biết học hỏi lại có lòng cầu tiến, Trình Thi Thi cũng thường hay thấy hình bóng ngày xưa của mình ở trên người cô. Nghĩ lại, bản thân ngày đầu tiên bước vào Đồ thị lúc đó chẳng phải cũng là một tên thu chi quen sao, làm gần hai năm mới lên được chức kế toán, có lẽ cũng chính vì lý do đó nên cô mới có thể cùng Đường Tĩnh Di trở thành bạn tốt.

Ở lại công ty giúp Đường Tình Di đối chiếu xong sổ sách mức doanh thu bán hàng xong thì đã hơn bảy giờ tối.

Vững bước trong ánh mặt trời chiều còn sót lại vung vẩy, quay về lại khu nhà ở tập thể mình ở gần công ty. Vừa về tới cửa thì lại phát hiện có mấy người dân ở gần đó đang vây quanh ngoài cửa nhà mình, lấy làm khó hiểu liền đi tới để xem.

Ngoài cửa lớn có hai người đàn ông ngoại quốc cao lớn hùng dũng đang đứng, một người là tóc đen mắt xanh, đó chính là Vương tử Điện hạ Beard thân ái; người còn lại thì là tóc vàng mắt xanh, Trình Thi Thi nhớ được anh ta chính là người mà lần trước mở cửa cho cô và Beard ở phòng tạp vật.

Trong số bà con vây xem đột nhiên có một người dùng âm lượng không lớn lắm nói: “Cái người đàn ông tóc đen đó hình như là tiểu Vương tử Điện hạ cái gì Do cái gì mi-ya không lâu trước đây tới Đài Loan thực tập đấy, trước đó trên ti vi có đưa tin nữa, tôi vẫn còn có chút ấn tượng à.”

Beard nhìn về phía mọi người gật đầu mỉm cười cho tới khi nhìn thấy Trình Thi Thi đứng trong đám người ấy thì cười hi hi bước vòng qua đi tới, “Thi Thi, sao giờ này em mới về?”

Trình Thi Thi nhìn anh hỏi, “Vương tử Điện hạ, ngài tới đây làm gì?”

Anh có thể tìm được địa chỉ khu dân cư ở tạm này cô cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao lấy thân phận của anh ta muốn hỏi thăm bất cứ tự liệu gì ở công ty cũng đều rất dễ dàng, nhưng anh ta lại táo bạo tìm đến tận nơi này, việc này thật sự làm cho cô cảm thấy có phần trở tay không kịp.

Beard cười đến giống như một đứa trẻ đang chờ đợi người lớn cho mình cục kẹo, “Anh đặc biệt đến là để ngắm nhìn Thi Thi thôi.”

“Thi ra cô Trình và Vương tử Điện hạ là bạn.” Nói ra câu nói này chính là người chủ cho Trình Thi Thi thuê nhà, bà chủ nhà tuổi đã hơn bốn mươi hiện cũng là một thành viên đứng trong tốp người đang vây xem.

Trình Thi Thi lục lọi lấy chiếc chìa khóa trong túi xách của mình ra tính mở cửa phòng.

“Thi Thi, không ngờ mọi người ở đây lại đều nhiệt tình như thế.” Không hề giống như mấy cô đồng nghiệp ở Đồ thị có nhan sắc kém cỏi kia.

Trình Thi Thi không thêm để ý tới Beard đang lải nhải ở bên cạnh.

Anh nghiêng đầu nhìn thật kỹ Trình Thi Thi một hồi lâu, sau đó nhún lông mày nói: “Thi Thi, nhìn em dường như có vẻ không được vui.”

Anh ta đã nhìn anh ra rồi sao? Cũng may, điều này ít nhất có thể chứng minh ánh mắt của vị Vương tử Điện hạ này cũng không đến nỗi có vấn đề.

“Tuy rằng em cảm thấy không vui, nhưng anh thì lại cực kỳ vui vẻ.” Nụ cười trên mặt Beard so với ban đầu càng thêm vô cùng xán lạn.

Vui vẻ? Trình Thi Thi tra chìa khóa vào ổ rồi xoay nhẹ, anh ta nói vậy là có ý gì, mình không vui nhưng anh ta lại thấy vui vẻ?

“Bởi vì khi em có biểu hiện không vui đối với anh, điều đó chứng minh rằng em đã có cảm giác khác với anh rồi. Không phải không có chút phản ứng nào giống như đối xử với những tên đàn ông khác, việc này đối với anh mà nói cũng đã là một bước đầu của sự thành công, cũng là một sự khích lệ rất lớn. Em có thể vì anh mà cảm thấy không vui vậy cũng có nghĩa là em đối với anh đã có một chút cái gọi là thất tình lục dục rồi, thế thì, nếu như anh cố gắng thêm chút nữa, nói không chừng có lẽ giai đoạn mà em thích anh hẳn là sẽ không còn xa tầm tay nữa.”

Trình Thi Thi mở cửa phòng ra, dùng khoeo mắt lần nữa liếc nhìn sang người đàn ông ở bên cạnh, thích anh ta sao? Thật ra thì chỉ dựa vào cái khuôn mặt mê chết người không cần đèn mạng cùng với thân phận Vương tử đặc biệt kia của anh ta, nếu như có thích anh ta thì cũng không phải là chuyện khó hiểu.

Đáng tiếc anh ta lại khur khur nhắm phái một cô gái mà rất khó thích bất kỳ một người đàn ông nào, cho nên đơn giản mà nói bảo mình thích anh ta, đúng thật là vô cùng khó khăn, trừ phi anh ta có thể ngồi bình tĩnh suy nghĩ lại mà thay đổi đối tượng theo đuổi.

Trình Thi Thi đẩy ra cánh cửa lớn đi vào nhà của mình, Beard cũng theo sát cùng đi vào với cô, còn người hầu Johnson Terry rất chân thành đi theo bên cạnh lại bị cậu chủ của mình ra lệnh ở lại bên ngoài giúp họ trông cửa.

Trình Thi Thi hồ hững nhìn tới vị khách mời mà chủ nhân của căn nhà vẫn chưa lên tiếng mời anh ta vào nhà, nhưng anh ta đã tự nhiên chủ động ung dung dẫm chân bước vào địa bàn của người khác.

Đem túi xách bỏ lên trên bàn, sau đó mở miệng nói với người ở trước mặt: “Vương tử Điện hạ, ngài có biết sự xuất hiện của ngài đã mang đến rất nhiều phiền phức cho tôi hay không?” Lần này thì dẫn tới tập thể bà con lối xóm xúm lại vây xem, lần tới thì sao đây? Không biết lần tới sẽ là tình trạng như thế nào nữa.

Trong giọng nói của cô còn chút bức mình, nhưng Beard căn bản cũng không để ý tới sự không vui ấy của cô, anh đảo mắt nhìn khắp căn nhà lớn chưa đầy 49 mét, “Nhà này hơi nhỏ, trần nhà cũng hơi thấp.”

Trình Thi Thi díp mắt nhìn ngó vị Vương tử Điện hạ trước mặt, cái tên này lắm lúc đúng là thật làm cho người ta thấy ghét, chưa được sự đồng ý của mình đã tự tiện xông vào nhà mình còn chưa nói, bây giờ còn tự ý phê bình đủ thứ căn nhà mà cô khổ công tốn sức mới có thể thuê được.

“Đồ dùng này nọ cũng thật đơn sơ.” Mặt bàn đã bong tróc hết lớp nước sơn, chuyển mắt nhìn tới giá sách gần như muốn rệu rã, “Nhưng mà. . . .” Ánh mắt lại chuyển sang nhìn tới một hướng khác, “Cũng chỉ có cái giường kia là coi được.” Bởi vì đó là giường đôi, đầu óc anh đang nghĩ đến điều xấu xa.

Trình Thị Thi nhướn mi hỏi, “Vương tử Điện hạ, mục đích hôm nay ngài đến chỗ của tôi hẳn không phải chỉ là vì đem chỗ ở của tôi ra viết bài bình luận phê bình đây chứ?”

Beard chột vuron tay ra kéo cô vào trong lòng mình, “Đương nhiên là không phải, người ta chỉ muốn tới đây để tìm hiểu cuộc sống và địa phương nơi ở của bạn gái mình thôi.”

Bạn gái? Trình Thị Thi không thể nào nhớ được từ khi nào mình đã trở thành bạn gái của anh ta?

“Thị Thi, dọn qua sống với anh đi? Anh có mua một căn biệt thự ở Đài Bắc, nó cũng đủ cho hai người chúng ta ở, một cô gái như em ở một nơi như thế này anh thật không yên lòng.” Căn biệt thự đó là trước khi tới Đài Bắc anh đã bảo người mua sẵn rồi, ít nhất cũng lớn gấp 20 lần căn nhà này.

Trình Thị Thi rũ xuống rèm mắt nhìn chiếc cúc áo đầu tiên trên áo sơ mi mình, anh ta đang nói gì thế? Chẳng lẽ thật sự xem mình là bạn gái của anh ta? Dọn qua ở chung với anh ta? Hay là anh ta có dự định muốn mình chung sống với anh ta?

Beard bỗng nhiên không cười nữa, dùng lời lẽ vô cùng nghiêm túc nói với Trình Thị Thi: “Thị Thi, mặc kệ em có sẵn lòng hay không, có đồng ý hay không, có vui hay không, hoặc có chấp nhận hay không, anh cũng vẫn báo cho em biết, anh sẽ theo đuổi em tới cùng, em chính là người con gái trong lòng Beard này, anh nhất định sẽ có được em và em cũng chỉ có thể thuộc về một mình anh.”

Trình Thị Thi từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, lại có thêm một người đàn ông nữa tỏ tình với mình, nào là anh thích em, anh thương em, muốn hẹn hò với em, muốn được lúc nào cũng ở bên cạnh em, những lời như thế cô đã nghe rất nhiều, vô số lần được lặp đi lặp lại từ miệng những người đàn ông khác nhau, cô nghe xong đều có chút buồn nôn, đều có chút muốn mửa.

Nhưng lời tỏ tình của anh lại khác hẳn với người thường, “em chính là người con gái trong lòng Beard này”, thẳng thắn tuyên bố chủ quyền của bản thân, mặc dù có hơi chủ nghĩa đàn ông, cô thừa nhận mình cũng là người tôn sùng chủ nghĩa phụ nữ, nhưng khi nghe được những lời này của anh trong lòng vẫn không tránh khỏi có một chút xú xúc động.

Cũng không biết anh ta lấy ở đâu ra phần tự tin này, có điều là đàn ông phải có tự tin thì mới có thể có chút mị lực, lại càng không hiểu tại sao, mình lại bởi vì câu nói này của anh ta mà nhịp tim như bị trỗi một nhịp.

“Cho dù em rất khó thích anh, rất khó bị chinh phục, nhưng anh sẽ không bỏ cuộc đơn giản như vậy đâu, anh sẽ tiếp tục kiên nhẫn, tiếp tục kiên trì, anh dừng bất khuất, có bề trăm lần cũng không cong. . . . Tóm lại, nhất định phải có được em, phải là em và cũng chỉ có mỗi mình em.”

Trình Thị Thi thoáng chau nhẹ lại hai hàng lông mày đen nhánh, sau một lúc lâu mới từ giữa răng và môi chậm chậm phun ra một chữ, “Được. . .”

Beard nghe được câu trả lời này của cô, cũng chưa kịp hiểu ra, sững sờ khoảng chừng cỡ ba giây mới bỗng nhiên sực tỉnh, mừng rỡ như điên nhìn cô chăm chăm, “Thị Thi, em, em đồng ý đón nhận anh rồi sao?”

Không, không thể nào? Không ngờ mình lại có thể may mắn như thế? Lần đầu tiên ra trận liền đại hoạch toàn thắng? Anh cũng biết, từ trước đến giờ chưa có ai chống đỡ nổi mị lực của mình mà.

“Vừa rồi không phải anh nói là muốn có được tôi sao?” Trái với tâm tình kích động của Beard, Trình Thị Thi vẫn một mực bình tĩnh như trước, “Thôi được, tôi sẽ giúp anh đạt thành ước nguyện.”

Cái gì? Cầm của Beard thiếu điều như sắp rơi xuống đất, Thị Thi, Thị Thi của mình, chẳng lẽ tình nguyện hiến thân cho mình? Mình không có nghe lầm hoặc là đã hiểu sai ý chứ?

Không xong rồi, chỉ vừa nghe được câu này của cô anh liền cảm thấy huyết mạch như bị tắc nghẽn, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh cơ thể mềm mại gài như trần trụ của cô vào ngày hôm đó ở phòng tập vật, anh lại phát hiện ra tim của mình. . . . Trời ơi! Nó nhảy còn ghê hơn lần đó nữa.

“Tôi nhớ có một câu nói rất là đúng, không chiếm được thì vĩnh viễn muốn có cho bằng được.” Trình Thị Thi bình thản nói: “Vậy thì biết đâu chiếm được rồi, sẽ không còn khát vọng giống như thời điểm không có được nó, cũng sẽ không còn nóng lòng giống như khi không có được nó nữa, càng sẽ không còn đeo bám giống như lúc không chiếm được nó, nếu đã như vậy. . . .”

Có câu: Một lần vấp và suốt đời nhàn nhã, cách tốt nhất chỉ có thể là, “Mình đáp ứng anh ta.” Có lẽ sẽ làm cho anh ta vừa lòng đẹp ý rồi sau đó anh ta sẽ không còn tiếp tục dây dưa có chết cũng không buông nữa, đây là một nước cờ hiểm nhưng cô bằng lòng vì thế thử một lần.

Cầm Beard lần này như muốn rơi luôn xuống đất, cô gái này đang nói cái gì vậy chứ? Tình nguyện dâng hiến cơ thể mình cho hắn, chẳng lẽ cũng chỉ là vì cái điều kiện từ nay về sau được thoát khỏi mình?

Không biết là cô đã đánh giá thấp bản thân mình hay là quá coi thường anh, rốt cuộc cô ấy coi mình là gì? Một người đàn ông chỉ biết có cảm giác hứng thú với thân thể phụ nữ?

“Em đừng mơ tưởng!” Tinh khí Vương tử Điện hạ xưa nay nổi tiếng là siêu tốt, khó có được nhưng hiện tại đã thật sự có chút bốc hỏa rồi.

“Thị Thi, em đừng hòng mơ tưởng thoát khỏi anh dễ dàng như vậy, cũng đừng mơ tưởng rằng sau khi anh có được em rồi thì sẽ từ bỏ bám chặt em.” Câu nói đó của cô căn bản chính là đang sỉ nhục anh, “Xin em đấy, đừng nên lúc nào cũng tự cho mình là đúng nữa có được hay không?”

Thái độ của cô làm cho anh như muốn phát điên lên, “Anh đã nói đến vậy, chẳng lẽ em còn không nghe lọt được một câu nào hay sao? Nếu như em vẫn

còn chưa hiểu rõ, vậy anh. . .” Anh suy nghĩ một chút rồi nói, “Vậy anh có thể cũng không cần làm gì hết, dù sao cái anh có chính là thời gian để bám theo em, chúng ta cứ chờ thử xem.” Thử chờ xem khi anh có được cô rồi sau đó anh có phải giống như trong suy nghĩ của cô là cái loại ăn xong phải mông đi cho xong việc, từ đó về sau ngoảnh mặt làm ngơ không bao giờ nhìn tới cô nữa hay không?

Nghĩ đến đây, trên môi Beard lại gọi lên nụ cười cong cong, tiếp theo hai tay chợt dùng sức kéo theo cả hai người đi tới chiếc giường mà khi nãy anh còn cho rằng nó không tệ.

Môi đồng thời chặn lại cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn hé mở lúc nào cũng chỉ biết nói ra những lời làm anh vừa sợ vừa vui vừa điên vừa tức của cô, ngây ngất thưởng thức hương thơm mật ngọt trong miệng cô, còn mang tính chất trừng phạt găm cắn hai cánh môi mọng đỏ mềm mại.

Anh thừa nhận đúng thật là cô rất hiểu về bản chất đàn ông, quả thật là cũng có không ít thằng đàn ông đối với một phụ nữ cận bã như thế. Lúc chưa được thì ăn cần sẵn đón nhưng khi chiếm được rồi thì vứt đi như dép cũ, nhưng anh không hề nằm trong số cận bã đó, anh muốn dùng hành động thực tế để chứng minh rằng anh cũng không phải là cái hạng người đó, tuyệt đối không phải!

Cúc áo trên áo Trình Thi Thi trong chớp nhoáng đã bị bàn tay quen thuộc của Beard cởi hết sạch, nhìn chiếc áo lót màu trắng tinh bằng vải bông mềm lộ rõ ra bên ngoài, cùng đường rãnh sâu hoắm xinh xắn giữa hai bầu vú, “Em đẹp quá!” Hai tay Beard nhấc cao bầu vú mềm mại của cô lên, dùng sức không mạnh không nhẹ vuốt ve nhào nặn chúng.

Đầu lưỡi trơn trượt lướt nhẹ vào giữa khe ngực sâu thẳm mê người, bàn tay vòng ra phía sau lưng tháo gỡ chiếc móc khóa áo lót màu trắng cho cô.

Trình Thi Thi vẫn không nhúc nhích, cũng không giãy giụa, lại càng không kêu la.

Cô đã nói mình sẽ đáp ứng anh rồi, nếu mà còn giống như một cô gái nhỏ hoang mang sợ hãi giãy giụa hoặc là gào thét la lối ở trong lòng anh, làm vậy chẳng phải là có vẻ như nói được mà không làm được?

Bộ ngực sữa được giải phóng ngay tức khắc bại lộ ở trước mắt Beard, anh nâng cao nó lên rồi ngậm lấy nụ hoa đang nhô ra.

“Ừm. . .” Trước ngực bỗng cảm giác hơi ẩm hơi ướt, khiến cho Trình Thi Thi không thể kiềm được mà bật lên tiếng rên rỉ.

Một bàn tay của anh xoa nắn một bên vú trắng, bàn tay còn lại vo ve chơi đùa đầu vú bên kia, nhìn nó dần dần căng lên và từ từ nhô thẳng ra ở trước mắt mình, “Thi Thi, anh muốn thấy em phải vì anh mà nổi điên, vì anh mà không thể kiềm chế, vì anh mà mất đi sự tỉnh táo, và vì anh ngay mà cả lý trí cũng hoàn toàn biến mất.” Đầu lưỡi anh mon trón lên quãng vú màu hồng nhạt, mút lấy nụ hoa vừa quyến rũ lại còn vô cùng xinh xắn ấy.

“Ừm. . .” Đây là cảm giác mà thường hay nói là thoải mái gì đó sao? Chân mày Trình Thi Thi đã nhíu xoắn xít lại.

Vì anh ta nổi điên? Vì anh ta không thể kiềm chế? Vì anh ta mất đi sự tỉnh táo? Vì anh ta ngay cả lý trí cũng hoàn toàn mất sạch? Yêu cầu của người đàn ông này đúng thật là cao đến không thể nào với tới.

Đôi bàn tay nóng bỏng của Beard quyến luyến không nỡ rời xa đôi gò bồng của cô, dùng ánh mắt chiêm ngưỡng nhìn thật kỹ hai nụ hoa nhỏ bé xinh xắn ở dưới sự ma sát của anh đã trở nên cứng hơn nhọn hơn, bàn tay to lớn còn tà ác thăm dò xuống dưới làn váy của cô, lần tìm đến vùng đất tam giác âm u kín kẽ, rồi trượt vào chiếc quần lót bằng chất liệu bông mềm mại cũng là màu trắng của cô, men theo cánh rừng dày đặc một mạch thăm dò thẳng tới vườn hoa âm ẩm của cô.

Một luồng nhiệt chảy dọc từ chiếc bụng nhỏ nổi lên thẳng toàn thân Trình Thi Thi, giống như có một dòng điện len lỏi vào tận trong xương cốt cô vậy.

Ngón tay của Beard nhẹ nhàng linh hoạt vỗ về chơi đùa hai cánh hoa đầy đặn cùng với hạt đậu mềm mại núp ở dưới mặt cánh hoa đang khép chặt.

“Á. . .” Hạ thể nóng bỏng khó hiểu nhất thời làm cho cô không thể suy nghĩ được điều gì, không thể kiềm hãm được cơ thể lần nữa phát ra tiếng rên khẽ theo bản năng.

“Thi Thi, em có cảm giác rồi sao?” Ngón tay thon dài chậm rãi đút vào rãnh nhỏ hẹp trong cô, kích thích nơi hạt đậu nhạy cảm của cô đồng thời không quên công kích tiến vào lối giữa ẩm ướt mềm mại ở bên trong.

Trình Thi Thi cắn chặt môi dưới, ý đồ đối kháng loại này để cho cô cảm thấy hoàn toàn xa lạ tư vị.

“Anh nhất định sẽ làm cho em có cảm giác với anh.” Ngón tay của Beard đang để ở trong cơ thể cô chợt cong lên, dùng sức miết lấy tiểu huyết nhỏ hẹp đang bó chặt đến như tắc nghẽn kia.

Một dòng âm nóng từ hoa huyết chảy ra, thấm ướt cả đầu ngón tay của anh, dường như cũng ở vào thời điểm đó ngón tay của anh cảm giác được trong một huyết nhỏ hẹp không tự chủ được đang từng hồi co rúc lại.

Hình như đối với thân thể đang có biến hóa như thế của Trình Thi Thi Beard cảm thấy rất thỏa mãn, nụ cười trên mặt cũng trở nên tươi tắn hơn, động tác trên ngón tay đang cắm ở trong cơ thể cô càng thêm ra sức, ngay lập tức tăng nhanh tiết tấu rút ra cắm vào, cũng càng va chạm nhiều hơn nữa vào phía trong nơi ẩn cảm nhất của tiểu huyết.

“Ừm. . .” Trình Thi Thi đã hoàn toàn không chịu nổi nữa ưỡn cong cái mông của mình lên phối hợp theo chuyển động của ngón tay anh.

Khi anh cho ra cho vào, từ trong hoa huyết tiết ra chất dịch càng lúc càng tràn trề ướt át cả đầu ngón tay của anh, cùng với mỗi một lần ra vào của Beard, hoa huyết lại càng tuôn chảy ra càng nhiều chất lỏng óng ánh trong suốt thấm ướt từng ngón tay và cả lòng bàn tay anh.

Tốc độ co rúc ở rãnh giữa bên trong lại càng lúc càng tăng, giống như đang có một mầm sống cắn chặt đầu ngón tay anh không nhả, trong lúc tay anh đang hoạt động hạ thể cũng đồng thời phát ra một âm thanh rất nhỏ nhưng lại làm cho người ta sau khi nghe xong mặt đỏ tím loạn.

Toàn thân Trình Thi Thi đã không còn chút sức lực nào, dưới bụng thật giống như dâng lên một đoàn lửa nóng không tên, khiến cho cô không thể nào bỏ được nó càng không thể nào khống chế được.

Đường rãnh nhỏ hẹp bao bọc ngón tay của Beard rất chặt, chất dịch cũng đã chảy đầy bàn tay của anh, hơn nữa còn có không ít từ trong khe hở chiếc quần lót đang chậm rãi chảy xuống giữa hai bên bắp đùi cô.

Anh cảm thấy thanh sắt nóng bỏng giữa bụng mình cũng đã sưng tấy lên dữ dội, tất nhiên là mũi tên đã lấp sẵn vào cung chỉ còn vận sức chờ phát động, ngâm lấy vành tai cô, liếm láp vòn hôn vào khoang lỗ tai của cô hỏi, “Thi Thi, chuẩn bị xong chưa? Bước quan trọng nhất của chúng ta sắp bắt đầu rồi đó.” Vừa dứt lời, “sột soạt” hai ba cái liền lột ra chiếc quần lót đã ướt thành một vũng của cô. Hai mắt đỏ rực như lửa mở ra khóa kéo quần mình, rút ra thanh sắt đã ngẩng cao sừng sững, không thể chờ đợi được nữa tách ra đôi chân ngọc thon dài của cô. Thất lung đầy một phát, liền chuẩn xác không xê dịch tấn công vào hoa tâm nhỏ hẹp của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Luru Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Thi Thi Em, em, đây là lần đầu tiên của em?” Khi đã đi sâu vào trong cơ thể cô, Beard bỗng như bị phát hiện này dọa cho sợ, đương nhiên cái gì đó đang ở trong cơ thể của Trình Thi Thi cũng vì vậy mà dừng lại.

“Phải thì sao?” Trình Thi Thi cố chịu sự đau đớn nơi hạ thể y hệt như lửa đốt, chống lại đôi mắt màu xanh dương của anh đang hiện rõ sự kinh ngạc.

Mồ hôi của anh nhỏ từng giọt xuống cơ thể cô, hòa lẫn vào cùng với mồ hôi của cô.

“Anh thực sự rất vui.”

Trình Thi Thi nhướn mày, thực sự rất vui? Hóa ra cái người gốc ngoại quốc này cũng sẽ quan trọng trinh tiết, ai nói người nước ngoài nào cũng coi mở về chuyện đó? Xem ra cần phải vào miệng cái người nào đã nói như thế.

“Bởi vì anh cũng là lần đầu tiên!” Về mặt Beard đột nhiên như có chút xấu hổ, “Cho nên anh cảm thấy chúng ta như vậy quả thật là rất giống nhau.”

Anh ta? Cũng là lần đầu tiên? Hai hàng lông mày của Trình Thi Thi không nhịn được lại nhướn cao hơn một chút.

“Thi Thi, phản ứng này của em là sao hả? Rõ ràng là không tin lời anh nói?” Thật là sĩ nhục mà, người phụ nữ của mình lại tỏ vẻ nghi ngờ về sự “trong trắng” của mình.

Uất ức mím mím môi, hạ thể dâng trào nóng rực ở trong lối giữa nhỏ hẹp của cô cũng vì vậy mà như có như không khe khẽ động đậy.

“Ừm” Không ngờ âm giác của sự ma sát lại kỳ diệu đến thế.

“Còn đau không?” Mồ hôi trên trán Beard lại có giọt rơi xuống, có vẻ như đang cố gắng chịu đựng điều gì đó. “Nếu em không còn đau nữa, vậy anh sẽ làm tiếp nha.” Không đợi Trình Thi Thi trả lời, anh đã nhanh chóng nâng cái mông cô lên, “Bởi vì. . . .Bởi vì anh đã không còn nhịn được nữa.” Vừa nói vừa bắt đầu chuyển động mãnh liệt ở trong cơ thể cô.

Nếu lúc này mà đi nghiên cứu vấn đề có phải là lần đầu tiên hay không thì thật sự rất là không hợp thời điểm, có lẽ anh nên trân trọng việc làm” vận động trên giường” không có quy tắc này còn quan trọng hơn.

“Thật dễ chịu, Thi Thi chỗ đó của em kẹp anh rất chặt, làm anh thấy dễ chịu quá.”

“Ừ. . . .” Anh ta rất thoải mái sao? Nhưng mà mình thì lại đau quá, hai chân bị anh ra sức dội vào đã đau đến mức sắp co rút luôn rồi.

“Thi Thi, anh xin lỗi, anh biết em đang rất đau, nhưng mà anh thật sự chịu hết nổi rồi, em ráng chịu đựng thêm một chút thôi, sẽ không còn đau nữa đâu.” Anh áy náy mong đợi nhìn Trình Thi Thi, nhưng động tác ở phía dưới vẫn điên cuồng dưng mạnh.

Nhưng lời anh nói cũng không phải giả, chưa tới 2 phút đồng hồ sau, hạ thể Trình Thi Thi vốn có chút đau đớn dần dần bị một sự khoái cảm không hiểu từ đâu thay thế, khi chuyển động ở bên trong thậm chí còn tạo ra sự khát vọng khó hiểu, hình như còn muốn có được nhiều hơn nhiều hơn thế nữa.

“Bên trong của em rất chặt rất ấm lại còn rất nóng nữa.” Anh thật yêu chết mất cái loại cảm giác này rồi, thảo nào lại có nhiều người đàn ông họ đều thích làm tình như vậy, quả thực là làm cho khắp người đều thoải mái và sung sướng không chịu nổi.

Lòng ngón tay ma sát vào nơi giao hợp của cả hai, rút nhẹ ra thành sứt cứng rắn như khúc đá, đem hai chân cô gác lên vai mình, không chừa lại một chút nào cái vật to lớn của mình ở ngoài, cứ thế lần chiếm lấp đầy tiểu mật huyết của cô.

“Á. . .” Trình Thi Thi khép hai mắt lại, không kìm lòng nổi bắt đầu phối hợp chuyển động với anh, đồng thời còn uốn lên bờ eo của mình.

“Vẻ mặt này của em thật đáng yêu.” Beard nựng mặt cô, mê say hôn lên môi cô, đầu lưỡi mặc sức lật chuyển khuấy khuấy ở trong miệng cô, vui vẻ trêu chọc cùng với cái lưỡi của cô.

Hai tay Trình Thi Thi túm chặt tấm drap trải giường ở hai bên cạnh mình, từng đợt sóng khoái cảm cùng cảm giác tê dại gần như sắp làm cho cô không thở nổi nữa.

Chưa bao giờ nghĩ rằng rồi mình cũng sẽ có ngày này, lửa thể nằm dưới một người đàn ông say sưa rên rỉ, hoàn toàn không có sự tỉnh táo và bình tĩnh như trước kia nữa.

Beard mãnh liệt chạy nước rút vào trong tiểu huyết khí chặt của cô, qua một hồi lâu anh mới bật thốt lên một tiếng grừ nhẹ sau đó tiến thẳng vào cửa tử cung của Trình Thi Thi bắn ra chất dịch thể của mình.

Anh cũng không quan tâm cô sẽ vì hành động này của mình mà mang thai hay không, ngược lại anh còn nghĩ nếu như có thể để cho cô mang thai đưa con của anh thì đó hẳn là một chuyện vô cùng tốt. Mặc kệ là trai hay gái chỉ cần đó là con của hai người thì cũng sẽ là tiểu tâm can, tiểu bảo bối của anh, đồng thời cũng là tiểu Vương tử, tiểu công chúa một thể hệ mới của hoàng gia Dolly Ximiya.

Sau khi xong việc, Beard nằm ở cạnh Trình Thi Thi ổn định lại hô hấp của mình, nhưng lúc này anh lại lần nữa nhắc tới cái chủ đề quan trọng đã khiến cho anh cảm thấy vô cùng ức uất, “Thi Thi, tại sao em lại không tin đây là lần đầu tiên của anh?” Đường như anh rất muốn biết rõ về vấn đề này.

Trình Thi Thi mím môi, dùng sự trầm mặc thay thế cho câu trả lời.

“Tại sao?” Đập vỡ nỗi bất an đến cùng, gia tộc của anh xưa nay là thuộc hạ truyền thống lễ giáo.

Trình Thi Thi nhướng nhướng mày, “Bởi vì những hành động việc làm trước đó của Vương tử Điện hạ ngài.” Lúc nào cũng thích cợt nhả cô, ăn đậu hũ cô, dù nhìn ở khía cạnh nào cũng không giống một chàng thanh niên mới lớn chưa từng trải qua việc đời, “Hơn nữa kỹ xảo lại còn rất. . . .” Chợt ý thức được mình giống như là đang khích lệ anh, còn chỉ rõ về phương diện đó nữa, vì vậy cô liền miễn cưỡng nuốt trở về mấy chữ sau cùng.

“Kỹ xảo lại còn rất thế nào hả?” Nhưng Beard lại nghe được rất rõ ràng, từ mặt ủ mày chau ngay tức khắc biến thành thần thái sáng láng, “Thi Thi là muốn nói kỹ xảo của anh lại còn rất giỏi, có đúng không?” Nở nụ cười quý quí hỏi.

Lật người lại, lần nữa đề lên người Trình Thi Thi, “Thi Thi có thể nói điều này, vậy chứng minh biểu hiện khi nãy của anh đã làm cho em rất hài lòng? Vậy mới vừa rồi anh đã làm như thế nào mà khiến em cảm thấy kỹ xảo của anh rất giỏi? Là thế này phải không?” Một bàn tay đột nhiên nắm giữ bầu vú trắng mịn bên phải của cô, “Hay là thế này?” Một bàn tay còn lại bắt ngờ dò tìm vào giữa hai chân cô.

Đồ háo sắc! Tính đến hiện tại, đây chỉ mới là cái đánh giá thứ hai Trình Thi Thi dành cho vị Vương tử Điện hạ này.

Vì luôn muốn hành động thực tế của mình để chứng minh, cho dù mình đã có được thể xác của Trình Thi Thi nhưng vẫn sẽ” quấy rầy bám lấy” cô như xưa, không xa không rời. Sau đó mấy ngày liền Beard đều giống như cục kẹo cao su, bám chặt sát bên người Trình Thi Thi.

Trừ lúc làm việc, bởi vì hai người họ không phải làm cùng một ngành; ngoại trừ lúc ngủ, bởi vì hai người họ không phải ở cùng một mái nhà, thời gian còn lại hầu như toàn bộ Beard đều là có đôi có cặp cùng chung vượt qua sát cánh bên cạnh Trình Thi Thi.

Cứ nói theo hiện tại thôi, Trình Thi Thi đang ở nhà ăn trưa dành cho nhân viên, Beard liền rất thân mật ngồi vào vị trí ngay bên cạnh cô.

Nhìn chằm chằm dáng vẻ nhai kỹ nuốt chậm cho cơm vào bụng của Trình Thi Thi, mỗi lần như thế anh đều có vẻ mặt thèm thuồng như sắp chảy nước miếng tới nơi, sau nói với cô: “Thức ăn trong bát của em có vẻ như rất ngon lắm thì phải?”

Kế tiếp lúc Trình Thi Thi vừa gấp lên một cọng rau xanh thì anh đột nhiên giữ lại cổ tay phải của cô, rồi cứ thế đem cọng rau xanh cô gấp lên bỏ ngược lại vào trong miệng mình, “Ừ. . . .Đúng thật là rất ngon.” Vừa nghiền ngẫm nhai mà còn vừa nói với vẻ tự đắc.

Nhóm người đến ăn cơm ngồi ở một cái bàn khác, nếu như không quan sát cẩn thận, đều sẽ lầm tưởng rằng” Người đẹp lạnh lùng” nổi danh ở công ty đang đút cho Vương tử Điện hạ Beard thân ái của chúng ta ăn, trên thực tế những thứ này nhìn có vẻ như rất thân mật, nhưng căn bản không phải là như thế, hình ảnh cả sự việc đều chỉ có một mình Vương tử Điện hạ tự biên tự diễn.

“Quan hệ giữa Thi Thi và Vương tử Điện hạ hình như tiến triển rất nhanh à nha.” Đường Tinh Di ngồi ở cách họ một cái bàn ăn, nhìn tới cả hai mà không nhận được phải tron mắt há to miệng.

“Ừ.” Johnson ngồi cạnh Đường Tinh Di cũng gật đầu phụ họa nói theo.

Hai người bạn họ hiện tại cũng có thể xem như người cùng cảnh ngộ thì phải thông cảm cho nhau, một người là cô bạn tốt của mình bị người khác bắt cóc đi mất, chỉ có thể cô đơn ngồi ăn cơm một mình. Người còn lại thì bị cậu chủ của mình vứt bỏ không thương tiếc, cũng chỉ có thể cô đơn ngồi ăn cơm một mình. Hai người đều cô đơn chiếc bóng nên đã dứt khoát sắp lại ngồi cùng nhau, khác tổ nhưng lại ngồi cùng một bàn để ăn cơm.

Tuy rằng Johnson Terry không phải là nhân viên Đồ thị, nhưng bởi vì thân phận đặc biệt của Beard, công ty đã suy tính về mọi mặt để đảm bảo sự an toàn cho anh, vì vậy đã đặc biệt cho phép anh dẫn theo người hầu đến chỗ làm.

Ăn cơm xong xong, Beard lại bắt đầu đưa Trình Thị Thi đi dạo vòng quanh trong công ty, Johnson đi theo ở phía sau cách vị trí bọn họ khoảng chừng 5, 6 mét cố gắng phục vụ hết chức trách của mình.

Có Trình Thị Thi làm bạn, ngay từ mấy ngày trước Beard cũng đã đuổi đi quản lý Triệu – Triệu Tích Dương trước đó không lâu còn luôn theo ở bên cạnh anh bỏ chạy không kịp, lúc ấy quản lý Triệu còn cảm thấy vô cùng oan ức, tưởng rằng trong lúc vô tình không biết mình đã làm sai chuyện gì đắc tội với vị Vương tử Điện hạ này mới có thể bị đuổi.

Thật ra thì Beard vốn cũng không có hăng hái cùng Trình Thị Thi đơn thuần đi tham quan công ty, chẳng qua anh chỉ là muốn tìm một nơi tương đối kín đáo ở trong công ty để mình có thể dễ dàng muốn làm gì Trình Thị Thi thì làm, để cùng cô làm cái chuyện kia mà thôi.

Từ sau lần thành công công thành chiếm đất ở nhà Trình Thị Thi, sau đó anh phát hiện ra hình như mình đã bị nghiền làm chuyện này mất rồi.

Cái cảm giác sung sướng khi bản thân được chạy băng băng trong cơ thể của Thị Thi quả thực là mê chết đi được, mà anh nghĩ có lẽ Thị Thi cũng sẽ không cảm thấy ghét khi anh đụng chạm cô thì phải, nếu không thì sao lúc hai người ở vào thời điểm đó, cô đều phát ra tiếng kêu dễ nghe như vậy.

Nếu như đôi bên đều không ghét chuyện này, vậy anh cũng sẽ không ngại gì mà đè nén cùng khống chế bản thân mình, phải quý trọng thời gian, tận tình làm tốt chuyện mà bọn họ thích làm là được rồi.

Trong một công ty rộng lớn như thế này, muốn tìm một nơi bốn bề vắng vẻ, lại có thể tạo điều kiện cho bọn họ hoan ái kỳ thực không phải chuyện đơn giản, nhưng cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nói ví dụ như mỗi tầng đều có một phòng uống trà, cả hai cũng đã từng thử qua ở chỗ này mấy lần, cảm giác cũng không đến nỗi tệ, tuy cũng có đủ loại thang máy thiết bị tiện lợi, nhưng họ lại sử dụng lối đi cầu thang không đạt tiêu chuẩn đến hai ba lần, cảm nhận cũng tương đương nhau.

Lúc cả hai đang bận bịu” này nọ” tất nhiên cũng không quên các biện pháp đề phòng cơ bản. Thế là Johnson vinh quanh đảm nhiệm cái sứ mạng cao cả này, bất kể là phòng uống trà hay lối đi cầu thang, hẳn đều đứng ở ngoài canh cửa, đề phòng những nhân viên khác vô tình xông vào, thấy một số cảnh không nên thấy.

Không biết vị Vương tử Điện hạ kia đã dùng thủ đoạn gì mà quản lý Lâm người đã tỏ tình với Thị Thi về sau nếu có gặp cô, cho dù chỉ là trong lúc vô tình đụng mặt ở công ty, anh ta cũng sẽ hốt hoảng biến mất, tránh cô như tránh rắn rết không bằng.

Mà Vương tử Điện hạ hôm nay cũng đã lấy danh nghĩa là bạn trai của cô, dựa vào sức ảnh hưởng kinh người của mình trong Đồ thị, chưa đầy 48 giờ khiến hơn 90% nhân viên trong công ty đều biết bọn họ giờ đã là một đôi tình nhân ngọt ngào thân mật, gắn bó như keo sơn.

Hiện nay mọi người bên trong công ty, hoặc hẹn hò hoặc nói chuyện phiếm, hoặc đánh bài hoặc trêu ghẹo nhau, chỉ cần nhìn thấy Vương tử Điện hạ cùng Trình Thị Thi hai người nắm tay nhau đi tới, sẽ tự giác đứng dậy rời đi, thoải mái đem chỗ trống nhường cho bọn họ, mỗi khi như vậy Beard sẽ nở một nụ cười dịu dàng yếu ớt để cảm tạ sự thức thời của bọn họ.

Phòng uống trà trong công ty cũng đã từng... cầu thang đi lại cũng đã từng... lúc này Beard lại muốn đổi một địa điểm mới, lần này phạm vi thân mật lại tăng thêm một tầng hứng thú mới.

Tùy tiện vào một tầng trong công ty, đến khúc rẽ ở nhà vệ sinh nam, sau khi thấy bên trong không có bóng người liền kéo Trình Thị Thi đang đứng bên ngoài bước vào.

Johnson đương nhiên được Beard ra lệnh đứng bên ngoài nhà vệ sinh nam, giúp họ trông chừng, còn họ bên trong thì nhiệt tình” này nọ ọ ấ e”, cơm xào cơm chiên đủ kiểu.

Beard áp Trình Thị Thi sát vào trong góc tường toilet, nâng một chân cô lên ôm lấy hông của mình, để vật vảy cô thuận thế cuộn lên tới thắt lưng, một tay thăm dò vào giữa đùi cô, tay còn lại cách một lớp vải xoa nắn bầu ngực trắng ngần của cô, ngón tay thon dài tựa phím dương cầm nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa nhỏ được ngăn cách bởi lớp vải quần lót.

Biết độ ẩm còn chưa đủ, anh lại dùng miệng ngậm lấy vành tai cô, sau đó từ từ di chuyển xuống, đặt lên cổ cô từng nụ hôn ngọt ngào như dâu tây.

Cảm nhận được đầu ngón tay phía dưới càng lúc càng nóng, càng lúc càng ẩm ướt, anh lại cời từng chiếc cúc áo sơ mi trên người Trình Thị Thi, từ từ kéo xuống tới buộc lấy hai bầu ngực, có chút tình nghịch dùng răng khê cắn nhũ hoa của cô, “Thị Thi, chuyển đến nhà anh, ở chung với anh được không?” Anh hà hơi trên ngực cô.

“Không được.” Trình Thị Thi chẳng cần nghĩ ngợi liền trả lời anh.

Hiện tại cô bị anh làm phiền cũng đủ mệt rồi, mỗi ngày đều bị anh ăn sạch sẽ mới chịu thôi, lại còn dọn đến sống chung với anh? Chẳng phải như vậy cô

càng không có tự do của mình hay sao? Tất cả đều không còn gì để bàn nữa!

Beard hơi thất vọng chu môi lên, dù sao anh cũng biết Thi Thi sẽ trả lời như vậy.

Vấn đề này gần đây anh đã nói với Thi Thi không dưới 20 lần rồi, nhưng mỗi lần cô đều không thêm nghĩ ngợi đã trực tiếp từ chối anh, điều này khiến anh không tránh được đau lòng, thất vọng, nhưng tuyệt đối sẽ không từ bỏ hy vọng.

Ngay cả lúc ngủ anh cũng mong muốn được ôm cô ngủ, nhưng vì sao cô vẫn không hiểu tình cảm mà anh dành cho cô chứ?

Nhưng mà, “Bỏ đi, em không chịu thì thôi.” Dù sao như thế này cũng đã rất tốt rồi, so với những người đàn ông chỉ cần nhìn thôi cũng khiến cô coi thường thì anh coi như đã hạnh phúc lắm rồi.

Thật ra anh cũng rất biết điều và có chừng mực, huống chi bây giờ nói tiếp chuyện này thật sự là phá hư phong cảnh mà!

Vẫn là làm chuyện chính sự quan trọng hơn, nhanh chóng lột quần lót của cô xuống, đem vật nam tính nóng rực của mình vùi sâu vào tiểu huyết đã uơon ướt của cô, bắt đầu rong ruổi trên cơ thể mềm mại cô.

Lúc anh nhận thức được việc chính sự quan trọng nhất, không còn nghĩ ngợi gì nữa, âm thanh êm ái của Trình Thi Thi một lần nữa truyền vào tai anh, là âm thanh tuyệt vời nhất anh từng nghe qua.

Đôi tay vô thức nắm chặt vật áo của Beard, Trình Thi Thi lại một lần nữa để mặc cho mình bị bàn tay ma quái của anh hàng phục, cùng với sự ma sát anh mang đến, một luồng khoái cảm như dòng núi lập biển dâng tới, ào ạt đan xen tuyệt vời đến vô tận.

Sau khi xuất tinh hoa của mình vào trong cơ thể cô, anh giúp cô mặc lại áo lót và quần lót, còn Trình Thi Thi vẫn đang ở trong cao trào cả người một chút sức lực cũng không có.

Miền cường nhúc nhích chiếc eo nhỏ nhắn, một dòng chất lỏng trắng ngà từ cánh hoa chảy ra, đọng lại trên chiếc quần lót mà cô vừa mới mặc lại.

Chính điểm này khiến cô cảm thấy khổ sở không chịu nổi, mỗi ngày sau khi cùng anh triền miên xong, cô đều phải mặc chiếc quần lót ẩm ướt đó trở lại chỗ làm việc của mình, mà loại cảm giác uơon ướt dính dính này lúc nào cũng làm cho cô rất khó tập trung vào công việc.

Ngày hôm đó, nhân lúc thời gian nghỉ giải lao vào buổi chiều, Trình Thi Thi tìm một tờ báo trong ngăn, tìm những tin có liên quan đến việc cho thuê nhà.

Đường Tĩnh Di kỳ quái liếc nhìn sang, “Ừa? Thi Thi muốn tìm phòng sao?” Trình Thi Thi gật nhẹ đầu.

“Không phải cô có chỗ ở rồi sao? Tại sao còn phải tìm nhà khác?”

Trình Thi Thi ngẩng đầu lên liếc nhìn Đường Tĩnh Di, “Tôi muốn đổi chỗ khác.”

Bị Beard tùy tiện lôi kéo suốt gần một tuần lễ, mỗi ngày đều phải chịu đựng việc động tay động chân của anh. Chẳng lẽ Trình Thi Thi cô yếu đuối đến mức mặc kệ bị anh ức hiếp?

Đáp án đương nhiên là không thể, cô tuyệt đối không để mặc cho một người đàn ông đem cô ăn sạch sẽ mà không phản kháng.

Nhưng cô cũng biết hẳn là Beard, mọi phương diện đều có thể sánh ngang với cô, thậm chí về cơ bản còn thắng cô về phương diện đàn ông.

Đối mặt với anh, tất cả những chiêu mà cô đối phó với đàn ông đều hoàn toàn vô dụng, cô chỉ có thể khoanh tay chịu trói, cắn bản không thể nào chống cự, kinh nghiệm cho biết nếu chính diện nói chuyện, cô sẽ chỉ bại trận, dẫm lên vết xe đổ, thất bại thảm hại.

Vậy cô cũng không ngại thay đổi chiến thuật, cố gắng hết sức né tránh anh, hai người nếu không thể gặp mặt, có lẽ cô cũng sẽ không phải thua trên tay anh nữa.

Cô biết đây chỉ là một hạ hạ sách, nhưng trong một thời gian ngắn cô không thể nghĩ ra được cách nào tốt hơn, nếu muốn né tránh anh thì bước đầu tiên chính là thay đổi chỗ ở.

Nhớ tới một tuần lễ trước, Beard tới chỗ cô thuê nhà, cô nam quả nữ sống chung một phòng cả ngày, dường như trong một đêm tất cả hàng xóm đều biết quan hệ của hai người bọn họ không hề đơn giản.

Đến bây giờ chuyện cô và Beard đã trở thành chủ đề cho hàng xóm uống trà nghỉ trưa tán chuyện, thậm chí có vài người còn miêu tả sinh động như thật, giống như bọn họ tận mắt chứng kiến đêm đó bọn họ đã làm những gì trong nhà cô, khiến cô không thể không bội phục trí tưởng tượng phong phú của những người đó.

Thật ra thì sau ngày hôm đó, Trình Thi Thi đã muốn ở chỗ ở, tránh những người hàng xóm lăm lăm mồm lại có khả năng liên tưởng, nhưng mà tìm nhà quả thực rất khó, nếu như không tìm thấy nhà, cô không thể thực hiện bước thứ hai, rồi thứ ba trong chiến thuật né tránh.

Thử nghĩ, coi như trong công ty cô tiếp tục chịu trăm cay nghìn đắng tránh né anh, buổi tối nếu cô muốn trở về nhà trọ nghỉ ngơi, đến lúc đó anh lại ở

trước cửa nhà cô ôm cây đợi thỏ, chờ cô chui đầu vào lưới, cô không phải vẫn là không có chỗ trốn trước mặt anh sao?

Đường Tĩnh Di nhú mày, “Đổi chỗ khác?” Nhích lại gần Trình Thi Thi, “Thi Thi này, chỗ ở của tôi cũng tốt lắm, phòng là ba mẹ giúp tôi thuê ở gần công ty, có một phòng khách rất rộng rãi thoáng mát, một mình tôi ở cũng thấy có chút vắng vẻ, nếu cô có thể chuyển đến với tôi cho có đôi có bạn thì không còn gì tốt hơn.”

Trình Thi Thi suy nghĩ tình hình trước mắt rồi nói với Đường Tĩnh Di, “Như vậy. . . .Có vẻ không ổn lắm.”

“Có gì mà không ổn chứ? Cứ quyết định như vậy đi, cô sẽ ở nhà tôi.” Đường Tĩnh Di ôm cánh tay Trình Thi Thi, có chút nũng nịu nói.

Trình Thi Thi ngẫm nghĩ chốc lát, “Vậy. . . .Cũng được.” Sau đó cô nghiêm túc nhấn mạnh nói, “Nhưng mà, phải nói rõ ràng trước tiên, tiền mướn nhà, tiền điện nước tôi cũng phải trả một nửa.”

Trước mắt đến ở chỗ Đường Tĩnh Di là lựa chọn tốt nhất, có thể tiết kiệm thời gian đi tìm phòng, để cô có thể sớm thoát khỏi Beard dây dưa, chỉ là đây cũng là những lời cô muốn nói trước, tiền phòng tiền vật dụng cô đều sẽ gánh một nửa, bởi vì tính cách của cô từ trước tới giờ đều không muốn mắc nợ ai một phần một hào nào.

“Việc này cũng không sao.” Đường Tĩnh Di nhanh nhẹn hỏi, “Vậy cô dự định khi nào chuyển đến?”

“Hôm nay, sau giờ tan ca sẽ lập tức chuyển đến.” Dù sao cô cũng không có hành lý nhiều, chỉ cần có nơi để cô ở là thỏa mãn rồi.

“Sao lại gấp vậy?” Đường Tĩnh Di mở lớn mắt hỏi.

Trình Thi Thi cắn cắn môi, “À, đúng vậy, đúng là rất gấp.”

“Còn nữa Tĩnh Di, chuyện tôi chuyển đến nhà cô, xin cô tuyệt đối đừng có nói với ai khác trong công ty, nhất là Vương tử Điện hạ Beard.”

“Việc này đương nhiên là không vấn đề.” Đường Tĩnh Di gật đầu đồng ý, “Nhưng mà. Nhưng mà tại sao? Tại sao ngay cả Vương tử Điện hạ cũng không thể nói?” Anh ấy và Thi Thi không phải đang cặp kè yêu đương sao? Sao lại phải giấu giếm chuyện này?

“Để tránh bị làm phiền!” Trình Thi Thi cúi đầu trả lời ngắn gọn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ngày thứ hai sau khi chuyển vào nhà của Đường Tĩnh Di, Trình Thi Thi lập tức thay đổi thói quen làm việc và nghỉ ngơi của mình trong công ty.

Mỗi buổi trưa cô đều cùng Đường Tĩnh Di đi tới nhà ăn gần công ty dùng cơm, tan tầm cũng trực tiếp về nhà, không hề ghé qua bất kỳ chỗ nào trong công ty.

Cũng may tính chất công việc của cô cũng ít khi phải tiếp xúc với đồng nghiệp, mấy ngày qua khiến cô mệt muốn chết, nhưng duy nhất điều này cũng làm cô vui vẻ trong lòng, đúng như cô mong muốn, cô thật sự không đụng mặt phải vị Vương tử Điện hạ kia.

Cho dù là một môi cũng đáng, huống chi kỳ thực tập này không phải chỉ có ba tháng thôi sao? Nhấn nại mấy ngày là cô có thể an toàn rồi.

Cho đến ngày thứ ba sau giờ ăn trưa, cách giờ làm chiều khoảng nửa tiếng, cô nhân cơ hội này tới tầng ba là thư viện của công ty, mấy ngày gần đây cô rất muốn mượn mấy quyển sách để đọc.

Đối với cô mà nói, điều thú vị nhất của cuộc sống đó là mỗi ngày không ngừng làm việc và học tập, tiếp thu kiến thức của các phương diện khác là niềm vui thú lớn nhất trong đời cô.

Nhưng vì tránh né Vương tử Điện hạ mà khiến cô ba ngày liên tiếp không được đọc sách, điều này khiến cho cuộc sống của cô vốn nhàm chán nay càng nhàm chán hơn, cô rất thích đọc sách, bất kể là sách tài vụ chuyên ngành hay các thể loại sách khác, cô đều hứng thú.

Cho nên thừa dịp giữa trưa, thư viện thường lệ sẽ không có quá nhiều nhân viên, cô nghĩ vị Vương tử Điện hạ kia cho dù có thần thông quảng đại cỡ nào cũng không thể nắm chính xác hành tung của cô mà tìm cô, cho nên cô mới dám vào trong thư viện.

Đúng lúc cô đang chăm chú tìm sách trên giá sách đầy màu sắc thì đột nhiên có một bàn tay từ phía sau ôm lấy hông cô.

“Hình như gần đây em luôn trốn anh, nhưng mà không sao, bây giờ không phải là anh có thể dễ dàng tìm thấy em rồi sao?” Giọng nói quen thuộc vang lên trên đầu cô.

Xem ra bản thân cô vẫn còn quá sơ sót, Vương tử Điện hạ dù sao vẫn là Vương tử Điện hạ, đối với anh ta mà nói căn bản sẽ không có chuyện anh ta sẽ không tìm thấy người.

Cô không biến sắc mà vẫn tỉnh táo như thường, nhìn xem anh có thể làm được gì, cô cũng không tin tại nơi đông người như thế này mà anh vẫn có thể bám dính lấy cô.

“Vì sao muốn tránh anh, có phải sợ anh làm...” Lời nói của Beard còn chưa xong, bàn tay đã di chuyển từ eo xuống hông cô.

Cô bắt lấy cổ tay anh, “Trong này là thư viện.” Cô lạnh lùng mở miệng nhắc nhở anh.

Beard cúi đầu, dùng miệng ngậm vành tai bên phải của cô, “Anh biết, nhưng mà...” Đồng thời bàn tay vô phép tắc bỗng nhiên xóc vấy cô lên, tà ác thăm dò giữa hai đùi cô, “Chỉ cần chúng ta nói nhỏ thôi, sẽ chẳng có vấn đề gì cả.” Sau đó, cách một lớp quần lót trắng tinh của Trình Thi Thi, nhanh chóng tìm chính xác cánh hoa xinh đẹp, đầu ngón tay miết nhẹ nhàng trên chiếc quần lót của cô.

“Tốt nhất bây giờ anh nên buông tôi ra, nếu không...” Ngón trở ấm áp của Beard khẽ chọc vào giữa cánh hoa mềm mại của Trình Thi Thi.

“Nếu không thế nào? Em có phải muốn nhắc nhở anh, nếu không diễn biến tình hình không thể cứu vãn?” Liếm nhẹ lỗ tai cô, “Đáng tiếc là không kịp rồi, bởi vì tình hình bây giờ đã sớm không thể cứu vãn rồi.”

Dường như muốn cô hiểu ý tứ của mình, anh cố ý đưa thân dưới áp sát hông cô. Vật nam tính nóng rực sung tấy không ngừng cọ xát vào khe hông của cô.

Cô dám dạn nhà cũng không nói với anh một tiếng, trong công ty còn cố tình né tránh anh, cô nghĩ anh sẽ để cho cô thoát khỏi sao? Hừ! Anh nhất định phải cho cô một chút trừng phạt nho nhỏ, để cho cô từ nay về sau đừng hòng mơ tưởng sẽ trốn tránh anh.

Trình Thi Thi cắn môi dưới, “Anh đúng là điên rồi!” Xem như tại nơi công cộng như thế này mà anh ta cũng có thể động dục, cô quả nhiên không nhìn lầm anh, đúng là người vừa vô lại vừa háo sắc.

“Anh thừa nhận.” Trong mắt Beard ánh lên nụ cười. Cảm thấy đầu ngón tay vuốt ve hoa huyết cũng đã có chút ướt át, “Nhưng cơ thể Thi Thi cũng có phản ứng với anh, chỉ sợ em không thể phủ nhận?” Anh tiếp tục vuốt ve, “Vừa ẩm ướt, vừa nóng ran.”

Hô hấp của Trình Thi Thi đã có chút hỗn loạn, dưới bụng chảy ra dòng điện cũng khiến cô cảm thấy vô lực chống đỡ.

Câu nói đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới quả thật không sai chút nào, nhất là trên người đàn ông này, lại càng được kiểm chứng rõ ràng.

Nếu nói ra thật đúng là mất mặt, “Người đẹp lạnh lùng” nổi danh trong công ty lại bị đàn ông đùa giỡn ở thư viện, mà cơ thể cô còn nhanh chóng nổi lên bản năng phản ứng sinh lý.

“Chi tiếc là vị trí hiện giờ của anh không thể thấy được vẻ mặt của em, không biết trong tình huống này, em còn có thể giữ vững tỉnh táo thường ngày?”

Sau lưng Beard vừa nói chuyện vừa dùng ngón tay dịu dàng xoa bóp cánh hoa của Trình Thi Thi.

Chỗ sâu nhất giữa hai chân Trình Thi Thi trong nháy mắt co rút một hồi như vui sướng, nếu là những cô gái khác vào thời điểm này sợ rằng sẽ hoang mang sợ hãi mà kêu rằng không muốn, rằng buông tay... Ngay cả lời nói cũng còn có thể theo bản năng giãy giụa chống cự, hy vọng đối phương có thể tốt bụng mà buông tha mình một lần.

Nhưng Trình Thi Thi cũng không phải là những cô gái khác, cho nên ngay cả một chút phản kháng cũng không có, cô biết cho dù cô có phản kháng cũng chỉ là vô ích, chỉ lãng phí công sức thôi, phương pháp đối phó với đàn ông dùng ở trên người anh hoàn toàn mất tác dụng.

Bằng không này mấy ngày cô cũng sẽ chẳng cần tránh né anh, chính vì cô biết rõ kết quả mỗi lần đụng phải anh, đều sẽ chỉ thua trên tay anh, mặc anh chiếm đoạt.

Bàn tay mềm mại của Trình Thi Thi vốn đang nắm lấy tay phải của Beard chậm rãi buông xuống, bám lên kệ giá sách.

Hai chân của cô đã từ từ xụi lơ không chút sức lực, thật tình nếu không thể chống đỡ, cô nghĩ mình tuyệt đối sẽ té trên sàn nhà.

Tay phải được tự do, Beard lập tức sử dụng để cởi cúc áo của cô, tiếp tục tiến vào, nắm lấy bầu ngực tròn không chút đề phòng của cô.

“Ừm...” Trình Thi Thi nhắm mắt, không kiềm chế được phát ra âm thanh ngọt ngào.

Không thoải mái vuốt ve qua một lớp vải, Beard nhanh chóng kéo quần lót cô xuống đến đầu gối.

Ngón giữa tay trái tiến vào từng tắc, chậm rãi cắm vào huyết mạch của cô, ma sát vách tường chật hẹp non tơ nhạy cảm, dịch yêu ào ào chảy ra ướt cả bàn tay anh, thuận thế theo bắp đùi chảy xuống từng giọt.

Mặc dù kiên trì căn môi không để cho bản thân phát ra âm thanh rên rỉ đáng xấu hổ, nhưng khoái cảm vô tận khiến Trình Thi Thi không khỏi ngâm nga ra tiếng.

“Thì Thì, vừa lúc này em còn muốn hô lên, nhưng lại sợ người khác nghe được, cho nên cố gắng không để mình kêu thành tiếng, khiến anh muốn phát điên vì em.” Ngón tay dài trong cơ thể cô từ từ nâng lên, “Em càng nhẫn nhịn không ra tiếng, anh càng muốn được nghe tiếng của em.” Cho nên càng muốn dốc sức trên đùi cô.

Cũng đang bởi vì anh vô cùng thích xem bộ dạng này của cô, mới có thể cố tình chọn thư viện công cộng ở công ty thân mật cùng cô, chẳng những thân thể hưởng thụ được khoái cảm cực độ, đồng thời còn có cảm giác lo sợ bị người khác phát hiện.

Thật sự là kích thích chết người! Nhưng cô không biết là, thật ra ngày từ lúc anh ôm cô từ sau lưng, anh cũng đã dùng biện pháp hữu hiệu nhất, mời tất cả nhân viên trong thư viện ra ngoài, hơn nữa lại phái anh bạn trung thành nhất của mình là Johnson canh bên ngoài cửa, không cho bất kỳ kẻ nào tự tiện xông vào.

Anh biết ham muốn chiếm hữu của mình rất mãnh liệt, căn bản không muốn để ngoài mình còn có người thứ hai có cơ hội nhìn thấy đáng về mê mẩn gọi tình của Thì Thì giờ phút này, cái này chỉ có thể một mình anh được độc chiếm, sao có thể chia sẻ cùng người khác?

Hai ngày nay dùng tiền bày ra bao nhiêu cơ sở ngầm, mãi đến trưa nay mới có thể biết chính xác địa điểm của cô, lại dùng tiền để khiến đám người trong thư viện này rời đi, để anh có thể bớt chút lo âu, muốn làm gì thì làm.

Buổi trưa thư viện vốn cũng không nhiều người, cũng không lãng phí công sức anh dọn dẹp sân bãi, chỉ còn người quản lý thư viện ngoài bốn mươi tuổi, nhưng mà cuối cùng anh vẫn dùng vẻ đẹp có một không hai của mình, thêm sở trường làm nũng tuyệt đỉnh thu phục thành công, tóm lại là có tài có sắc lại giả bộ đáng yêu ngay lập tức có thể khiến mọi việc vô cùng thuận lợi!

Thật ra thì anh cũng hoàn toàn có thể tự ra tay, tới phòng làm việc của cô cản bước cô, cho dù cô có chấp thêm cánh cũng không thoát khỏi, cũng chẳng cần phải bày tai mắt gì hết, nhưng dù sao thì anh tới công ty để làm việc, không phải tới để tán gái, cũng không thể bỏ lại công việc của mình mà theo đuổi phụ nữ, nếu ảnh hưởng đến công việc của Thì thì, chẳng phải tội lỗi càng lớn hơn sao?

Một đầu ngón tay đã không đủ, anh lại từ từ đưa thêm ngón thứ hai vào, mạnh mẽ xâm chiếm huyết mạch nhạy cảm của cô.

“Thì Thì, có thoải mái không?” Hai ngón tay cùng ở trong cơ thể không ngừng đi tới đi lui, “Cho tới bây giờ chẳng lẽ em vẫn còn hy vọng anh sẽ thả em ra sao?”

Run lên một cái, trong nháy mắt, dịch yêu từ cơ thể cô bắn ra tung tóe. Hoa huyết kịch liệt co rúc, mót thật chặt lấy hai ngón tay của anh.

Anh biết thân thể của cô đã bị ngón tay anh vuốt ve đến cao trào, mặc dù vậy, anh cũng không có ý định bỏ qua cho cô ở đây, tiếp tục tấn công dồn dập vào huyết mạch mềm mại của cô, tiếp tục ra vào trong cơ thể cô.

Trình Thì Thì toàn thân mệt là vô lực, dịch mật không ngừng chảy ra từ cơ thể cô.

Cô xụi lơ rũ chiếc cổ trắng ngần xuống, đập vào mắt là hai bầu ngực của mình đang bị hai tay của Beard xoa nắn đã trở nên đỏ bừng một mảng, đợt cao trào thứ hai bất ngờ ập tới.

Tiếp tục đút vào chừng hai ba lần nữa, cuối cùng Beard cũng lấy bàn tay đang vuốt ve nhũ hoa của trình Thì Thì, liếc mắt nhìn bàn tay kia đang ở trong cơ thể cô, rồi cũng nhanh chóng rút về.

Liếm mót hương vị ngọt ngào của dịch mật trong suốt như thủy tinh trên hai ngón tay, Beard thì thảo bên tai Trình Thì Thì “ Thì Thì, sắp tới giờ làm chiều rồi, đáng tiếc là chúng ta chỉ có thể làm bấy nhiêu đây trong này thôi.”

Nếu không phải còn giờ làm buổi chiều thì chắc chắn không cần phải nghỉ nữa, “Chỉ là, bây giờ có thể coi là anh đã thỏa mãn cho em rồi chứ?” Làm cô lên đỉnh tới hai lần, “Em cũng nên đáp trả anh một chút được chứ?”

Đều do thời gian thật sự có hạn, khiến anh căn bản không thể nào thoải mái hưởng thụ thú vui trong thư viện này được.

Điều này khiến anh khó tránh khỏi chút chán nản, nhưng càng mong chờ nhiều hơn, “Chiều nay đúng sáu giờ, ở cửa chính công ty, anh đợi em ở đó, nhớ rằng anh sẽ đợi em đến khi em xuất hiện mới thôi, nếu em dám không đến...” Beard dừng lại không nói nữa, để cho Trình Thì Thì tự mình suy đoán.

Nếu như anh có thể lựa chọn, anh hy vọng hai người cùng nhau cúp cả buổi chiều, ở lại nơi này làm chuyện anh muốn làm một mạch cho xong.

Nhưng anh cũng biết Trình Thì Thì coi công việc không gì sánh bằng, nếu anh vì nhu cầu vô độ của mình khiến cô không đi làm được, cô nhất định sẽ hận chết anh, mà anh thì không muốn cô hận anh.

Cho nên, anh chỉ có thể để tiểu đệ đệ đáng thương đang sưng tấy của mình tiếp tục kiểm chế chịu đựng.

Vì Beard có thể tìm được cô ở thư viện, vậy Trình Thì Thì cô cũng không cần thiết phải thay đổi thói quen làm việc và nghỉ ngơi của mình.

Giờ tan tầm, cô bảo Đường Tĩnh Di về nhà trước, còn cô ở lại thư viện công ty đọc sách một mạch tới bảy giờ tối.

Ra khỏi thư viện, cô chuẩn bị tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm, dù buổi trưa Beard có nói hẹn cô, nhưng căn bản cô cũng chưa đồng ý nên đương nhiên không thể nào đến địa điểm hẹn được.

Nhưng mới vừa ra khỏi thư viện được vài bước, cô đã thấy gương mặt thờ hờn hển của Vương tử Điện hạ Beard, vừa nhìn thấy cô đã không nói hai lời liền kéo cô tay cô lôi đi, đồng thời hét lớn “ Anh biết ngay là em sẽ không ngoan ngoãn đến chỗ hẹn mà sẽ tới thư viện, quả nhiên bị anh đoán trúng? Anh đợi em từ năm giờ rưỡi đến bảy giờ rưỡi, em phải bồi thường cho anh hai giờ đồng hồ bị tổn thất tinh thần mới được.”

Trình Thi Thi không nói lời nào mà chỉ nhìn anh.

Bồi thường? Bảo cô lấy cái gì bồi thường cho anh?

“Đi! Chúng ta bây giờ cần phải tìm một chỗ nói chuyện.” Nói xong anh liền kéo cô đi về phía trước.

“Chỗ này không thể nói được sao?” Trực giác Trình Thi Thi không muốn cùng anh tìm chỗ khác.

Kẻ ngu cũng biết anh không chỉ đơn thuần muốn nói chuyện, đến lúc đó thua thiệt chỉ có mình cô.

“Cũng có thể.” Beard hé mắt nhìn Trình Thi Thi một chút, “Chỉ cần em không bận tâm anh muốn em ngay chỗ này, tuy bây giờ đã là lúc tan tầm nhưng vẫn sẽ có một số nhân viên ở đây làm thêm giờ, thỉnh thoảng trong này sẽ có không ít người qua lại.”

Anh thoáng nhìn xung quanh một lượt, “ Nếu em không để tâm lúc chúng ta đang làm chuyện đại sự bị người ta nhìn thấy, anh cũng không ý kiến gì, huống hồ chỗ này mà” này nọ” chắc sẽ là chuyện kích thích lắm đây.” Hành lang thư viện cũng không thua kém bên trong thư viện là bao, “ Hón nữa...” Sờ sờ cằm, anh bắt đầu tưởng tượng.

“Chúng ta đúng là vẫn nên đi thôi.” Trình Thi Thi rũ đầu xuống.

Cô sao có thể quên được? Vương tử Điện hạ này căn bản là tên vừa vô lại vừa háo sắc! Nói ba câu thì có đến hai câu liên quan tới nhau, cũng không hiểu tại sao trong đầu anh đầy những tư tưởng sắc dục, hay là trên đời này, tất cả đàn ông đều như vậy?

Nghe vậy, khoe miệng Beard từ từ kéo ra thoáng hiện một nụ cười, trêu chọc Thi Thi hẳn là một thú vui lớn trong cuộc sống của anh.

Kéo Trình Thi Thi vào thang máy, trực tiếp lên trên tầng cao nhất, cô vốn nghĩ anh sẽ lại túm cô vào nhà vệ sinh nam hoặc một phòng làm việc không có ai còn chưa khóa cửa, nhưng thực tế là anh không đến những chỗ ấy mà đến thẳng phòng làm việc của tổng giám đốc, ngay cả cửa cũng không gõ mà trực tiếp đẩy cửa vào.

Ngay lập tức, đập vào mắt Beard và Trình Thi Thi chính là tổng giám đốc Đồ thị đức cao vọng trọng.

Lúc này tổng giám đốc Đồ đang ngồi trên ghế làm việc của mình xem tài liệu, nghe thấy tiếng bước chân người đi tới liền ngẩng đầu.

“Tổng giám đốc, thì ra anh vẫn còn ở phòng làm việc.” Beard nói với tổng giám đốc Đồ, không quên lộ ra một nụ cười rạng rỡ như nắng ban mai.

“Là Vương tử Điện hạ Beard, cậu tìm tôi có chuyện gì sao?” Tổng giám đốc để tập tài liệu xuống, đứng lên đón tiếp vị Vương tử điện hạ kia.

“Tôi cũng không phải tới tìm anh, chỉ là muốn mượn phòng làm việc của anh một chút, tôi cùng cô Trình Thi thi đây có chút chuyện cần xử lý, vốn là tôi cũng rất ngại mở miệng với anh, nhưng nghĩ tới nghĩ lui khắp công ty rộng lớn trang hoàng này có nhiều người qua lại, mà chúng tôi lại không muốn ai quấy rầy, chỉ có văn phòng này của anh, cho nên...”

Anh gãi gãi đầu, “Tổng giám đốc, tôi nhớ không lầm thì hình như hiện giờ anh còn chưa đi ăn tối, sao anh lại không thương tiếc thân thể của mình như vậy? Coi như anh bận rộn công việc, một ngày có thể kiếm bạc tỷ, vì Đồ thị, vì nhân viên chúng ta, anh cũng không thể làm thân thể của mình mệt mỏi như thế được, mỗi ngày ba bữa cơm tương đối quan trọng, nếu anh không thường xuyên ăn cơm đúng giờ, ngày nào đó nhất thời ngã bệnh, chúng tôi đều sẽ cảm thấy đau lòng.”

Anh đột nhiên đổi chuyện, nghe vào thì giống như là đang quan tâm tổng giám đốc đại nhân, nhưng thực tế ý đồ cũng chỉ có kẻ ngu nghe mới không hiểu.

Trình Thi Thi vẫn chỉ thản nhiên lạnh nhạt nhìn sang Beard ở bên cạnh, bây giờ cô không thể không bội phục người đàn ông trước mắt, dám ở đây có ý đồ bất chính, nụ cười chân thành mang theo uy danh khiến mọi người cảm thấy kính nể lại nói ra những lời như vậy với tổng giám đốc đại nhân.

Không phải anh rõ ràng muốn đuổi tổng giám đốc ra khỏi phòng làm việc, khiến phòng làm việc yên tĩnh rộng lớn của tổng giám đốc để lại cho anh không phải để làm bận hay sao?

Mà cũng không thể hiểu nổi vị tổng giám đốc kia nghĩ thế nào mà lại nghe theo lời nói của Beard, trên mặt còn hiện lên nét cười, giống như ngày cả một chút bức tức cũng không có, chỉ nhìn Beard, “Cám ơn Vương tử Điện hạ quan tâm, tôi đang chuẩn bị đi ăn cơm đây.”

Beard vẫn cười nói như trước: “Không cần cảm ơn, vậy sao anh còn không mau đi đi.” Trong giọng nói lộ ra sự nôn nóng rõ rệt.

“Được, được, được!” Tổng giám đốc gật đầu, đồng thời để lại một cái nhìn khó lường trên người Trình Thi Thi đang đứng bên cạnh Beard, “ Tôi lập tức đi ngay đây, 1 giờ, à không! 2 giờ sau sẽ trở lại!” Vừa dứt lời liền đi ra khỏi cửa chính.

Beard vẫy vẫy tay với tổng giám đốc, trên mặt hiện lên nụ cười gian tà, mà lúc tổng giám đốc đi ra khỏi phòng làm việc cũng không quên đóng cửa lại cho bọn họ.

Tổng giám đốc đại nhân đã sống hơn nửa đời người, chẳng lẽ lại không hiểu sau khi anh đi ra, vị Vương tử điện hạ này cùng cô Trình Thi thi kia sẽ làm chuyện gì, nhưng anh lại ngầm cho phép và dung túng cho việc kế tiếp mà bọn họ sẽ làm.

Biết rõ vị Vương tử mới vào Đồ thị chưa tới một tháng muốn làm gì, nhưng vẫn để mặc nuông chiều, không hề gò bó, quản giáo, can thiệp hay ngăn cản, thậm chí còn phối hợp để trống phòng làm việc của mình để cho anh trong này làm bậy.

Chẳng lẽ nguyên nhân chỉ vì anh lặn lội đường xa tới đây, với thân phận là Vương tử Điện hạ cao quý hay sao?

“Anh quả nhiên là sắc đảm ngập trời.” Trình Thi Thi đánh giá Beard cao hơn cô gần 30cm, lại hiểu thêm một ít về anh.

“Điểm này không phải em đã phát hiện từ sáng sớm rồi hay sao?” Beard nhún vai một cái, sau đó một tay ôm lấy Trình Thi Thi nhắc bổng lên khỏi mặt đất, “Giờ thì cuối cùng chúng ta cũng có thể không cần kiêng kỵ mà làm chuyện đại sự rồi!” Anh hôn lên trán Trình Thi thi, hai ba bước đưa cô đến phòng nghỉ ngơi kế bên phòng làm việc của tổng giám đốc.

Thả cô xuống chiếc giường lớn êm ái trong phòng nghỉ, nghiêng đầu nhìn chiếc ga trải giường trắng tinh rồi lại sờ sờ cảm, nghĩ ngợi thế nào mình cũng nên cẩn thận một chút, cố gắng không để chiếc giường bị dơ mới phải, nhưng mà anh cũng biết chuyện này tương đối khó khăn, bởi vì loại chuyện động tình này, bình thường anh cũng không để ý đến nhiều, cho nên anh cũng chỉ mới nói sẽ cố gắng hết sức.

“Có lúc tôi thật sự không biết là anh tùy hứng hay tự cao tự đại quá mức nữa.” Trình Thi Thi nằm ngang trên chiếc giường màu trắng, đôi môi nhẹ nhàng mấp máy “Ngay tại nơi này mà anh dám chìm cuu chiếm tổ chim khách, đuổi tổng giám đốc ra khỏi phòng làm việc của ông ta, Vương tử điện hạ, chẳng lẽ anh không nghĩ tới hậu quả? Nếu như tổng giám đốc ghi nhớ chuyện này, anh không sợ sau này trong công ty anh sẽ...” (chim cuu chiếm tổ chim khách: Nói về loài chim cuu là một loại bò câu hết sức vụng về, không biết làm tổ, thường dùng vũ lực chiếm đoạt tổ của chim khách. Nghĩa bóng là: Ý nói về một người luôn dùng sức mạnh hoặc thủ đoạn để cướp lấy nhà cửa hoặc vị trí của người khác.)

Tất nhiên ngoài mặt tổng giám đốc không phải tức giận, cũng không có nghĩa là trong lòng không có chút bận tâm, tổng giám đốc dù sao cũng là tổng giám đốc, sẽ không xung đột trực tiếp với vị Vương tử điện hạ có huyết thống cao quý này, nhưng ai nói trước được chuyện sau này?

Dù sao bây giờ anh vẫn đang ở Đài Loan, làm việc tại công ty Đồ thị thì vẫn là nhân viên dưới quyền của tổng giám đốc Đồ thị, chứ không phải ở Dolly Ximiya là nơi mà anh có thể muốn làm gì thì làm được muôn người ủng hộ và yêu mến.

Anh sao lại không thể khiêm tốn một chút? Cái gì mà bộc lộ tài năng? Tất cả hành động lúc nào cũng nằm ngoài dự tính của người khác, làm cho người ta khó có thể nắm bắt được?

“Thi Thi.” Beard lần nữa hôn trộm lên mặt cô một cái, “Anh có thể coi những lời này là em lo lắng cho anh không?” Khuôn mặt mềm mại nhỏ bé của Thi Thi quả thật rất thơm, khiến cho anh hôn kiểu gì cũng không chán, “Yên tâm, anh chỉ là mượn phòng làm việc, tổng giám đốc Đồ sẽ không nhỏ mọn như vậy đâu, cho dù anh ấy có để bụng cũng không làm gì anh đâu.”

Cho dù nếu thật sự làm gì anh, cùng lắm là anh đổi công ty thực tập lần nữa, dù thế nào thì anh cũng đẹp trai thông minh lại đáng yêu, còn là một Vương tử, ở Đài Loan còn nhiều công ty tình nguyện thu nhận anh, chắc chắn anh sẽ không để mình không lấy được bằng tốt nghiệp.

Dĩ nhiên, nếu thật sự anh có rời khỏi Đồ thị, anh cũng sẽ mang Thi Thi đi, nếu không có cô, cuộc sống hằng ngày quả thật rất nhàm chán.

Ai lo lắng cho anh ta chứ? Cái đồ làm phách, Trình Thi Thi chẳng nói chẳng rằng nghiêng đầu sang một bên, cự tuyệt nhìn vào vẻ mặt khiến người ta chán ghét của anh.

Thế nhưng anh lại đưa đầu qua, dùng miệng mình ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn phơn phớt hồng của cô, cô lại quay đầu qua một bên, lười biếng nhìn anh.

Trong miệng ngậm cánh môi mềm mại ướt át của Trình Thi Thi, đầu lưỡi liếm lấy hàm răng trắng bóng và cái lưỡi đang hoảng loạn trốn tránh, mạnh mẽ hút lấy hương thơm của mật dịch trong miệng cô, hương vị ngọt ngào này chỉ thuộc về một mình anh.

Bàn tay không an phận thuận thế tìm đến ngọn núi xinh đẹp của cô, cách một lớp vải mỏng manh chậm chậm vuốt ve, dồn ép, hai gò má của Trình Thi Thi bắt đầu ửng hồng, thân thể cũng ngày càng nóng.

Đôi môi của anh di chuyển đến lỗ tai của cô, lưu luyến đặt lại nơi đây từng dấu yêu màu đỏ tím, “Thi Thi, Thi Thi của anh, sao em có thể quyến rũ đến nỗi khiến cho anh mê mẩn đến vậy...” Anh say sưa hôn hít xương bả vai của cô, “Nói cho anh biết, rốt cuộc em đã dùng phép thuật gì với anh, khiến anh không thể nà kiểm chế được mình, lúc nào cũng khao khát được ôm chặt em vào lòng, để em hoàn toàn trở thành của anh, cùng anh hòa làm một...” Anh vô cùng dịu dàng thổ lộ tâm sự của lòng mình với cô.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Trong lòng Trình Thi Thi có chút giật mình, chẳng những vì môi của anh bỗng di chuyển xuống thân thể mềm mại mẫn cảm nhất của cô, mà còn bởi vì vừa hôn anh vừa liên tục thổ lộ một chuỗi tâm tình bên tai cô.

Chưa có bất kỳ một người đàn ông nào từng nói những lời vừa chân tình vừa nóng bỏng như vậy, nếu như nói cô không rung động thì là gạt người, nếu như nói cô không có một tia cảm động thì lại càng lừa mình dối người hơn.

Vị Vương tử Điện hạ này chắc chắn đã chạm được vào nội tâm mềm yếu của cô, bất kể là thân thể hay tâm hồn đều khiến cô hoàn toàn mất sức chống cự đối với anh.

Nhưng Cô lại không muốn đáp lại lời tỏ tình của anh, lại càng không biết mình nên đáp lại lời tỏ tình của anh như thế nào, cho nên đối mặt với đôi mắt thâm tình say đắm của Beard, cô cũng chỉ có thể cắn môi dưới im lặng nhắm mắt.

“Thi Thi.” Đáp lại hay không cũng không quan trọng, dù sao Beard cũng không có hy vọng xa vời là cô sẽ đáp lại anh, nếu Thi Thi giống những cô gái sùng bái say đắm anh, cả ngày đều đi theo chân anh, dính chặt anh không rời, luôn dùng đôi mắt quan sát anh chăm chú, chỉ cần anh cười một cái liền phấn khởi reo hò, thì ngay từ đầu đã không gọi lên trong anh bất kỳ sự hứng thú nào rồi.

Mà cô căn bản cũng không giống biệt danh” Người đẹp lạnh lùng” nổi tiếng trong công ty, tôn thương hàng vạn trái tim đàn ông.

“Hãy để cho anh được yêu em. . . . Em có biết mấy ngày qua không được chạm vào em, anh nhớ em nhiều lắm không?” Nhiều ngày chưa cùng cô ân ái, dục vọng của anh đối với cô đã mãnh liệt đến mức muốn nổ tung, loại dục vọng thống khổ này không thể nào hóa giải, điều này chỉ có anh mới biết.

Hai bàn tay nhanh chóng cởi cúc áo của Trình Thi Thi, cởi bỏ chiếc áo sơ mi trắng trên người cô, hôm nay Thi Thi mặc chiếc áo lót màu vàng nhạt điểm hoa, che che đây đây ba phần tư bầu ngực càng tôn lên làn da thịt trắng nõn cùng vóc dáng mỹ lệ đầy đặn của cô.

Vội vã cởi bỏ áo lót của cô xuống, hai bầu ngực đầy đặn trong nháy mắt bị phơi bày trước mắt anh. Anh đưa lưỡi liếm nhẹ quần vú màu hồng nhạt, dùng răng nhẹ nhàng khéo léo gặm nhấm nụ hoa, nụ hoa bị kích thích dần dần phản ứng, từ từ dựng đứng lên, ngày càng cứng hơn.

Trình Thi Thi chỉ cảm thấy ngực mình vừa nóng vừa nhột, dưới bụng lại toát ra cảm giác tê dại không sao giải thích được.

Vuốt ve tiểu anh đào của Trình Thi Thi một hồi, Beard lại chuyển mục tiêu sang phía bên kia, đợi đến khi nụ hoa bên kia cũng trướng lên cứng ngắc, đôi môi mới chậm rãi di chuyển xuống dưới, xuôi theo đường cong đẹp mê người đi thẳng xuống vòng eo bằng phẳng, đầu lưỡi di chuyển lượn quanh chiếc rốn đáng yêu của cô.

Bàn tay của Trình Thi Thi nắm chặt lấy tấm ga trải giường màu trắng, trong đầu giờ đã trống rỗng, giống như những lần khác, chỉ cần thân thể bị anh chạm vào, suy nghĩ của cô chẳng thể nào lưu thông được, chỉ còn cách mặc anh sắp xếp.

Lúc Beard hôn quanh rốn cô, tay phải cũng không nhàn rỗi, xấu xa thăm dò trong chiếc váy dài đỏ của cô, vuốt ve bắp đùi nhạy cảm bóng loáng, ngón giữa len lỏi vào trong bắp đùi đã bị cô khép chặt, cách một lớp quần lót nhanh chóng tìm chính xác nhụy hoa tuyệt mỹ của cô.

Mối thể đã ẩm ướt, cảm nhận được độ ẩm trên tay, Beard hài lòng giờ lên khoe miệng.

Xem ra Thi Thi của anh, mặc dù bề ngoài lạnh lùng như băng, nhưng trên thực tế cũng là tiểu yêu tình nhiệt tình, có điều sự nhiệt tình của cô chỉ cần mình anh biết là được, những người đàn ông khác không thể có được vinh hạnh này. Chỉ riêng điều này cũng đã hơn hẳn những người đàn ông khác khiến Vương tử điện hạ Beard cảm thấy hài lòng.

“Tiểu yêu tình nhiệt tình, bây giờ thực sự anh chỉ muốn ăn sạch sẽ em ngay thôi.” Lời còn chưa dứt anh đã cởi quần lót của cô xuống, dùng sức tách hai chân cô ra.

Thân dưới của Trình Thi Thi giống như một loại phong cảnh xinh đẹp nhất thế gian, hoàn toàn hiện ra trước mắt anh.

Trình Thi Thi e lệ cắn môi dưới, rất muốn khép hai chân lại, không muốn ở trước mặt anh hiện ra tình cảnh xấu hổ này, về mặt chỉ những cô gái nhỏ thẹn thùng nhút nhát mới có.

Từ trước đến nay gặp bất kỳ tính huống nào cô cũng đều sẽ bình tĩnh đối mặt, nhưng hôm nay cô cố gắng kiềm chế hai chân đang kích động của mình, ra vẻ bình tĩnh chịu đựng ánh mắt của Beard khi nhìn vào nơi tư mật của cô vừa nóng bỏng, vừa mắc cỡ. Cố gắng lờ đi ánh mắt kia nhưng dường như anh đang cố tình đối nghịch với cô, chuyện tiếp theo anh làm càng thêm khiêu chiến với giới hạn chịu đựng của cô.

Anh đưa thân mình vào giữa hai chân cô, nhẹ nhàng dùng ngón tay đã dính” sương sớm” búng nhẹ vào hai cánh hoa, nhìn kỹ tiểu huyết trắng nõn nà không cảm lòng được cúi đầu hôn lên thánh địa u mật chỉ riêng mình anh được chiêm ngưỡng.

Mũi vùi sâu vào khu rừng huyền bí mềm mại của cô, dùng đầu lưỡi linh hoạt nếm hương thơm trên cánh hoa nhỏ tinh tế, khiến cho đóa hoa kiều diễm sớm vì anh mà nở rộ ướt át.

Tiểu huyết vì trận kích thích bất ngờ này không kiềm chế được co rúc lại, dòng điện khoái cảm dưới bụng Trình Thi Thi càng lúc càng nhiều hơn.

Beard đưa đầu lưỡi liếm láp vòng quanh tiểu huyết, đầu tiên là nhẹ nhàng, từ từ sau đó dần thêm sức, tốc độ cũng dần gia tăng.

Hô hấp của Trình Thi Thi càng trở nên nặng nề, thân thể cũng ngày càng trở nên nóng hơn, hai bàn tay càng dùng sức nắm lấy hai bên ga giường.

Anh ngậm cánh hoa của cô vào trong miệng, liếm mát rồi cắn nhẹ, giống như đang thưởng thức một món báu vật hiếm có trên thế gian.

“Ừm . . .” Nghe có vẻ giống tiếng rên rỉ khổ sở, nhưng kì thực là cô đang cố chịu đựng trận khoái cảm không ngừng xâm chiếm, thân thể Trình Thi Thi không nhịn được run rẩy từng hồi, toàn thân một mảnh hồng ửng.

Beard dùng sức noi đầu lưỡi, xâm nhập vào cánh hoa nhỏ bên trong cô, giữa hành lang quay cuồng cản trở.

Dịch yêu từ trong tiểu huyết chảy ra giàn giụa, Beard dùng đầu lưỡi hút hết vào miệng của mình sau đó nuốt hết xuống.

Đầu lưỡi tà ác dường như cũng xâm nhập cả vào hoa kính của cô, trong con đường chật hẹp làm điều xấu xa mờ ám.

Anh liên tục biến hóa, còn tiểu huyết của Trình Thi Thi không ngừng dậy sóng tràn ra nhiều hơn, anh vẫn tiếp tục hút toàn bộ rồi nuốt xuống bụng.

Thật là ngọt ! Từ đáy lòng mình cảm thán, anh yêu cái mùi vị này đến chết mất thôi.

Trình Thi Thi cảm thấy cơ thể cô như muốn tan ra khi đầu lưỡi anh chạm vào, chiếc móng xinh đẹp không tự chủ được nâng lên, giống như muốn được an ủi nhiều hơn.

Đầu lưỡi nóng ẩm linh hoạt dùng sức đâm vào nơi mềm mại nhạy cảm của cô. Chủ nhân của chiếc lưỡi đó vui sướng cảm nhận sự co rút kịch liệt không ngừng ở nơi đó.

“Ừm” Hai chân Trình Thi Thi không kiềm chế được co lại, đúng lúc đó dịch ái từ hoa kính cũng tuôn ra cuộn cuộn giống như vỡ đê, cao trào vừa mau chóng vừa mãnh liệt.

Nhanh đến mức khiến người ta trở tay không kịp, bất ngờ khiến người ta choáng váng đầu óc, dịch yêu đặc dính không hề ngoài ý muốn chảy trực tiếp vào miệng của Beard, bởi vì quá nhiều nên anh cũng không kịp nuốt hết xuống, không ít dịch yêu chảy ra từ khóe miệng của anh, anh cũng không thèm lau, bởi vì còn nhiều dịch yêu từ trong con đường nhỏ kia chảy ra cho tới khi anh giải trừ cơn đói khát của mình.

Mặc dù thân thể Trình Thi Thi đã bị anh trêu chọc đến cao trào, nhưng miệng anh vẫn tiếp tục bao vây cánh hoa đã ướt nhẹp của cô, hàm răng vẫn nhay cắn hoa thịt đầy đặn hồng ửng của cô, trong khi đầu lưỡi vẫn càn quấy trong hoa kính chật hẹp.

Anh muốn để cho Thi Thi của anh thấy được” kỹ thuật miệng” cao siêu của anh ở bên trong cô, thể nghiệm cảm giác bông bênh của ái tình.

Một lần cao trào vẫn chưa là gì, anh muốn cho cô mười lần hai mươi lần, để cho cô biết cái gì gọi là khoái cảm, muốn ngừng mà không được.

15 phút tiếp theo, Beard ở trong khu vườn xinh đẹp của Trình Thi Thi nhắm nháp, nhay cắn trêu đùa không biết mệt, tham lam muốn uống hết hương vị ngọt ngào tuôn ra từ trong tiểu huyết của cô.

Động tác của anh khiến cả người Trình Thi Thi co rúm theo bản năng, vô số khoái cảm ập đến khiến cô thiếu chút nữa ngất đi. Đầu lưỡi, đôi môi, và hàm răng nhiều lần kích thích khiến cô kích động không ngừng.

Cho đến khi Trình Thi Thi hoàn toàn xụi lơ trên giường, tiếng thở dốc nặng nề biến chuyển không còn hơi sức, đôi môi của Beard mới dời thân dưới của cô, nhanh chóng lấy ra vật đàn ông của mình từ lâu đã sớm cương cứng đút vào tiểu bảo bối đã có chút đau nhức, không chút do dự đâm thẳng vào hoa huyết của cô.

Anh đã mong chờ giờ phút này trong cuộc sống bao nhiêu! Hiện giờ bảo kiểm cuối cùng cũng tìm được vỏ của nó, giống như đứa trẻ lạc đường cuối cùng cũng tìm thấy nhà của mình, một loại cảm giác hạnh phúc, khiến cho người đàn ông cao bảy thước này cảm động đến rơi nước mắt.

Beard đã hoàn toàn thỏa mãn Trình Thi Thi, bây giờ không muốn mình chịu uất ức nữa, tiếp tục kiểm chế dục vọng mãnh liệt như lửa đốt dưới bụng.

Thi Thi của anh được anh ầu yếm nguyên vẹn, vậy giờ này anh cũng muốn thưởng cho công lao vất vả của chính mình, khẩu súng của anh đã nhịn đến mức sắp muốn nổ tung ra rồi.

Lúc hoan ái, anh tạm thời nhịn dục vọng của mình xuống, muốn để cho cô đạt đến khoái cảm trước tiên, anh săn sóc cô, khiến cô từ đầu tới chân đều cảm thấy thỏa mãn, còn anh sớm muộn gì cũng sẽ bị dục vọng của mình vì không đạt được mà sớm đi đòi nhà mả.

Một vị Vương tử Điện hạ kiệt xuất trong thế gian cứ thế mà suy sụp . . . Cho nên có thể nhịn được thì nhịn, không nhịn được thì cũng không cần nhịn nữa, anh tin Thi Thi của anh có thể hiểu được điều đó, sẽ không trách anh không biết thương hoa tiếc ngọc, biết rõ cô đã mềm như sợi bún còn bực phát thủ tính.

“Thi Thi, siết chặt anh, anh bắt đầu chuyển động đây!” . Anh nói trước với cô, cũng để cô chuẩn bị tâm lý, bởi vì anh mà khởi động ít nhất cũng phải kéo dài 40 – 50 phút trở lên, trong khoảng thời gian này không có sự phối hợp của cô, hẳn là vui vẻ cũng bị giảm bớt rất nhiều.

Trong nháy mắt giống như động cơ xe hơi, Beard nói xong câu đó với Trình Thi Thi, lập tức mạnh mẽ đâm sâu vào trong cơ thể cô.

“Á. . . .” Thân thể Beard hơi nghiêng 30 độ về phía trước, hai tay chìa ra đỡ lấy thân thể mềm mại của Trình Thi Thi, hai chân của Trình Thi Thi gác trên cánh tay có lực của anh, khi anh đứng đưa người không nhận được mà liên tục thở gấp.

Hông của Beard chuyển động lúc nhanh lúc chậm, tiếng rên rỉ của Trình Thi Thi cũng theo chuyển động của anh mà lúc ngắn lúc dài.

“Thi Thi, em cứ cắn vào người anh nếu cảm thấy thoải mái!” Beard vừa chuyển động vừa nói hai bên tai ửng hồng của Trình thi thi.

Đối với những lời này Trình Thi Thi chỉ đáp lại một tiếng, cũng chỉ là một âm thanh quẩn rừ căn bản không nhận được mà rên rỉ.

Beard phần khởi chuyển động, giống như tướng sĩ chiến đấu hăng say, không để sót chút sức lực nào trên thân thể ướt đẫm mồ hôi của cô. Mặc dù tư thế này có thể khiến anh hoàn toàn vui mình vào cơ thể ấm nóng của Thi thi, nhưng lại không hoàn mỹ vì hai tay anh không thể cùng lúc vuốt ve thân thể rất đồi mê người của Thi thi đang nằm trên giường kia.

Chỉ có thể nhìn mà không được đụng vào thật sự không dễ chịu, cho nên chuyển động không bao lâu, anh liền đặt hai chân cô vòng ngang hông mình.

Lần này anh vừa có thể vùi sâu vào hoa huyết, vừa có thể với tay xoa nắn thân thể mềm mại trắng nõn của cô.

Xoa bóp hai dãy núi xinh đẹp cao vút trước ngực cô, ngón tay ve ve đỉnh núi, kích thích nụ hoa hồng phấn, đùa giỡn với nó khi thân dưới không ngừng trướng lên. Khẩu súng dưới thân dưới tiếp tục từng đợt va chạm mãnh liệt vào nơi mẫn cảm nhất của Trình Thi Thi, động tác không ngừng lặp đi lặp lại theo bản năng nguyên thủy nhất của con người.

Ước chừng khoảng bốn mươi năm mươi lần chuyển động, Beard đột nhiên dùng sức nâng thân thể Trình Thi Thi lên xoay một vòng, thay đổi vị trí ban đầu của hai người.

“Thình thoàng cũng nên đổi chỗ để Thi Thi của anh được ở trên người anh nhảy múa chứ”. Anh vui vẻ cười nói.

Trình Thi Thi giạng chân trên bụng Beard, lo lắng nhìn Beard ở phía dưới, luôn luôn sóng nước chẳng sao, hiếm khi thấy được cô có vẻ hoang mang lo sợ như lúc này.

“Nhưng. . . .Nhưng tôi không biết. . . .” Lúng túng mở miệng, hai gò má thoáng hiện nét ửng hồng.

“Không sao, em có thể học từ từ.” Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, âu yếm dỗ dành, “Trước tiên Thi Thi thử nhúc nhích người một chút xem ”

Anh không ngại trước mặt cô ra vẻ bậc thầy ở phương diện này, ngược lại còn vô cùng vui lòng có thể dạy cho người phụ nữ của mình.

Trình Thi Thi do dự chốc lát, sau đó nhấc chiếc mông nhỏ ngồi trên bụng anh, nhúc nhích có chút khó khăn.

“Hò. . . .” Beard lập tức sung sướng thờ dài.

Tiếng rên rỉ của anh giống như sự khích lệ lớn lao đối với cô, Trình Thi Thi không ngừng cố gắng lắc lư chiếc mông nhỏ mấy cái, người đàn ông cao lớn cũng theo động tác của cô, ma sát với con đường u tối bên trong cô.

Đối với cô mà nói lần đầu tiên làm có thể đạt tới mức như vậy đã là không tệ rồi, dù sao cũng là lần đầu tiên, cho dù nhận thức của cô có cao tới đâu nhưng vẫn không thể hoàn toàn nắm được hết điểm mấu chốt trong đó.

Mặc dù điều này khiến cho Beard nằm ở trên giường cảm thấy vô cùng sung sướng, nhưng lại không thể làm anh ngại, hai tay nắm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Trình Thi Thi, trên dưới dùng sức, trợ giúp cô đóng đưa.

Có sự trợ giúp của anh, tốc độ đóng đưa của Trình Thi Thi dường như nhanh gấp đôi so với lúc chỉ có một mình cô.

Hai bầu ngực đầy đặn theo thân thể cô cũng kịch liệt đóng đưa theo, hai vú mảnh liệt tung cao, tạo thành một cảnh sắc đẹp không sao tả xiết trước mặt Beard.

“Ừm. . . .” Trình Thi Thi hơi ngửa đầu ra sau, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi hé mở, từng tiếng ngâm nga vô thức từ trong miệng bật ra, càng khiến cho nhiệt huyết của Beard sôi trào.

Cứ như vậy, Trình Thi Thi ở trên người Beard rong ruổi gần 5, 6 phút đồng hồ, mãi cho đến toàn thân cô đổ mồ hôi đầm dề, không còn hơi sức chuyển động nữa Beard mới hành động.

Anh kéo người cô xuống, để cho cô nằm ở trên người của anh, cơ thể trắng như tuyết dán chặt lên lồng ngực vững chắc của anh, hai chân cô vòng qua hông anh, thân dưới vẫn kết hợp chặt chẽ với nhau, không có nửa phần khe hở.

Hai tay anh vòng qua phía sau cô, giữ chặt cái mông của cô, vật nam tính tại tiếp tục sung tấy cứng rắn thêm một lần nữa. . .

Beard vừa chuyển động thân dưới của mình vừa lấy tay vuốt ve chiếc mông êm ái của Trình thi Thi, đồng thời còn nghe thấy tiếng rên rỉ dễ nghe khiến cả người anh như mềm nhũn.

Anh cảm thấy mình hạnh phúc chết đi được, nếu như cả đời có được niềm hạnh phúc này, cho dù muốn anh dùng danh hiệu Vương tử để trao đổi anh nghĩ anh sẽ không chút chậm trễ gật đầu đồng ý.

Cái tư thế này mặc dù khiến Beard không thể cho vật to lớn của mình tiến vào cơ thể cô hoàn toàn, nhưng lại có hai ưu điểm lớn, thứ nhất là có thể khiến vòng ngực đầy đặn của Thi Thi gần gũi cọ sát vào lồng ngực anh, khiến cho không chỉ thân dưới của anh được thỏa mãn mà đồng thời trên người anh cũng được vui vẻ, thứ hai là hơi thở nóng bỏng từ trong miệng thi Thi trực tiếp phả vào gương mặt anh, làm cho những âm thanh yêu kiều phát ra càng thêm rõ quan quần bên tai anh.

Điều này làm mỗi giây thần kinh của anh, thậm chí là mỗi lỗ chân lông cũng cảm nhận được sự kích động thật lớn, cho nên tổng kết lại, trong lòng Beard đánh giá cao cái tư thế này.

Nhưng ngay cả cái tư thế này được đánh giá khá cao này, anh cũng không để cho nó kéo dài quá lâu, trong chốc lát, đầu óc anh lại nghĩ ra một ý tưởng mới mẻ.

Một lần nữa đề cô trên giường, nhưng cũng không để cô nằm ngang, mà để cô nằm nghiêng sang trái, anh nâng chân phải thon dài của Thi Thi lên, còn anh quỳ gối giang chân đề lên chân trái đang duỗi thẳng của cô, một tay nâng đùi cô, một tay chống dưới mặt giường, sủng trường khi chậm khi nhanh, khi sâu khi cạn tần công hợp tới tấp.

Trình Thi Thi dựa theo tiết tấu của anh, tiếp tục không tự chủ được ngâm nga ra tiếng, toàn thân đã đỏ bừng bị động tác kịch liệt của anh mà chuyển động theo.

Nói điều gì khiến anh mê mẩn, khiến anh không thể nào kiềm chế được mình, những lời này nghe có vẻ hoa mỹ, nhưng chung quy lại tất cả đều không bằng bây giờ, chiếm tiện nghi của cô? Tất cả đàn ông đều đen tối giống nhau, cho dù thân thể anh là một vị Vương tử, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, mà căn bản thiên hạ vốn đen tối giống nhau.

Trình Thi Thi cắn môi, đồng thời cô cũng phải công nhận lần này giống như một trận mưa to gió lớn mãnh liệt tập kích, mở mắt nhìn qua, nhìn người đang ông đang ngồi trên chân trái của cô một chút, cái người đang làm mưa làm gió kia.

Nhắc tới tật xấu của người này thì cực kỳ nghiêm trọng, rõ ràng anh biết bên cạnh anh có bao nhiêu người theo đuổi người phụ nữ của anh, thế nhưng tất cả đều không hợp mắt cô, chỉ nhận thức được một câu duy nhất, “Người đẹp lạnh lùng”, đây không phải là tự tìm khổ thì là gì?

Chỉ là cô cảm thấy bệnh của mình còn nghiêm trọng hơn, biết rõ anh có ráp tâm không tốt với mình, nhưng cô vẫn không nói tiếng nào để mặc cho anh ăn mình sạch sẽ, đừng nói là chống cự, ngay cả một câu oán hận cũng không có.

Thật sự là vì cô biết chống cự cũng vô ích sao? Vậy thì chắc bệnh của hai người bọn họ nghiêm trọng ngang nhau rồi.

“Thi Thi, em không có tập trung đó!” Beard đổi tư thế này được một thời gian ngắn rồi đặt đùi phải của Trình Thi Thi xuống, “Xem ra là anh còn chưa đủ sức mới có thể khiến em phân tâm, vậy thì anh phải dốc sức hơn nữa mới được!” Anh xoay thân thể của cô lại, để cho cô nằm trên giường, để tấm lưng trần trụi của cô đối mặt với mình.

“Nghe nói rất nhiều phụ nữ rất thích kiểu” yêu” từ sau, chúng ta cũng thử một chút xem sao!” Nói xong, anh liền nâng mông cô lên, từ đằng sau thẳng tiến vào trong cơ thể cô.

Lúc này Vương tử Điện hạ dường như ngày càng hứng thú với việc biến đổi các tư thế” yêu”, vô tình cũng đã thử liên tục năm sáu tư thế khác nhau, hơn nữa nhìn dáng vẻ anh bây giờ giống như đang rất hưng phấn.

“Ừm” Cái mông bị nâng cao, mặt chôn dưới gối, mỗi lần Beard chạy nước rút đều chạm đến điểm mẫn cảm của Trình Thi Thi, khiến cả người cô không nhận được rung lên một hồi.

“Nghe âm thanh của em, chắc hẳn cũng thích tư thế này rồi?” Beard cười gian tà, một tay còn dò vào chỗ hai người đang cuốn lấy nhau, nhẹ nhàng sờ vào cánh hoa mềm mại của cô.

Nào chỉ mình Thi Thi thích, chính anh cũng thích sự chật hẹp này, chẳng những có thể trực tiếp ra vào trong cơ thể Trình Thi Thi, còn có thể nhìn thấy cái eo thon nhỏ, cơ thể trắng nõn và cái mông xinh xắn vô thức giãy dụa khi anh rút ra đi vào.

Những hình ảnh này đánh thẳng vào thị giác của anh khiến chuyện đổi tư thế của anh ngày càng kích động, tần số chuyển động cũng ngày càng tăng lên.

Mỗi lần anh mạnh mẽ lên đỉnh, Trình Thi Thi cũng không biết bao nhiêu lần được anh đưa đến thiên đường tuyệt mỹ.

Toàn bộ không gian chỉ có tiếng thở dốc nặng nề của hai người bọn họ cùng âm thanh chỗ thân dưới của hai người va đập vào nhau. . .

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau một hồi lâu, Beard giải phóng hoàn toàn trong cơ thể Trình Thi thi, trên môi nở một nụ cười thỏa mãn, rũ người nằm xuống bên cạnh Trình Thi Thi.

Hai tay anh vẫn không đành lòng lưu luyến trên ngực của Trình Thi Thi, vuốt ve hai viên tiểu anh đào, qua một lúc hô hấp của anh trở lại bình thường, anh ngồi dậy nằm đè lên người cô, nhìn cô không nháy mắt, ánh mắt sáng như đuốc, “Thi Thi, lấy anh, làm vương phi của anh được không?”

Trình Thi Thi chẳng thèm suy nghĩ, lạnh lùng nhìn anh đáp, “Không được.”

Beard vĩnh viễn, không ngờ Thi Thi đã khôi phục lại sự tỉnh táo bình thường nhanh đến vậy, thật chẳng dễ chơi chút nào.

Xem ra lần sau anh phải chọn thời điểm lý trí của Thi Thi yếu ớt mà hỏi cô, nói không chừng có thể đạt được mục đích.

“Sao lại không được?” Mặc dù đã sớm đoán được Thi Thi sẽ cự tuyệt đề nghị của anh, nhưng anh vẫn muốn biết rõ nguyên nhân.

Là anh không đủ đẹp trai? Dáng người anh chưa đủ chuẩn? Phẩm chất anh không đủ tốt? Hay gia thế chưa đủ cao sao? Mẫu đàn ông ưu tú như anh cho dù thấp đèn lồng cũng khó kiếm, có sao Thi Thi lại không cần anh?

Nhưng càng như vậy, anh càng muốn gần gũi cô, càng bị cô coi thường thì càng bị cô hấp dẫn, có chút cảm giác như tự mình chuốc lấy cực khổ, điều này anh cảm nhận được, nhưng là anh không kiểm chế được mình.

“Không vì sao cả.” Trình Thi Thi bình thản nói, tầm mắt rũ xuống.

“Nếu hôm nay em không nói rõ ràng thì đừng có mong xuống giường.” Rõ ràng là Beard không hài lòng với câu trả lời như vậy.

Vốn là lúc trưa anh hẹn cô sau giờ làm gặp nhau, anh đã có ý định cầu hôn cô.

Anh biết trên thế giới này rất khó tìm được người phụ nữ thứ hai khiến anh có thể động lòng giống Thi thi, nếu anh có thể lấy được cô, có thể mọi lúc bên cạnh cô, cùng cô anh em em, ân ái ái ái một đời một kiếp, cho dù cô có ở đâu cũng đừng mong có thể thoát khỏi anh.

Kết hôn cùng Thi thi? Anh cảm thấy ý định này thật sự quá tuyệt vời, có thể nghĩ ra một ý kiến hay như vậy, quả thật anh đúng là thiên tài, chỉ tiếc là Thi Thi chẳng hề nể mặt thiên tài là anh, không có chút do dự nào thẳng thừng cự tuyệt.

Ban đầu anh muốn mượn phòng làm việc của tổng giám đốc để làm cái việc mà người bình thường không thể nghĩ ra đó là thân thiết với cô, sau khi thân thiết với cô xong thì sẽ cầu hôn cô, như vậy vừa sáng khoái, sẽ khiến người ta không đời nào quên được việc này, nói không chừng Thi Thi sẽ đồng ý gả cho anh.

Song khi chính tai anh nghe được cô cự tuyệt lời cầu hôn của anh thì trong lòng anh chỉ có thể dùng hai chữ uất ức để hình dung, cho dù cũng đoán được 99,9% cô sẽ cự tuyệt, nhưng vẫn cảm thấy uất ức, ngay cả nguyên nhân cự tuyệt cũng không biết thì tất nhiên anh càng cảm thấy uất ức rồi!

Trình Thi Thi nghiêng đầu sang chỗ khác, lặng yên không lên tiếng, khi Beard cho rằng cô sẽ chẳng nói gì thêm thì cô lại điềm nhiên nói “Trước mắt tôi không có ý định kết hôn.”

Beard nghe vậy, lông mày cũng nhíu lại, “Vậy sao không thể vì anh mà đồng ý?” Anh vẫn chưa từ bỏ ý định.

Trình Thi Thi không thay đổi nét mặt nhìn Beard.

Thấy cô lại không nói thêm gì nữa, Beard vươn tay thăm dò giữa hai chân cô, nếu Thi Thi không nói rõ nguyên nhân thì đừng mơ tưởng đến việc xuống giường, đây là lời anh vừa nói, anh muốn tự mình chứng minh rằng đó không phải là đe dọa.

Trình Thi Thi lập tức bắt lấy tay anh, “Không được.”

Thật khó hiểu, sao cô lại mở miệng phản đối, giống như lần đầu tiên cô lên tiếng nói không với anh khi anh làm việc này, Beard không khỏi kinh ngạc nhìn cô.

“15 phút nữa tổng giám đốc về rồi.” Cô nhìn chiếc đồng hồ trên vách tường, cố gắng để giọng nói của mình nghe có vẻ bình tĩnh như thường.

Cô cũng không hy vọng sau khi tổng giám đốc Đồ trở về nhìn thấy thân thể trần trụi của bọn họ nằm trên giường hoan ái.

Biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, nếu như bị tổng giám đốc bấp gặp bộ dạng không ra thể thống gì của cô lúc này, cô còn mặt mũi nào mà tiếp tục làm việc ở Đồ thị?

Giống như biết rõ kiêng kỵ của Trình Thi Thi, Beard cười càng thêm gian tà, miệng ngậm lấy nụ hoa nhỏ của cô, dùng sức cắn nát.

Cái con người xấu xa này! Trình Thi Thi không thể làm gì ngoài việc thở dài, “Vương tử Điện hạ, xin anh đừng...”

Beard bỗng cắt đứt lời cô, “Gọi anh là Beard, anh muốn em gọi thẳng tên anh.” Mỗi lần Thi Thi đều gọi anh bốn chữ “Vương tử điện hạ”, dường như có

tình muốn kéo dài khoảng cách với anh, từng câu từng chữ đều tỏ ý muốn xa lánh anh, nhưng dù sao thì bọn họ đều đã thân mật đến như vậy, không phải sao?

Anh muốn kháng nghị!

Nhưng Trình Thi Thi dường như căn bản không nghe anh nói, giương mắt, mấp máy cánh môi: “Xin anh đừng làm khó tôi.”

Beard kinh ngạc há hốc mồm, anh? Làm khó cô? Có trời mới biết trên đời này người anh không muốn làm khó nhất chính là cô, câu nói của cô thật đúng là làm tổn thương trái tim anh.

Khịt khịt mũi, anh càng uất ức nói, “Thi Thi, sao em có thể đối xử với anh như vậy? Chẳng lẽ gả cho anh là một chuyện khổ sở đối với em vậy sao? Hay là trong mắt em, anh là người rất kém cỏi, kém đến nỗi không đáng giá để em nương tựa cả đời?” Khuôn mặt vốn đẹp trai nay nhăn nhó khổ sở, đôi mắt xanh dương mê người dường như cũng có nặn ra một giọt nước mắt.

Nhưng Trình Thi Thi vẫn không thay đổi sắc mặt nhìn Beard, muốn giả bộ đáng thương để cô động lòng? Chỉ tiếc là anh chọn sai đối tượng rồi.

Trình Thi Thi yên lặng ngồi dậy, bắt đầu lấy quần áo, mặc lại từng thứ lên người.

Beard giả vờ đáng thương nhìn Trình Thi Thi mặc lại từng món đồ mà trước đây không lâu bị anh tháo xuống, trong lòng khó chịu vô cùng.

Chỉ là, anh cũng không muốn ép cô quá, tránh để cô biết càng thêm tránh né anh... Dù thế nào đi nữa anh vẫn còn nhiều thời gian với cô, anh cũng không nên nóng vội nhất thời.

Coi như lúc này anh cầu hôn thất bại, anh cũng sẽ không nổi giận hoặc là buông tha, anh tin rằng sẽ có một ngày có thể thấy được mây tan trăng sáng, hơn nữa anh cũng khẳng định, Thi Thi sớm muộn gì cũng sẽ trở thành bà xã của anh.

Lại nói hiện giờ bọn họ đang” này nọ” trong phòng làm việc của tổng giám đốc khá lâu rồi, đầu chỉ tất cả nhân viên Đồ thị, ngay cả tổng giám đốc đều đã biết quan hệ của bọn họ không đơn giản, ngoài gả cho anh thì cô còn có thể gả cho người nào?

Beard ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, Thi Thi của anh tuyệt đối trốn không thoát khỏi bàn tay anh, anh đã quyết định muốn quần lấy cô cả đời rồi.

Giờ nghỉ trưa, Trình Thi Thi đang ngồi trên ghế đọc sách, Đường Tĩnh Di tìm ghế ngồi xuống bên cạnh cô, tay chống cằm tâm sự.

Chợt cô nghiêng đầu sang chỗ khác, lên tiếng hỏi Trình Thi Thi: “Thi Thi, cô cảm thấy cái người tên Johnson đó thế nào?”

Trình Thi Thi dời ánh mắt khỏi quyển sách, nhìn sang Đường Tĩnh Di ở bên cạnh nói, “Cũng không tệ lắm.”

Vì gần đây Trình Thi Thi bị Beard cuốn lấy rất chặt, thành ra Đường Tĩnh Di cùng Johnson khá gần gũi với nhau.

Anh Johnson này mặc dù hơi tệ nhạt một chút, gương mặt lúc nào cũng nghiêm túc, nhưng đối với cậu chủ Beard luôn trung thành, cẩn thận tỉ mỉ. Nghe Beard nói từ năm anh bốn tuổi đã biết Johnson hơn anh 2 tuổi, hai người vẫn duy trì quan hệ anh em khá tốt.

Cuộc sống thường ngày của Beard, bất kể chuyện lớn hay nhỏ, không có chuyện gì mà không phải do anh giải quyết, theo như Beard nói, người hiểu anh nhất trên đời này chính là Johnson Terry, thậm chí so với cha mẹ của anh, cũng chính là Quốc Vương Dolly Ximiya, cũng không hiểu anh bằng anh ấy.

Đường Tĩnh Di bị Trình Thi Thi nhìn chăm chú có chút không được tự nhiên, vội cúi đầu lẩm bẩm nói: “Cô tuyệt đối đừng có suy nghĩ nhiều, tôi hỏi cô về cái người tên Johnson đó, cũng không có ý gì, chỉ là... Chỉ là muốn biết xem người đó có đáng để kết bạn hay không...” Đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Trình Thi Thi nhú mày nhìn Đường Tĩnh Di.

Suy nghĩ nhiều? Cô có sao? Căn bản cô chẳng nghĩ gì cả, càng không nghĩ là điều Tĩnh Di vừa hỏi có ý gì, nhưng nhìn bộ dạng này, chẳng lẽ là chột dạ? Khóe miệng Trình Thi Thi từ từ cong lên cười như không cười.

Vừa lúc đó, cửa phòng tài vụ đột nhiên xuất hiện một vóc dáng đàn ông.

Tóc vàng nhạt màu xanh dương, âu phục gầy da, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến! Trình Thi Thi dù bận tâm nhưng vẫn ung dung nhìn người đàn ông đang đi tới trước mặt cô.

Johnson lấy từ túi ra một lá thư, đưa cho Trình Thi Thi, “Cô Trình Thi Thi, là Vương tử Điện hạ bảo tôi giao lá thư này cho cô.”

Thư? Trình Thi Thi kinh ngạc nhận lấy lá thư.

Không biết con người đó muốn chơi trò gì, có lời gì không thể nói ngay trước mặt? Lại còn phải viết? Lại nói viết thì viết, sao không phải tự anh ta đến đưa cho cô, lại còn phải tìm người khác làm chim bồ câu đưa thư cho anh?

Trình Thi Thi mặc dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng vẫn kiềm chế không hỏi ra miệng.

Ngược lại Johnson – Người tới đưa tin chủ động giải thích nghi ngờ của Trình Thi Thi, “Vương tử Điện hạ sáng nay bị bệnh, cho nên không đi làm được.”

“Bị bệnh?” Đường Tĩnh Di ngồi một bên há to miệng, “Sao Điện hạ lại bị bệnh? Có nghiêm trọng không?”

Johnson xoay mặt về phía Đường Tĩnh Di, “Trước mắt cũng không sao, chỉ là có chút phát sốt, cảm ơn cô Đường đã quan tâm tới Điện hạ.”

Trình Thi Thi mở lá thư ra ở trước mặt hai người họ, lấy tờ giấy bên trong ra, giấy viết thư lại còn màu hồng, còn có cả mùi hoa hồng nữa.

Trình Thi Thi nhú mồm, đọc nội dung bức thư:

“Thi Thi thân yêu của anh!

Sáng nay đột nhiên anh cảm thấy khó chịu, cho nên không thể đến công ty cùng Thi Thi ăn cơm nói chuyện, còn có... Cái kia, mặc dù anh rất nhớ Thi Thi, muốn cùng Thi Thi ở một chỗ, nhưng anh thật sự không thoải mái, đầu óc mơ màng, ngay cả sức lực rời giường cũng không có, không biết không có anh bên cạnh, Thi Thi có cảm thấy cô đơn không? Nhưng anh cảm thấy rất cô đơn, lúc nào cũng muốn Thi Thi ở bên cạnh, cho nên mặc dù bây giờ anh không thoải mái, nhưng vẫn cố gắng viết cho Thi Thi bức thư này.

Thi Thi, sau khi tan ca em có thể đến nhà anh được không? Nếu như không thấy em, anh sẽ chẳng còn dũng khí để chống lại bệnh tật. Nếu như thấy em rồi, anh nghĩ căn bệnh của anh cũng sẽ nhanh khỏe hơn một chút, híc híc híc... Em nhanh đến đây nha, đầu của anh lại bắt đầu đau rồi, tạm viết vài chữ gửi tới em lá thư này, anh vẫn luôn chờ em tới đó!

Đang rất cố gắng cố gắng dùng chút sức để nhớ đến em

Ký tên: Beard của em”

Thật khó có thể tưởng tượng á, cái người cao to như anh ta mà cũng có thể bị bệnh.

Johnson dễ dàng nhìn thấu nghi ngờ trong lòng Trình Thi Thi, nhưng anh tuyệt đối không ngu ngốc nói cho cô biết toàn bộ quá trình” khó nhọc” để có thể sinh trận bệnh này của Vương tử Điện hạ.

Anh chỉ nói một câu, “Sau khi tan việc, tôi sẽ tới đón cô Trình Thi Thi.” Nói xong liền rời khỏi phòng làm việc.

Vừa qua sáu giờ, dòng người liên tục xông ra khỏi văn phòng, Trình Thi Thi vừa ra cửa đã nhìn thấy người đàn ông tóc vàng mắt xanh đứng trước chiếc xe Benz màu đen chờ cô.

Johnson Terry thấy Trình Thi Thi xuất hiện bên ngoài, ngay sau đó mở cửa xe, “Cô Trình Thi Thi, mời lên xe.”

Trình Thi Thi đứng yên như cũ nói: “Tôi đâu có nói đồng ý đi gặp anh ta.”

Johnson Terry khẽ nhếch miệng, “Hay là cô tới thăm Điện hạ một chút đi, bệnh của Điện hạ buổi chiều độ nhiên trở nặng, nhưng cậu ấy không chịu uống thuốc, cố ý chờ cô tới thăm mới chịu uống.”

“Bệnh tình trở nặng thì đi gặp bác sĩ, không chịu uống thuốc cũng là chuyện của anh ta, chứ không phải tới tìm tôi.”

“Cô Trình Thi Thi, cô không thể bỏ một chút thời gian quan tâm điện hạ sao?” Đầu năm theo hầu cậu chủ làm việc này đúng là không dễ chút nào, ngoài phục vụ cậu chủ nhà mình ra còn phải thay cậu chủ nói láo để tán gái.

Trình Thi Thi liếc mắt chiếc xe màu đen bên cạnh một cái, trong đầu bỗng chốc hiện lên khuôn mặt anh tuần luôn mang theo nụ cười nồng hậu, cùng với lời vừa nói của Johnson Terry.

Bệnh của Điện hạ buổi chiều vừa trở nặng, nhưng cậu ấy không chịu uống thuốc, cố ý chờ cô tới thăm mới chịu uống.

Cô thở dài một tiếng, khom người ngồi vào bên trong xe.

Xe vững vàng trên đường lớn, Trình Thi Thi nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ rất cuộc vì sao mình lại đồng ý ngồi lên chiếc xe này, cô không phải căn bản là không muốn đi thăm con người đó sao?

Nhưng vì sao bây giờ lại thay đổi suy nghĩ ban đầu? Chẳng lẽ bởi vì nể mặt Johnson Terry? Cô thà cho rằng mình thật sự nể mặt Johnson, như vậy mới có thể bỏ qua được ý nghĩ sâu trong nội tâm rằng mình cực kỳ lo lắng cho bệnh tình của vị Vương tử Điện hạ kia.

Cô thừa nhận lần đầu nghe thấy Beard ngã bệnh thì đúng là lo lắng, sao anh lại ngã bệnh? Bệnh được có nghiêm trọng không? Cái này không chỉ là câu hỏi của Đường Tĩnh Di, mà cũng là của cô, đi thăm anh đi, một âm thanh vang lên trong đầu cô.

Nhưng cô lại không muốn để lộ phần lo lắng này ra ngoài, một mực chống lại âm thanh kia, cho rằng vì sao mình phải lo lắng cho anh ta như thế, cô không biết mà cũng không muốn biết. Cô chỉ biết, sự lo lắng của cô, nếu không muốn cô sẽ không xuất hiện ở bên ngoài, mà có thể tới phòng sách báo

hoặc phòng làm việc của mình đợi trời tối, sẽ không để ý tới Johnson đứng bên ngoài đợi cô.

Xe một quẹo cái vào một tòa biệt thự xa hoa bên trong.

Đỗ xe xong, vừa đi vào biệt thự vừa nhìn, kiểu cách tráng lệ gấp hai mươi, bốn mươi lần ký túc xá của Trình Thi Thi vẫn còn dư.

Johnson dẫn đường, đưa Trình Thi Thi tới phòng ngủ, gõ nhẹ lên cửa vài tiếng, “Điện hạ, cô Trình Thi Thi đã tới.”

Bên trong phòng lập tức truyền ra một giọng nói yếu ớt nhưng rất vui mừng, “Mau. . . .Mau mời cô ấy vào.”

Cửa phòng đẩy ra, Trình Thi Thi nhìn thấy Beard nằm ở trên giường, khuôn mặt vốn hồng hào đầy sức sống giờ phút này hiện rõ vẻ mệt mỏi, cầu mày, hình như cô chịu sự đau đớn mãnh liệt nào đó.

Khi anh thấy Trình Thi Thi ở cửa, chân mày mới hơi giãn ra một chút, miễn cưỡng nở nụ cười, “Thi Thi.Quả nhiên em tới thật, anh biết ngay là em. . . Em sẽ quan tâm tới anh mà.”

Trình Thi Thi đi tới bên giường, nhìn Beard nằm trên giường, sắc mặt anh tái nhợt khiến trong lòng cô không hiểu sao đau nhói.

Nhưng, cô chỉ nhàn nhạt nói: “Sao không uống thuốc? Chỉ có uống thuốc bệnh mới có thể tốt hơn, chẳng lẽ anh không biết sao?”

Beard nói: “Anh. . . Là anh muốn em tới, anh mới uống.” Giọng điệu có phần nũng nịu.

Trình Thi Thi với tay về phía Johnson, “Đưa thuốc cho tôi.”

Johnson lập tức cầm viên thuốc bên giường đưa cho Trình Thi Thi.

Trình Thi Thi đưa viên thuốc tới khoe miệng Beard, “Uống đi.”

Beard lắc đầu một cái, gương mặt không chút huyết sắc kiên trì nói, “Không, trừ khi em đồng ý gả cho anh, nếu không. . . Anh sẽ không uống thuốc, cũng không muốn bác sĩ khám bệnh.” Cho dù Điện hạ của chúng ta bị bệnh nhưng vẫn theo thói quen làm nũng.

Trình Thi Thi nhíu mày, một giây sau đặt viên thuốc về vị trí cũ, xoay người tới bên cạnh Johnson, “Xem ra điều Vương tử Điện hạ cần là nghỉ ngơi chứ không phải bị quấy rầy, đã vậy tôi nghĩ tôi nên cáo từ thì tốt hơn.” Vừa dứt lời, cũng không thèm quay đầu mà đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Có uống thuốc hay không là chuyện của anh, anh lấy chuyện sức khỏe của mình ra đùa giỡn thì cô cũng không cần thiết phải đùa giỡn cùng anh.

“Thi Thi, Thi Thi!” Thấy Trình Thi Thi vừa nói đi là đi liền, Beard cũng chẳng quan tâm mới mình bị “ngã bệnh”, lập tức bò dậy khỏi giường lao ra cửa phòng đuổi theo cô.

Trên hành lang, anh cuối cùng cũng tóm được cánh tay cô, có chút buồn bã nói: “Không muốn thì thôi, sao phải đi chứ?”

Trình Thi Thi lạnh lùng nhìn Beard trước mặt, “Sao Điện hạ lại chạy ra ngoài đây? Không phải vừa rồi trong phòng còn bị bệnh đến thoi thóp sao? Sao đã nhanh có sức xuống giường rồi?”

“Ồ.” Beard bị cô hỏi như vậy, nhất thời cứng họng, gương mặt bởi vì xấu hổ mà ửng hồng.

Anh thừa nhận, thật ra căn bản anh không bị bệnh gì, chỉ tự trách thân thể quá tốt, làm thế nào cũng không làm sao, tối hôm qua vừa ăn thức ăn quá hạn vừa tắm nước lạnh, đến hơn nửa đêm vẫn không có bất kỳ dấu hiệu bị bệnh nào.

Bất đắc dĩ, anh chỉ giả bộ bệnh để đạt mục đích, vọng tưởng có thể khiến cô lọt vào kế hoạch của anh, nhưng sao lại có thể nhẫn tâm như vậy, nói đi là đi, quả thật khiến anh đau thấu tim.

Trình Thi Thi nhìn Beard, ánh mắt ngày càng lạnh, vậy mà cô còn lo lắng cho bệnh tình của anh cả một buổi chiều, trong khi thực ra anh ta chỉ giả vờ bệnh. Cô đã đoán mà, anh ta cao to như vậy sao có thể dễ dàng bị bệnh? Thì ra tất cả đều là giả, tất cả chỉ là kế hoạch của anh ta.

“Vương tử Điện hạ, anh nên trở về phòng nghỉ ngơi đi, nhất định phải nhớ uống thuốc, như vậy bệnh mới có thể khỏi nhanh.”

“Em ở lại ăn cơm tối với anh được không? Anh bảo Johnson chuẩn bị cho chúng ta, em muốn ăn gì, anh sẽ. . .”

“Không cần, Điện hạ đang bệnh, tôi không quấy rầy Điện hạ nghỉ ngơi, hẹn gặp lại.” Trình Thi Thi thoát khỏi bàn tay của Beard đang kéo tay cô rồi rời đi.

Lần này, Beard không kéo cô nữa, chỉ nhìn theo bóng lưng cô gọi với theo “Thi Thi, ngày mai khỏi bệnh anh sẽ tới công ty.” Căn bản anh không có bệnh gì, tất nhiên khi nào khỏi bệnh tới công ty cũng là do anh quyết định.

“Hôm nay em không đồng ý gả cho anh cũng không sao, một ngày nào đó anh sẽ làm cho em phải gật đầu đồng ý lấy cho anh.”

Cho đến khi bóng lưng Trình Thi Thi biến mất trong tầm mắt, anh mới trở lại phòng ngủ của mình.

Johnson đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn lấy cậu chủ của mình, vẻ mặt lo lắng hỏi thăm: “Điện hạ, bây giờ làm sao? Bước tiếp theo trong kế hoạch của cậu là gì?”

Rõ ràng cô Trình Thi Thi không muốn gả cho cậu chủ, cố tình giáng cho cậu chủ một đòn mạnh mẽ. Một khi biết rõ cô đã cố chấp muốn chết, mười trâu cũng kéo không lại, ngay cả ánh nhìn trong mắt cũng là miễn cưỡng lo lắng.

“Còn biện pháp nào khác, nếu không còn thì có thể làm thế nào?” Khổ nhục kế thất bại, chỉ có thể tìm mưu kế khác.

“Cậu có muốn liên lạc với Quốc Vương nhờ họ giúp một tay không?” Johnson đề nghị.

“Không cần, bà xã của tôi tôi sẽ tự mình theo đuổi, không cần người của họ.” Đùa gì thế? Nhờ người khác giúp một tay? Anh đâu có kém đến nỗi như vậy? Huống chi đây cũng không phải là tác phong của anh!

Đề nghị bị phủ quyết, Johnson không thể làm gì khác hơn đành im lặng, kinh ngạc nhìn Vương tử Điện hạ bắt đầu sờ mó cằm, tính toán biện pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lư Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Hôm đó Beard nói với Trình Thi Thi rằng ngày mai khỏi bệnh anh sẽ đến công ty, nhưng trên thực tế ngày hôm sau anh không đến, mà đến ngày thứ ba, thứ tư anh cũng không tới công ty.

Beard đột nhiên giống như bốc hơi trong thế giới của Trình Thi Thi, nếu như không phải Đường Tinh Di và các đồng nghiệp khác cứ năm lần bảy lượt nhắc tới anh trước mặt cô, chắc cô cũng sẽ hoài nghi rằng đây chỉ là một giấc mộng, một khoảng thời gian từng có anh trong mộng mà thôi.

Như vậy không phải rất tốt sao? Cuối cùng cuộc sống cũng được khôi phục trở lại. Nhưng không hiểu sao cô lại chẳng thể nào quên được, ngược lại trong lòng còn có cảm giác mất mát.

Chẳng lẽ đây cũng là trò đùa mới của Vương tử Điện hạ? Cố tình đi không thèm chào để thử phản ứng của cô? Hay là thật sự anh đã gặp chuyện ngoài ý muốn?

Mà trong khoảng thời gian anh không có ở công ty, cô nhớ anh không chỉ một lần, bóng dáng của anh thỉnh thoảng lại lọt vào suy nghĩ của cô, mỗi lần cô đi ngang qua nơi bọn họ từng trò chuyện đều khiến cô ngẩn người một lúc.

Cô như vậy là sao? Chẳng lẽ cô thật sự nảy sinh tình cảm đối với vị Vương Tử Điện Hạ kia mà ngay đến chính bản thân cô cũng không biết?

Lắc lắc đầu, cô ra lệnh cho mình không được nghĩ đến anh, dồn tất cả sự tập trung chú ý vào công việc, cho dù làm xong việc rồi thì cũng sẽ giành thời gian vào đọc sách, việc mà trước đây cô vẫn luôn hứng thú. Nhưng lúc này cô lại giật mình phát hiện ra, cho dù có làm việc nhiều hơn thì cô vẫn bị phân tâm, quyển sách trên tay dường như không còn hấp dẫn cô như ngày thường nữa.

“Thi Thi, cô đang ngẩn ngơ sao, kỳ lạ nha!” Đột nhiên Đường Tinh Di đi tới bên cạnh Trình Thi Thi, nghiêng đầu nhìn cô, “Là đang nghĩ tới Vương Tử Điện hạ Beard sao?”

“Không phải.” Trả lời vội vã, hình như có chút giấu đầu hở đuôi.

“Điện hạ cũng thật là, người gì mà bỗng nhiên biến mất, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô báo một tiếng.” Chỉ gọi một cuộc tới phòng nhân sự, nói trong nhà có việc gấp xin nghỉ vài ngày, thật sự có chuyện gì gấp thế sao? Gấp đến nỗi ngay cả nói cho Trình Thi Thi một câu cũng không có?

“Đừng nhắc tới anh ta nữa.” Vừa nhắc tới tên của người đó, trong lòng cô không khỏi thất lại.

“Ngay cả cái tên Johnson Terry cũng không thấy bóng dáng đâu.” Về mặt Đường Tinh Di chột buồn bã, sau khi nói xong câu đó, vẻ mặt càng u uất không vui.

Beard biến mất được bốn ngày, Trình Thi Thi như thường lệ đọc sách ở thư viện đến bảy giờ tối mới rời đi, trên đường trở về kí túc xá, cô ghé vào cửa hàng tiện lợi mua một cái bánh mì cho bữa tối của mình.

Mấy ngày trước cô đã nói chuyện với Đường Tinh Di là sẽ dọn về kí túc xá của mình, kết thúc công cuộc tránh né, cũng không cần thiết ở lại nhà người khác nữa, trở lại cuộc sống tự thân tự lập của mình.

Cô vừa đi vừa ăn miếng bánh mì trên tay, đến cửa kí túc thì miếng bánh mì cuối cùng cũng được nuốt xuống bụng, cầm chìa khóa vào ổ khóa, bỗng dưng cô phát hiện ra cửa không hề được khóa.

Là buổi sáng lúc cô đi làm quên khóa cửa sao? Cô không nên sơ xuất như thế mới đúng, vịn tay cầm mở cửa phòng.

Trong gian phòng, ngay lập tức cô nhìn thấy khuôn mặt phương tây nhìn cô cười híp cả mắt.

“Thì Thì, sao em làm gì mà về nhà muộn vậy?”

Trình Thì Thì thấy sự kích động trong đáy mắt anh phục hồi lại tinh thần, nghiêm túc chất vấn : “Sao anh có thể tới đây?”

Beard hào phóng coi bỏ nghi ngờ của Trình Thì Thì, “Đương nhiên là anh dùng chân đi tới đây.” Loại vấn đề này còn cần phải hỏi sao? Mấy ngày không gặp, Thì Thì của anh ngốc đi thì phải.

Trình Thì Thì mở to mắt, “Tôi không hỏi anh chuyện này. Tôi hỏi là sao anh có thể mở cửa phòng mà vào?”

Beard cười tươi nói, “Là chủ nhà của em giúp anh mở cửa phòng, bà ấy nhìn thấy anh đợi em ngoài cửa, hỏi anh có quan hệ gì với em, anh nói cho bà ấy biết anh là bạn trai của em, thế là bà ấy tốt bụng mở cửa phòng em cho anh vào.”

Mặt Trình Thì Thì xám xịt lại đưa mắt nhìn Beard, sao người này lại có thể hồ đồ bịa chuyện như vậy, anh là bạn trai của cô hồi nào chứ? Anh lấy đâu ra cái quyền đó?

“Anh đói bụng cho nên vào phòng bếp của em nấu miến cua, em không để ý chứ?”

Lúc này Trình Thì Thì mới để ý thấy túi miến cua rỗng không đang nằm trên bàn.

“Miến cua, là tự anh nấu?”

“Đúng vậy? Có vấn đề gì sao?”

Trình Thì Thì không khỏi nhìn vị Vương tử Điện hạ này bằng con mắt khác.

“Em, chẳng lẽ cho rằng anh là Vương tử nên việc gì cũng không biết làm, ngay cả đun nước sôi cũng không biết đấy chứ?” Beard đọc suy nghĩ trong đầu Trình Thì Thì, “Em mà nghĩ như vậy thì quá coi thường anh rồi.”

Trình Thì Thì nấp máy môi. Quả thật đúng như Beard nói, cô vẫn luôn cho rằng anh là Vương tử Điện hạ nên tất nhiên sẽ sống sung sướng an nhàn, ngoại trừ ăn uống vui chơi ra thì việc gì cũng không biết.

Ngay sau đó Beard cười lớn, “Giờ thì Thì Thì đã biết anh không phải việc gì cũng không biết, cho nên có vài phần coi trọng anh phải không?” Anh cười đến không dừng lại được, “Vậy có đồng ý gả cho anh không?” Nghe vậy Trình Thì Thì lập tức quay đầu sang chỗ khác.

Beard biết nếu anh tiếp tục chuyện này sẽ chỉ làm cho không khí trở nên tệ hơn, vội vàng thay đổi đề tài, “Phải rồi, em đã ăn cơm tối chưa?”

Trình Thì Thì khẽ gật đầu một cái.

“Tốt lắm, vậy chúng ta cùng đi ngủ thôi.” Ngủ? Trình Thì Thì nghe tới chữ này không khỏi sùng sốt, chẳng lẽ người này lại muốn...

Beard nhìn thấu suy nghĩ trong đầu của Trình Thì Thì, “Đừng hiểu lầm, hiện giờ anh chỉ đơn thuần là muốn ngủ, mặc dù hiện tại có muốn em đến thế nào đi nữa thì vẫn là lòng có dư mà sức không đủ.”

Lòng có dư mà sức chưa đủ? Vì sao? Vương tử Điện hạ thường ngày uy mãnh là thế, sao lại lòng có dư mà sức không đủ?

“Bởi vì giờ anh đang mệt muốn chết, chẳng lẽ em không nhìn ra được sao?”

Giờ phút này, Trình Thì Thì mới phát hiện ra mặc dù anh đang cười tươi nhưng giữa hai hàng lông mày lại lộ ra vẻ mệt mỏi vô cùng.

Suốt bốn ngày qua, rốt cuộc anh đã gặp phải chuyện gì? Sao lại khiến mình trở nên mệt mỏi như thế?

Beard ôm lấy hông của Trình Thì Thì, dẫn cô đến giường, ngay cả quần áo cũng không cởi, trực tiếp ôm cô nằm trên giường.

“Người luôn đi theo anh đâu?” Không phải trước đây Johnson Terry luôn ở bên cạnh Vương tử điện hạ, ngay cả lúc bọn họ hoan ái cũng sẽ canh giữ bên cạnh, làm hết phận sự hay sao? Sao hôm nay cô lại không nhìn thấy anh ta, ngoài cửa cũng không thấy, trong phòng cũng không thấy, có chuyện gì sao?

“Cậu ấy bốn ngày nay vẫn luôn đi theo anh, cũng mệt mỏi như anh, anh cho cậu ấy về nghỉ trước, còn mình thì ở đây đợi em về, lúc nào anh ấy nghỉ ngơi khỏe lại sẽ lại tới tìm anh.”

Thật ra chính anh còn mệt mỏi hơn nhiều so với Johnson, nhưng vẫn cố gắng đến ký túc xá của Trình Thì Thì đợi cô trở về, dường như chỉ khi nào gặp được cô, anh mới an tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Vốn là vào cái đêm bốn ngày trước, Vương tử điện hạ ở nhà vắt óc nghĩ xem làm thế nào mới có thể khiến Thì Thì ngoan ngoãn gật đầu gả cho anh,

nhưng một cuộc gọi quốc tế từ Edinburgh khiến đầu óc anh rối loạn không thôi.

Chuyện là thập ca của anh tại Anh xảy ra tai nạn xe hơi, đe dọa đến tính mạng. Cúp điện thoại, anh lập tức cùng Johnson ngồi máy bay đến Edinburgh, cùng cha mẹ anh chị em tập trung ở bệnh viện.

Đến Edinburgh, thập ca vừa mới làm phẫu thuật xong, mặc dù thành công nhưng không hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, nếu trong ba ngày anh ta tỉnh lại thì tính mạng mới được đảm bảo. Thế là mọi người trong nhà luôn túc trực bên cạnh giường bệnh của thập ca suốt ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi, mặc dù có người từng khuyên anh ngủ một chút, nhưng anh lo lắng cho thập ca nên không cách nào ngủ được.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng thập ca cũng tỉnh lại, biết được thập ca bình an vô sự, anh như trút được gánh nặng, tảng đá trong lòng cũng được đặt xuống, cũng không ở lại Edinburgh, anh nhanh chóng lên phi cơ trở lại ký túc xá của Trình Thi Thi, một giây cũng không ngừng nhớ mong người trong lòng đã bốn ngày không gặp.

Thật ra khi anh rời Đài Loan, anh vội đến mức ngay cả nói với cô một tiếng cũng không có, nhưng nhất thời anh lại nảy ra một ý nghĩ, muốn xem anh bỏ đi không nói một tiếng có ảnh hưởng tới cô hay không, cô có thể nhớ anh giống như anh nhớ cô hay không.

Cho nên, anh cố ý gọi điện tới công ty xin nghỉ mà không gọi cho cô, bây giờ ôm mỹ nhân trong lòng, tính mạng thập ca cũng không còn lo ngại, bốn ngày không chớp mắt khiến anh kiệt sức, vừa nhắm mắt lại đã chìm vào mộng đẹp.

“Vương tử Điện hạ, anh” Trình Thi Thi vốn còn nhiều vấn đề muốn hỏi anh, cô cũng muốn biết rốt cuộc bốn ngày qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi phát hiện người nằm bên cạnh đã ngủ say, khi ngủ còn nở một nụ cười hạnh phúc thỏa mãn.

Cô tạm thời đặt những nghi vấn xuống đáy lòng. Đưa mắt nhìn anh đang ngủ giống như đứa trẻ, trong đầu như có suy nghĩ gì đó.

Bất tri bất giác, Trình Thi Thi ở trong lòng Beard cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Cho đến khi tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, mở mắt ra, cô lại phát hiện không thấy bóng dáng người đàn ông vốn nằm bên cạnh mình, chớp mắt dường như lại nghĩ thấy có mùi thức ăn thơm phức truyền đến.

Cô nghiêng đầu, nhìn thấy Beard đang ngồi trên ghế, những quyển sách trên bàn được đặt qua một bên, thay vào đó là rất nhiều thức ăn ngon.

Beard thấy Trình Thi Thi đã tỉnh lại liền nở nụ cười: “Em dậy rồi sao? Mau đi rửa mặt rồi cùng anh ăn sáng.”

“Những đồ ăn này đều do anh làm?”

Trình Thi Thi nhìn thức ăn trên bàn, sandwich, trứng chiên, cơm rang, cháo trứng muối thịt nạc. Chẳng những rất thơm, mà nhìn cũng ngon mắt. Nếu những thứ này đều do chính vị Vương tử điện hạ kia làm, cô không chỉ nhìn anh bằng con mắt khác, mà quả thật không thể tin nổi.

“Ha ha, không phải, là Johnson mua về cho chúng ta.”

Johnson Terry sau khi nghỉ ngơi xong lập tức đến ký túc xá của Trình Thi Thi tìm anh, còn nhận nhiệm vụ anh giao, mua hai túi to toàn đồ ăn sáng.

Anh nghĩ Thi Thi rất ít khi ăn cơm trong ký túc, vì ngay cả bàn ăn cũng không có, anh chỉ tạm thời dọn chiếc bàn đặt toàn sách vở để làm bàn ăn, “Thật ra Thi Thi em đoán không sai, anh thật sự không biết làm việc nhà, trừ đun nước sôi, những thứ khác đều không biết, vì căn bản anh không có cơ hội học.” Nhưng cái này không phải lỗi của anh, ai bảo gia thế nhà anh tốt, từ nhỏ tới lớn, nước rót tận tay, cơm đưa tận miệng, một đồng người ăn cần phục vụ bên cạnh, anh còn có thể làm được gì?

Trình Thi Thi đi vào nhà vệ sinh, chưa đến mười phút đã đi ra, sau khi rửa mặt xong, tinh thần sáng khoái.

Beard lấy một cái ghế đặt bên cạnh chỗ mình, vỗ vỗ, “Ngồi xuống đây.”

Trình Thi Thi yên lặng ngồi xuống.

“Anh không biết em thích ăn bữa sáng kiểu gì, kiểu tây hay kiểu Trung Quốc, cho nên để Johnson mua tất cả.” Cầm lấy một chiếc sandwich đưa cho cô, “Nếm thử cái này một chút, rất ngon đó.” Trình Thi Thi cầm sandwich lên, cắn một miếng nhỏ.

“Có ngon không?” Cô không lên tiếng, chỉ gật đầu.

“Còn có sữa tươi, vẫn còn ấm.” Đẩy một ly sữa tươi tới trước mặt cô, “Uống nhân lúc còn nóng.”

Trình Thi Thi im lặng không lên tiếng ăn sandwich trên tay, uống ly sữa tươi.

Nhìn sang Beard ngồi bên cạnh, thấy anh nhìn cô không chớp mắt, trên mặt hiện lên một nụ cười, đáng vẻ rất là hưởng thụ.

Nghĩ ngợi liền hỏi: “Sao anh không ăn? Hay là đã ăn rồi?”

“Vẫn chưa, chỉ là nhìn em ăn đồ ăn anh chuẩn bị, trong lòng anh cảm thấy thật thỏa mãn, chỉ muốn nhìn như vậy.”

Cho dù nhìn cả đời cũng không thấy chán!

Trình Thi Thi cúi đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ là chậm rãi nhai đồ ăn, ăn sandwich xong, lại lấy thêm một miếng bánh mì nướng.

“Có muốn ăn thêm một chút mứt hoa quả?” Beard chỉ chỉ vào một đồng chai lọ lớn nhỏ trên bàn, “Trong này có quả mâm xôi, nho... còn có việt quất, mỗi loại một hộp, em thích ăn vị gì?”

“Việt quất.”

“Thì ra em thích việt quất.” Anh nhớ rồi, mở lọ mứt việt quất ra, anh chu đáo đem mứt hoa quả phết lên trên miếng bánh mì nướng trên tay Trình Thi Thi.

“Cám ơn.” Lúc ăn mà bị người khác nhìn chòng chọc như thế thật không dễ chịu chút nào, còn bị người khác ân cần phục vụ như thế khiến cô có cảm giác không được tự nhiên. Cô muốn anh rời tầm mắt đi, đừng nhìn chăm chăm cô như thế, nhưng cô cũng biết nói ra cũng vô ích, anh sẽ không để ý đến bản khoăn cảm nhận của cô.

Trình Thi Thi ăn xong miếng bánh mì nướng trong tay, uống cạn ngụm sữa cuối cùng, rút giấy ăn trên bàn lau miệng.

“Ăn no rồi sao?” Beard cười hỏi.

“Ừ.”

“Tốt rồi.” Nụ cười của Beard càng sâu hơn, “Em đã no bụng rồi thì giờ đến lúc anh ăn thôi.”

Trình Thi Thi còn chưa hiểu ý của anh thì anh đã từ trên ghế đứng lên, một tay kéo cô vào trong lòng, tay kia dọn dẹp đồng đồ ăn ở trên bàn, gạt sang một bên. Chiếc bàn trống hơn một nửa, anh đặt cô ngồi trên bàn, cười tươi rạng rỡ thì thầm bên tai cô, “Hiện giờ anh rất đói.”

Trình Thi Thi còn chưa kịp mở miệng, anh đã chủ động cõi cục áo sơ mi của cô, đứng giữa hai chân cô, cười gian tà.

Con người này nhất định lại muốn làm việc kia rồi! Vừa tỉnh dậy đã muốn ăn đậu hũ của cô.

Beard nhìn bữa tiệc lớn trước mặt mình, thèm thuồng nuốt nước miếng, cõi bỏ nội y của cô xuống, ngậm lấy tiểu anh đào bên phải, từ đáy lòng ca ngợi, “Thật ngọt!”

Ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô, mang theo nụ cười nồng đậm, “Nếu như thêm chút vị, không biết có ngon hơn không?” Nhìn bốn phía một cái, rồi sau đó anh cảm lộ mứt việt quất đã mở nắp ra.

“Không phải em thích vị việt quất sao?” Quơ quơ lọ mứt trước mặt cô, “Vậy anh cũng muốn ném thử mùi vị của nó.” Vừa nói xong, anh cầm chiếc thìa nhỏ lấy mứt trong bình ra, cẩn thận bôi lên hai tiểu anh đào của cô.

Vừa vẽ lung tung, lại vừa cố ý sờ soạn tiểu anh đào hồng hồng, nhìn nụ hoa nhỏ bị bắt nạt mà dứng đứng, khiến cho thân thể cô không kiềm chế được khẽ run lên.

Trên ngực vừa dính lại vừa lạnh, điều này khiến cho Trình Thi Thi cảm thấy vô cùng mới lạ, lại nảy sinh một cảm giác vui thích không thể gọi tên.

Sau khi thoa mứt lên trên hai bầu ngực trắng muối, Beard mới để chiếc thìa xuống, nhấp môi liếm láp tận tình hương vị trên ngực cô, đầu lưỡi cuộn lấy mứt hoa quả vào miệng mình, “Ừ, đúng là so với lúc trước càng thêm ngon miệng.” Trong giọng nói tràn đầy thỏa mãn đam mê. Vừa nhắm nháp hai bầu ngực của cô, vừa dùng sức mứt, thậm chí còn phát ra cả tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lưu Manh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Beard xem hai vú Trình Thi Thi như món ăn ngon nhất thế gian, tham lam liếm mứt, một tay thuận thế luôn xuống phía bên dưới vén váy cô lên, thăm dò vào bên trong căn cứ bí mật của cô, đầu ngón tay miết nhẹ vuốt ve cánh hoa hồng nộn, cảm nhận được cánh hoa khẽ rung động vì sự ma sát của anh.

“Á. . . .” Trình Thi Thi theo bản năng rên ra tiếng, hô hấp từ từ dồn dập.

“Nơi này sắp ướt rồi nè.” Beard đã liếm sạch sẽ mứt hoa quả trên ngực trái của cô, bắt đầu chuyển sang bên ngực phải trắng ngần.

“Ừm. . . .” Trình Thi Thi gần như mất hết lý trí, chỉ có thể bất lực thờ gáp khẽ rên rỉ. Beard kéo quần lót cô xuống, dùng sức đẩy hai chân ngọc ngà

của cô mở rộng ra, để nơi tư mật của cô hoàn toàn hiện ra trước mặt anh.

Nhìn vùng sông nước ngập lụt cực kỳ mê người trước mắt, anh dùng hai ngón tay phải kẹp cánh hoa phiếm hồng, dịu dàng vuốt ve, ba ngón còn lại khẽ thăm dò bên trong cơ địa hồng hào trước mắt, thỉnh thoảng còn lấy đầu ngón tay đi vào một chút...

Hoa huyết của Trình Thi Thi theo động tác của anh không ngừng tuôn chảy dịch mật, ướt đầy ngón tay đang ở trong cơ thể cô.

“Nếu trong này cũng có thêm một chút vị, không biết mùi vị ấy có thể ngon hơn hay không?” Beard cười gian, ngay sau đó, từ đồng lọ mút trên bàn, chọn lấy một lọ mút chocolate, “Em có thích vị chocolate không?”

Trình Thi Thi liếc mắt nhìn chiếc lọ trên tay anh, lắc lắc đầu.

“Không thích?” Beard giật mình, “Tiếc thật, anh lại rất thích ăn chocolate.” Trên mặt nở ra một nụ cười đầy ẩn ý, “Em nếm thử một chút được không? Dù sao anh cũng đã thử vị việt quất mà em thích rồi, dù thế nào chúng ta cũng nên trả lễ một chút, em thấy có phải không?”

Nói xong, căn bản không chờ Trình Thi Thi trả lời, anh mở nắp lọ, dùng ngón tay quẹt một đường chocolate màu nâu, nhanh chóng bôi lên cánh hoa khẽ rung động của Trình Thi Thi, sau đó lại đưa cả ngón tay vào bên trong con đường nhỏ của cô, đầu ngón tay cẩn thận bôi vào bên trong tiểu huyết của cô.

“Á” Trình Thi Thi không khỏi rên rỉ một tiếng.

Con người này có cần phải xấu xa như vậy không? Đầu tiên là bôi mút hoa quả lên ngực cô còn chưa tính, giờ lại dám lấy chocolate bôi vào chỗ ấy của cô.

Xong xuôi! Beard chậm rãi rút ngón tay vào trong cơ thể cô, “Còn nói không thích, xem cái miệng nhỏ nhắn này của em ăn ngon như vậy, đâu thấy có vẻ không thích?” Lại rút ngón tay ra, nhìn bên dưới cô, có ra vẻ không tưởng tượng nổi, “Ài da, sao đã ướt đến như vậy rồi?” Bất chợt anh mỉm cười, “Không sao, anh sẽ giải quyết sạch sẽ cho em.” Sau đó, anh cúi đầu, giống như con chó nhỏ đưa đầu lưỡi ra liếm lên chỗ tư mật của cô.

Chắc hẳn phải vậy, chỗ đó sao có thể liếm sạch sẽ, chỉ biết càng liếm càng ướt.

Cánh hoa của Trình Thi Thi mỗi khi bị đầu lưỡi của anh tấn công khẽ nhẹ nhàng run rẩy, tiểu huyết cũng không ngừng co rút.

Beard vươn đầu lưỡi vào sâu trong tiểu huyết của cô, đánh giá hương vị ngọt ngào hòa quyện một chút mùi vị chocolate trong cảm địa của cô.

“Ừm” Từng tiếng ngâm nga đứt quãng từ trong đôi môi đỏ mọng của Trình Thi Thi tràn ra, dưới thân cô đã tràn ra không ít dịch mật, vốn là dịch mật óng ánh trong suốt nhưng lúc này lại là hỗn hợp màu nâu nhạt, là mút chocolate cùng dịch mật chảy ra từ trong cơ thể cô.

Có không ít dịch mật mà Beard nuốt không kịp, thuận theo chiếc móng xinh đẹp chảy xuống bàn, đầu lưỡi hơi di chuyển xuống, từ tiểu huyết ra phía sau vì chỗ đó cũng dính không ít dịch mật, sau đó lại ra sau nữa, liếm lên hoa lõi nhỏ nhắn mềm mại của cô...

Beard nhìn hoa huyết của Trình Thi Thi không ngừng co giật, nhấp nháy dưới thân cô chừng 5,6 phút, đột nhiên ngừng biểu diễn “kỹ thuật miệng”.

Nhanh chóng cúi bỏ thất lưng và khóa quần dài, lấy ra thanh kiếm đã sớm đứng thẳng từ lâu, đặt trước cửa huyết của cô, nhỏ giọng nói. “Oh my God, sao em có thể ngọt ngào như vậy, khiến anh không sao chịu nổi nữa.” Đứng thẳng lưng đem cây gậy cứng rắn của chính mình đâm sâu vào trong cơ thể cô.

“Ừm” Động tác của anh thật mãnh liệt, dường như lập tức đi thẳng vào nơi sâu nhất của Trình Thi Thi, khiến cả người cô không khỏi run lên.

Hai tay Beard vịn lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô bắt đầu càn rỡ, lại không ngừng cuồng dã đụng chạm, mỗi lần đâm vào dường như đều chạm đến hoa tâm của cô.

Rất nhanh sau đó Trình Thi Thi đã lên đỉnh lần đầu tiên trong ngày, mà ngay sau đó Beard cũng phóng ra trong cơ thể của cô, mặc dù đã giải phóng một lần, nhưng vật to lớn kia vẫn không mềm đi, vẫn nằm im ở trong hoa kính của cô.

Anh ôm cô đến bên giường, lại bắt đầu đợt tấn công lần thứ hai, anh nhớ trong tiếng Trung có một câu, giống như là “tiểu biệt thắng tân hôn”, phải nói là miêu tả thật chính xác tình cảnh của anh và Thi Thi lúc này.

Nhiều ngày như vậy không chạm vào cô, anh sao có khả năng chỉ muốn cô một lần là có thể thỏa mãn? Cả cuối tuần, anh không để cho Trình Thi Thi đi ra ngoài một bước, không ngừng ở trên người cô thỏa mãn lửa tình. Đối bụng anh sẽ báo Johnson ra ngoài mua đồ ăn cho bọn họ.

Cho đến hết cuối tuần, hai người mới cùng nhau trở lại công ty, xa cách Đồ thị một tuần lễ, hôm nay một lần nữa Beard Vương từ điện hạ lại xuất hiện, nhất thời lọt vào tầm mắt của các nhân viên.

Beard cùng Trình Thi Thi vừa mới xuất hiện ở đại sảnh công ty, đã gặp ngay Triệu Tích Dương.

Triệu Tích Dương nhìn Beard, quan tâm hỏi: “Điện hạ, anh đã trở lại, chuyện trong nhà đã được giải quyết chứ?”

“Cám ơn anh đã quan tâm, toàn bộ đã được giải quyết.” Beard mỉm cười trả lời.

“Vậy thì tốt rồi, đúng rồi, hôm nay công ty lại có một nhân viên mới, nghe nói có quen biết anh.”

“Quen biết tôi?” Beard sững sốt, không đoán được đối phương là thần thánh phương nào.

Người anh quen biết cũng không ít, Dolly Ximiya có rất nhiều, Thụy Điển cũng không có thiếu, anh căn bản không tưởng tượng ra đối phương là ai.

“Đúng vậy, chính miệng cô ấy nói với tôi như vậy.”

“Cô ấy là ai?” Sự tò mò của Beard trời dậy.

“Cô ấy.” Triệu Tích Dương mới nói một chữ, đột nhiên một thân người mảnh mai nhào vào lòng Beard, “Beard, đã lâu không gặp, em rất nhớ anh!”

“Agnes?” Sau khi nghe được giọng của đối phương, Beard giống như người bị điểm huyết, lập tức sững người ra.

“Beard, lâu rồi không gặp, anh có nhớ em không?” Giọng nói của Agnes giống như hoàng oanh xuất cốc, vừa ngon vừa ngọt, khiến đàn ông nghe được xương cũng mềm đi, chỉ tiếc là cô không phải món ăn mà Vương tử điện hạ của chúng ta thích.

“Agnes, em, em buông anh ra đã.” Đột nhiên bị một cô gái ôm chầm như vậy, Beard cảm thấy không tốt lắm, nếu là trước kia có người chủ động ôm áp anh, anh cũng sẽ không nói gì, bình thường cũng chỉ là cười trừ.

Chỉ là hiện giờ bên cạnh anh còn có Trình Thi Thi, anh lại không muốn cô sẽ hiểu lầm anh, cho rằng anh và cô gái trước mặt có quan hệ nam nữ không đứng đắn.

Thật ra anh luôn giữ mình trong sạch, hơn nữa 25 năm qua vẫn luôn giữ thân như ngọc, anh tuyệt đối chung tình với Thi Thi, nếu chỉ vì điều này mà anh bị hiểu lầm thì vô cùng oan uổng.

Ngượng ngùng nhìn sang Thi Thi ở bên cạnh, lại phát hiện trên mặt cô vẫn là vẻ mặt vô tình như trước, giống như căn bản không nhìn thấy có người phụ nữ khác ôm anh.

Như vậy là sao? Là anh lo lắng quá mức ư? Chẳng lẽ anh bị người phụ nữ khác ôm, cô sẽ không ghen? Sẽ không mất hứng? Hay là cô hào phóng hơn người bình thường, một chút cũng không quan tâm anh?

Beard không thấy bất kỳ phản ứng nào từ Trình Thi Thi, trong lòng thoáng chốc cảm thấy vô cùng trống rỗng, trừng mắt nhìn Agnes đang co rúc trong lòng anh, tức giận hỏi. “Khi không tự nhiên em chạy tới Đài Loan làm gì?”

Agnes cười ngọt ngào nói: “Đương nhiên là tới tìm anh, lâu không gặp em rất nhớ anh, cho nên xin nghỉ học tới Đài Loan tìm anh, cùng anh thực tập, như vậy không phải chúng ta sẽ giống như lúc ở Thụy Điển, ngày ngày ở cạnh nhau sao?”

Trời ạ! Beard chợt cảm thấy tương lai của mình một màu hắc ám, anh đã làm gì sai sao? Vì sao ông trời muốn trừng phạt anh? Lại còn để công chúa Thụy Điển theo đuôi anh từ Thụy Điển chạy tới Đài Loan, những ngày an nhàn của anh vừa mới bắt đầu được mấy hôm, chẳng lẽ đã gần kết thúc rồi sao?

Anh nhìn Agnes đang cực kỳ vui vẻ, “Agnes, em đừng có ở chỗ này làm loạn được không? Mau trở về Thụy Điển cho anh, ngay cả một câu tiếng Trung cũng không biết, sao có thể sống được ở Đài Loan?”

Thật không biết Tổng giám đốc Đồ nghĩ thế nào, cô gái này nửa chữ tiếng Trung cũng không biết, lại mới chỉ học năm thứ hai đại học, sao có thể trúng tuyển, đầu óc anh ta có vấn đề sao?

“Ai bảo một chữ tiếng Trung em cũng không biết, em đã nói rất nhiều câu rồi, hơn nữa bây giờ vẫn đang cố gắng học tập đó.”

Agnes kiêu ngạo hást hàm, Beard cũng không thêm đề ý, nghĩ là trong lòng cô đang cực kỳ bất mãn.

“Vậy sao? Vậy thì nói anh nghe một hai câu xem sao.” Không phải anh coi thường cô, mà cô thế nào anh đều biết rõ.

Mặc dù cô gái nhỏ này thông minh, nhưng lại không có thiên phú về ngoại ngữ, không giống anh em trong nhà anh, bất kỳ ai cũng đều thông thạo ít nhất 4 ngoại ngữ. Còn cô ngoại trừ tiếng Thụy Điển thì cũng chỉ nói được tiếng Anh, mà tiếng Anh cũng chỉ là lắp bắp, tạm được.

Lúc ở Thụy Điển, cả hai người bọn họ đều dùng tiếng Thụy Điển để nói chuyện, ngay cả lúc này, khi hai người nói với nhau, từ đầu tới cuối, chẳng câu nào của Agnes là không phải tiếng Thụy Điển.

“Nói thì nói.” Agnes không phục hắng giọng, sau đó dùng giọng tiếng Trung không chuẩn lắm, chậm rãi nói: “Xin chào, cám ơn, hẹn gặp lại.”

Cho dù lúc trước khi Beard rời Thụy Điển một câu tiếng Trung cô cũng không nói, nhưng dù sao đã sang đây được nhiều ngày, ít nhiều cô cũng học xong vài câu.

“Còn nữa không?” Mặc dù cũng không chuẩn lắm, nhưng tối thiểu cũng có thể coi như người nghe hiểu được.

Không tệ! So với anh dự tính thì còn tốt hơn nhiều.

“Thật xin lỗi, không sao.”

“Còn gì nữa?”

“Không, không cần khách khí.” Agnes cố gắng nói hết những câu tiếng Trung mà cô biết, còn vắt óc nghĩ những câu cô vừa mới học để không bị Beard coi thường.

“Tiếp?”

“Anh, mẹ kiếp!”

“Cái gì?” Thế nào lại học cả mấy câu thô tục mắng người rồi, “Câu này ai dạy em?”

Có làm hay không? Kẻ nào dám dạy cho công chúa của một nước mắng chửi người ta một cách thô tục như thế, kẻ nào liều lĩnh không sợ chết như vậy?

“Không ai dạy em cả, là sau khi em tới Đài Loan, nghe người ta nói câu này. Bọn họ nói với em rằng nếu tâm tình khó chịu thì có thể nói câu này, chẳng lẽ không phải sao?”

Beard coi như hết chỗ nói với vị công chúa này, lắc đầu một cái rồi tránh khỏi cái ôm của cô, kéo tay Trình Thi Thi, dùng tiếng Trung nói, “Thi Thi, đi thôi, anh đưa em tới phòng làm việc.” Rõ ràng là không muốn để ý tới vị công chúa điện hạ này.

Agnes trông thấy hai người tay trong tay, trời sinh phụ nữ có giác quan thứ sáu chợt khiến cô nảy sinh trong lòng một tia nguy hiểm.

Cô đi tới trước mặt Trình Thi Thi, dùng tiếng anh hỏi, “Cô là ai?”

Beard dùng tiếng anh thở dài: “Có vấn đề gì thì đi hỏi Johnson, anh ấy sẽ trả lời em.” Nói xong liền nắm tay đưa Trình Thi Thi đi.

Johnson Terry ở phía sau thông thả bước đến bên cạnh Agnes, “Công chúa, cô khỏe không?” Miễn cưỡng nở một nụ cười với Agnes.

Anh sao lại xui xẻo vậy chứ, vô duyên vô cớ bị bắt làm bia đỡ đạn, còn chưa kịp từ chối, chỉ có thể chấp nhận ra tay.

Agnes ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông cao hơn cô một cái đầu, cong miệng lên, nổi nóng nói, “Khỏe cái gì mà khỏe? Hiện giờ tôi đang cảm thấy vô cùng không khỏe.”

Beard dặt tay người phụ nữ khác trước mặt cô, cô mà khỏe được mới là lạ.

Beard quả thật không sai, vị công chúa theo đuôi này chỉ cần xuất hiện là những ngày an nhàn của anh như anh dự đoán, hoàn toàn đi đút.

Lúc ăn trưa, vốn là thuộc về anh và Trình Thi Thi, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện một cô gái kẹp giữa bọn họ.

Beard cùng Trình Thi Thi ngồi cạnh nhau trong phòng ăn của nhân viên, Agnes ngồi đối diện Beard, vừa ăn vừa quan sát đôi nam nữ trước mặt.

Beard coi Agnes như không khí, làm như không thấy, gấp một miếng sườn kho tàu vào trong bát của Trình Thi Thi, “Thi Thi, ăn sườn đi.”

Trình Thi Thi không phản ứng, ngược lại Agnes thấy vậy vội vàng nũng nịu nói, “Beard, em cũng muốn.”

Beard không thèm để ý tới cô.

“Em cũng muốn ăn sườn á.” Agnes chưa từ bỏ ý định lặp lại lần nữa.

“Muốn ăn sao không tự mình gấp? Em đâu phải là không có tay.”

“Nhưng cô ấy cũng có tay mà.” Cô chỉ chỉ vào Trình Thi Thi, “Sao anh phải gấp cho cô ấy?”

Beard nhanh chóng gấp một miếng sườn, bỏ vào trong bát của Agnes, “Như vậy được chưa.” Anh quyết định không chấp nhứt với nhóc con này.

Khuôn mặt của Agnes hiện lên một nụ cười, hài lòng ăn miếng sườn mà Beard vừa gấp cho cô.

Nhóc này thật sự rất dễ thỏa mãn mà.

Agnes ăn xong sườn, rồi nói với Beard: “Sau khi ăn cơm xong, anh đưa em dạo một vòng công ty được không? Em vừa mới tới, ở đây đều xa lạ, anh dẫn em đi làm quen nhé!”

“Không được!” Beard không chút nghĩ ngợi, lên tiếng cự tuyệt.

Lại còn đưa đi dạo quanh công ty, tốt quá ha! Anh còn muốn chăm sóc Thi Thi của anh, ý kiến của cô nhóc này chẳng hay tí nào.

“Em bảo quản lý Triệu đưa đi.” Anh nhìn về phía Triệu Tích Dương đang ngồi ăn cơm cách họ một bàn, “Anh nghĩ cậu ấy rất sẵn lòng.”

“Em không cần.” Agnes ra sức lắc đầu, “Anh ấy không nói được tiếng Thụy Điển, em đi theo anh ấy sẽ không được tự nhiên.”

“Vậy thì anh hết cách rồi.” Beard muốn mà cũng không giúp gì được đành buông tay, “Anh và Thi Thi sau khi ăn xong còn có việc phải làm, tóm lại là không có thời gian đi với em.”

“Hai người phải làm cái gì? Em cũng muốn làm.” Agnes vội vàng tỏ rõ ý đồ.

“Không được.” Anh cự tuyệt lần nữa.

Thật là buồn cười, sau khi ăn xong anh và Thi Thi phải làm chuyện trẻ con không nên biết, sao có thể để cô làm kỳ đà cản mũi.

“Vì sao?”

Beard không trả lời, thấy Trình Thi Thi đã ăn xong thức ăn trong bát, lập tức kéo tay cô đi tính rồi đi.

“Hai người đi đâu vậy?” Agnes cũng đứng dậy theo bọn họ.

Beard vẫn không trả lời, nháy mắt với Johnson Terry ngồi bàn bên cạnh.

Johnson lập tức hiểu ý, đứng dậy ngăn cản Agnes, “Công chúa Điện hạ, nếu như cô muốn tìm người đưa cô đi dạo quanh công ty, không bằng tôi đưa cô đi, tôi cũng nói tiếng Thụy Điển, hướng chỉ cùng công chúa điện hạ cô cũng có thể coi là quen biết, đi cùng nhau cũng sẽ không cảm thấy không tự nhiên.”

“Anh tránh ra, tôi không cần anh đưa đi.” Agnes nhìn Beard cùng Trình Thi Thi đã đi xa, gấp đến độ dậm chân, thật muốn đuổi theo, nhưng lại bị Johnson Terry cản đường, khiến cô không còn cách nào, “Beard, hai người đi đâu vậy?” Không thể làm gì khác hơn gào về phía bóng lưng của Beard.

Vậy mà Beard không thêm để ý tới cô, kéo Trình Thi Thi nhanh chóng biến mất trước cửa nhà ăn.

Cho đến khi Agnes không thấy bóng dáng của anh nữa, mới đưa mắt nhìn Johnson trước mặt, “Anh biết bọn họ đi đâu không?” Johnson lập tức lắc đầu một cái.

Anh sao có thể biết, cho dù có biết cũng sẽ không nói.

Từ phòng ăn đi ra Beard trực tiếp kéo Trình Thi Thi đến nhà vệ sinh nam mà bọn họ từng hoan ái.

Để Trình Thi Thi dựa người vào tường, anh liền nhanh chóng vuốt ve toàn thân cao thấp, cắn nhẹ lỗ tai cô, nhẹ nhàng thì thầm nói : “Thi Thi, chẳng lẽ em không có gì muốn hỏi anh sao?” Trình Thi Thi lạnh lùng nhìn anh.

“Em không muốn hỏi anh có quan hệ gì với vị công chúa kia sao?” Anh tốt bụng nhắc nhở cô.

Chỉ cần cô hỏi, anh bảo đảm sẽ giải thích rõ ràng, Trình Thi Thi chậm rãi cúi đầu, nhưng anh lại nâng cằm cô lên, để cô không thể không nhìn thẳng vào anh, “Chẳng lẽ em không tò mò quan hệ của anh và cô ấy một chút nào?” Phản ứng lạnh nhạt như thế, rốt cuộc cô coi anh là gì? Xem như việc anh kết giao với người phụ nữ khác, cô cũng không quan tâm chút nào sao?

Trình Thi Thi mấp máy môi, “Hai người có quan hệ gì” Thanh âm cực kỳ êm ái, nhưng cũng chỉ có mình cô biết, giờ phút này trong lòng cô đè nén một loại tâm tình rất khó mà giải thích được, “Thi có liên quan gì tới tôi?”

Trong lòng Beard chợt cảm thấy một con tức giận dâng lên mãnh liệt.

Hay cho câu “Hai người có quan hệ gì thì có liên quan gì tới tôi”.

Có lúc anh thật thích bộ dạng bình tĩnh lạnh lùng của cô, nhưng cũng có lúc anh lại thống hận sự tỉnh táo đó của cô. Anh thật muốn cô có thể là một người phụ nữ nhỏ bé bình thường, thỉnh thoảng vì anh mà ăn dấm, dùng giọng chất vấn để hỏi anh có quan hệ mập mờ với người phụ nữ khác hay không? Như vậy ít nhất có thể chứng minh được là cô có quan tâm tới anh.

“Nếu như anh nói cho em biết anh cùng cô công chúa đó có hôn ước, lấy cô ấy làm vương phi tương lai, em cũng không để ý sao?”

“Sao tôi lại phải để ý chứ?” Âm thanh của Trình Thi Thi vừa nhẹ vừa nhạt, khiến cho Beard nghe xong câu này cảm thấy vô cùng chán nản.

Anh khẽ vuốt mái tóc của Trình Thi Thi, “Thi thi, chẳng lẽ em không yêu anh dù chỉ một chút nào sao?” Trong mắt lộ ra một tia buồn bã, “Vì sao em không giống như những người phụ nữ khác, thỉnh thoảng làm nũng với anh một chút, đùa giỡn một chút, ghen tuông một chút cũng được?” Mặc dù mấy cái này đều là ngây thơ tùy hứng, nhưng còn tốt hơn là cô đối với anh chẳng có thái độ gì.

Trình Thi Thi vẫn lạnh nhạt nhìn anh, cắn cánh môi rồi lại thả lỏng, thả lỏng rồi lại cắn.

Sau đó Beard thờ dài một tiếng, “Bỏ đi, dù sao nếu em giống những người phụ nữ khác thì đã không phải là Trình Thi Thi rồi, trên thế giới này sẽ không có “Người đẹp lạnh lùng” Trình Thi Thi, có lẽ cũng sẽ không hấp dẫn anh, khiến cho anh say mê em.”

Cho nên anh không cần những người phụ nữ khác, cứ duy trì tình trạng như vậy là được rồi, bởi vì không phải chính là anh thích điểm này của cô hay sao? Mặc dù thích mẫu phụ nữ như cô, trong lòng anh cũng sẽ thường xuyên cảm thấy buồn khổ uất ức, nhưng anh chấp nhận, ai bảo người anh thích chính là cô? Mặc dù tự mình chuốc lấy đau khổ nhưng anh vẫn cảm thấy ngọt như kẹo.

Vén váy cô lên, anh muốn tận dụng lúc nghỉ trưa, lần nữa vui chơi khu vườn bí mật của cô, ngón tay ngăn cách một lớp quần lót, dịu dàng xoa bóp cánh hoa mẫn cảm của cô.

“Ừm” Trình Thi Thi nhắm mắt lại, cắn cánh môi, nhắm nhin không để cho mình phát ra rên rỉ.

Hóa ra. . . .Hóa ra anh và vị công chúa Thụy Điển kia có hôn ước, khó trách tại sao đối phương lại ngần ngại xa xôi tới Đài Loan tìm anh.

Anh là một Vương tử, dĩ nhiên chỉ có công chúa mới xứng đôi ở chung một chỗ, còn cô chỉ là một người dân thường, dù thế nào cũng không thể xứng với anh, xem ra lúc trước cô không nhận lời cầu hôn của anh đúng là sáng suốt.

Cô đã sớm đoán được, với xuất thân của anh, sớm muộn cũng sẽ lấy người môn đăng hộ đối, nhưng vì sao khi nghe anh nói có hôn ước, trong lòng lại có một cảm giác đau đớn mờ ảo, giống như bị người khác đâm một dao?

Cô cố gắng gạt bỏ đau đớn trong lòng, nhưng không cách nào ngăn được, nếu như anh và vị công chúa kia có hôn ước, vì sao còn nhiều lần cầu hôn cô? Chẳng lẽ cô chỉ là thú vui để anh tiêu khiển? Coi cô như một trò chơi khi anh đang nhàm chán cô đơn?

Trình Thi Thi đau lòng nghĩ, dù biết rõ chuyện này nhưng lần đầu tiên cảm thấy chua xót.

Đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảng mờ hồ, cô lo sợ nghi hoặc vươn tay, sờ hai gò má của mình bỗng thấy ươn ướt.

Rốt cuộc cô cũng khóc! Không ai khác chính là vị Vương tử Điện hạ này, cô hốt hoảng lau nước mắt trên mặt mình, nhưng vẫn không lau được nỗi buồn tủi trong lòng.

Bởi vì lúc này Beard đang cúi đầu cời quần lót của cô, không hề chú ý tới cử chỉ khác thường của Trình Thi Thi, hiện giờ anh chỉ muốn kết hợp với cô một lần nữa, để cảm nhận sự “bao dung” “săn sóc” của cô.

Nếu anh có thể nhìn thấy một cô gái trước đây vốn lạnh lùng mà giờ phút này vì anh mà rơi lệ, với sự thông minh tài trí của anh, hẳn có thể dễ dàng đoán được cô đã động lòng với anh.

Đúng lúc anh đang cời quần lót của cô, ngoài nhà vệ sinh nam lại xuất hiện một âm thanh không nhỏ.

“Beard, anh mau ra đây cho em.” Là giọng nói của Agnes, không ngờ cô nhóc kia lại có thể từ nhà ăn tìm ra nơi này.

“Công chúa Điện hạ, có lẽ Vương tử Điện hạ không có ở trong đó đâu, hay là cô tới chỗ khác tìm xem sao.” Giọng nói của Johnson cũng truyền vào.

“Ai nói không có ở đây, mới vừa rồi rõ ràng có người nói cho tôi biết, còn tận mắt nhìn thấy Beard cùng người phụ nữ kia đi vào.” Agnes dùng sức gõ cánh cửa, “Beard, nếu anh không ra, em sẽ phá cửa xông vào đó.”

Johnson lập tức ngăn cản nói: “Công chúa Điện hạ, tuyệt đối không thể làm vậy, cô là một cô gái, đây lại là nhà vệ sinh nam, sao cô có thể đi vào nhà vệ sinh nam?”

“Vì sao tôi không thể vào? Người phụ nữ kia có thể thì sao tôi lại không thể?” Agnes vẫn dùng sức gõ cửa, “Beard, em đếm đến ba, nếu anh không ra em sẽ xông vào, em nói được thì sẽ làm được.”

“Một, hai. . . .” Chữ “ba” còn chưa ra khỏi miệng, cửa nhà vệ sinh nam đã bị đẩy ra.

Beard quần áo chỉnh tề xuất hiện trước cửa nhà vệ sinh nam, vẻ mặt vô cùng khó coi, “Rốt cuộc em quậy phá đã đủ chưa?” Anh lạnh giọng quát Agnes.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Agnes nhìn về mặt âm trầm của Beard, trong lòng run lên, quanh co nói: “Beard, em. . . .” Đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt đáng sợ của Beard.

“Cô lập tức rút về Thụy Điển cho tôi, tôi chịu đựng cô thế là đủ rồi.” Chuyện tốt bị cắt ngang, hiện giờ Beard tức nghẹn bưng, không kiềm chế được phần nộ phát tiết lên người gây sợ, “Đừng có nghĩ tôi dễ tính, ở trước mặt tôi được voi đòi tiên, lần đầu tiên trên đời tôi nhìn thấy một người phụ nữ mặt dày như cô, đuổi theo đàn ông từ Thụy Điển tới Đài Loan, dai như kẹo cao su vậy, cũng không quan tâm là tôi có vui mừng hay không, có đồng ý để cô bám lấy hay không, cô rốt cuộc có biết xấu hổ không vậy?”

“Em. . . .” Trước kia Beard có thể chán ghét cô đi theo, nhưng chưa bao giờ nặng lời với cô như hôm nay, Agnes nhất thời kinh ngạc đến ngất người, nước mắt không nén được ngưng tụ lại trong hốc mắt.

“Cút! Tôi không muốn gặp lại cô, vừa thấy mặt cô đã khiến tôi chán ghét, lập tức cút ngay cho tôi, cút càng xa càng tốt.”

Nước mắt Agnes đã rơi xuống, trong mắt chứa đầy khiếp sợ và tổn thương, cô lấy tay che mặt, khóc rống lên rồi xoay người chạy đi.

Trên mặt Johnson Terry cũng lộ vẻ khiếp sợ và có chút không hiểu, “Điện hạ, tuy là công chúa Agnes cũng chỉ là nhất thời tùy hứng bám lấy cậu một chút, nhưng cậu cũng không cần phải tức giận đến mức này chứ?”

“Anh cảm thấy tôi làm như vậy. . . .” Beard nhìn về Johnson, “Có chút quá mức?”

“Không phải có chút, là cực kỳ.” Johnson thở dài, “Trước kia cậu đối với tất cả phụ nữ đều dịu dàng, cũng không lớn tiếng với phụ nữ. . . Nhưng hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy cậu tức giận với một cô gái, thậm chí còn khiến cô ấy khóc.”

Vị Vương tử Điện hạ này lần đầu tiên nổi giận với một cô gái, lần đầu tiên hung dữ với một cô gái, lần đầu tiên mắng một cô gái không thương tiếc.

Từ trước đến giờ anh đều săn sóc cô, thân thiết cô, lại không nghĩ anh sẽ có hành vi khác thường như vậy, quả thực làm cho người ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đặc biệt là người bên cạnh anh.

Vậy mà, Beard lại không nghĩ rằng ngay cả Johnson, người luôn hiểu rõ anh nhất cũng nói với anh điều này.

Quá mức sao? Có lẽ vậy, nhưng. . . .” Là bởi vì tôi không thể nhịn được nữa!”

Sự nhẫn nại của mỗi người đều có giới hạn, nếu là lúc trước khi biết Thi Thi, có người bám dính lấy anh, anh cũng sẽ không sao, cùng lắm là miễn cưỡng tiếp tục nhịn, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, nhưng lúc này không giống lúc trước, kể từ sau khi anh biết Thi Thi, anh phát hiện ra rằng đối những người phụ nữ có tình bám dính lấy anh, anh đều không thể kiên nhẫn được nữa.

Anh chỉ muốn lúc anh và Thi Thi ở cùng nhau, không muốn phí chút sức lực để đối phó với mấy người phụ nữ, nhất là người nào phá hư chuyện tốt của anh và Thi Thi, anh càng không thể tha thứ.

Lúc trước vì anh nhịn quá lâu nên mới khiến công chúa theo đuôi từ Thụy Điển tới Đài Loan, hôm nay coi như giải quyết xong, mắng cô chạy biến mất, tránh đến lúc anh và Thi Thi hoan ái lại bị cô quấy rầy, coi như đầu xuôi đuôi lọt.

Lúc này, Trình Thi Thi yên lặng từ nhà vệ sinh nam đi ra tới cửa, nhìn Beard đứng ở trước cửa, nhàn nhạt nói với anh một câu: “Tôi về phòng làm việc trước.” Sau đó vòng qua anh, ra khỏi nhà vệ sinh nam.

“Anh đưa em về.” Beard lập tức đi theo cô, Johnson Terry cũng làm hết phận sự đi theo sau lưng hai người.

Hai người đàn ông cao lớn đi phía sau Trình Thi Thi tới tận phòng làm việc của cô, vậy mà từ đầu tới cuối vẫn không ai phát hiện ra hốc mắt cô hơi ửng đỏ, có lưu lại vết tích của nước mắt, cũng sẽ không nghĩ đến việc một người lạnh lùng như cô lại rơi lệ vì anh.

Agnes bị Beard mắng, vừa khóc vừa che mặt chạy về phía trước, cũng không quan tâm đến những ánh mắt khác thường nhìn cô, chạy đến một góc tường mới dừng lại, khóc nức nở.

Sao Beard có thể đáng ghét như vậy chứ? Dám mắng cô da mặt dày, cô đường đường là công chúa Thụy Điển, mọi người nâng niu cô trong lòng bàn tay chẳng hết, nào có ai dám mắng cô? cung chiều cô, thương cô, nịnh cô còn không kịp.

Beard cho dù có tốt bụng thật, nhưng cũng xấu xa cực điểm, anh là cái gì mà mắng cô? Cô chỉ là thích anh mới có tình từ Thụy Điển tới tìm anh, muốn ở bên cạnh anh, chẳng lẽ có sai sao? Trong lòng Agnes vừa đắng vừa chát, nước mắt cũng liên tục rơi xuống.

Đột nhiên, một chiếc khăn tay màu trắng xuất hiện trước mắt cô, cô hai mắt nhắm nước ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô.

“Công chúa Điện hạ, sao cô lại khóc? Là ai bắt nạt cô sao? Nói cho tôi biết đi, tôi sẽ tìm anh ta tính sổ cho cô.” Triệu Tích Dương đưa khăn tay của mình cho Agnes, dùng tiếng Anh để nói chuyện với cô.

Agnes nhận lấy khăn tay của anh, xoa xoa nước mắt, dùng tiếng Anh ngen ngào nói: “Không sao cả.”

“Là Vương tử Điện hạ sao?” Anh nhìn hai mắt cô khóc đến sưng cả mí, cẩn thận đoán, “Có phải là anh ấy đã chọc cô khóc đúng không?” Agnes cắn cắn môi, không lên tiếng.

Nhưng anh đã nhìn thấu đáp án từ vẻ mặt của cô, “Công chúa Điện hạ cần gì phải khổ sở đau lòng vì một người đàn ông không xứng đáng với mình như thế? Trên đời này đàn ông tốt đâu chỉ có một mình Vương tử điện hạ ?”

“Sao anh biết anh ấy không đáng giá?” Agnes vì lời này của anh mà cau mày.

“Bởi vì người đàn ông đáng giá sẽ không để cho cô khóc thút thít như vậy, công chúa điện hạ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, còn sợ không gặp được người đàn ông đáng giá với mình hay sao? Vương tử điện hạ không chọn cô là anh ấy không có mắt, cô không nên vì anh ta mà chảy nước mắt.”

“Anh, anh nói thật? Anh cảm thấy tôi vừa xinh đẹp vừa đáng yêu sao?” Mặc dù Agnes là công chúa, từ nhỏ đến lớn đã được người khác khen ngợi, nhưng hiện giờ trong lòng cô đang bị tổn thương, tình cảm bị chà đạp, chính là lúc yếu đuối nhất, đang rất cần người động viên an ủi vết thương lòng.

“Đúng, tôi thấy cô là cô gái đẹp nhất và cũng đáng yêu nhất.” Triệu Tích Dương nói đến câu này thì gương mặt trắng nõn bỗng trở nên đỏ ửng ngượng ngùng, “Hơn nữa ngay cả lúc cô khóc cũng rất xinh đẹp.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Agnes vẫn mang theo nước mắt, không khỏi rung động nở một nụ cười yếu ớt, trước kia cô đã nghe qua vô số lời khen ngợi như thế, mỗi câu nghe còn có vẻ cảm động hơn lời của anh, nhưng vào tình huống hôm nay, chỉ một câu khen ngợi nho nhỏ cũng khiến cô cảm động bội phần “Nhưng anh không cảm thấy da mặt tôi rất dày sao? Vì một người đàn ông mà cô tình đuối theo từ Thụy Điển đến Đài Loan, còn không biết thẹn mà cứ cuốn lấy anh ấy ?”

“Dĩ nhiên là không, nếu như tôi là Vương tử Điện hạ, cảm động còn không kịp, sao lại cảm thấy da mặt cô dày đây ?”

“Có thật không?”

Triệu Tích Dương ra sức gật đầu, “Công chúa Điện hạ, thật ra thì tôi cảm thấy thật ra cô cũng không phải là thích Vương tử Điện hạ, tôi nghe nói hai người là thanh mai trúc mã, có thể cô đối với anh ấy chỉ là một loại lệ thuộc vào, một thói quen, có thói quen làm việc cùng nhau và ý lại vào cậu ấy, nhưng loại cảm giác này cũng không nhất định là tình yêu, chờ đến một ngày khi gặp được người cô yêu, có lẽ cô sẽ hiểu được sự khác biệt này.”

“Cảm giác của tôi đối với Beard không nhất định là tình yêu?” Agnes cảm thấy cách nói của anh hoàn toàn mơ hồ, nước mắt cũng không chảy nữa, tim đập mạnh và loạn nhịp khi dần dần hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh, “Là thói quen làm việc cùng nhau và ý lại vào anh ấy ?”

Là như vậy sao? Cảm giác của cô đối với Beard không phải là yêu? Cô chưa từng nghĩ rằng mình sẽ không thích Beard, từ lâu cô rằng anh là sẽ là người bạn bầu bạn cả đời của cô, mặc dù nhất thời cô chưa thể lĩnh hội hết lời nói của Triệu Tích Dương “Anh nói cũng không phải là không có đạo lý.”

Không biết vì sao, sau khi hàn huyên tâm sự mấy câu với Triệu Tích Dương, tâm trạng của cô cũng không còn tệ như trước, tựa như một món đồ chơi mà mình ưa thích không thuộc về mình nữa, không tránh khỏi cảm giác mất mát.

Nhưng cũng sinh ra một cảm giác mong đợi, mong chờ món đồ chơi tiếp theo thuộc về mình sẽ tốt hơn, chẳng lẽ thật như lời Triệu tích Dương nói, tình cảm của cô đối với Beard không phải là yêu?

Cầm khăn tay đưa cho Triệu Tích Dương, “Trả lại anh.”

Triệu Tích Dương đang muốn nhận lấy thì cô đã thu hồi tay lại, “Đã bị tôi làm bẩn rồi, chờ tôi giặt sạch lại sẽ trả cho anh.” Vừa nói vừa dứt khăn tay vào túi mình.

Cô đã ngừng khóc thút thít, nở một nụ cười ngọt ngào với Triệu Tích Dương, nhất thời Triệu Tích Dương cảm giác như có một dòng điện chạy qua khi nhìn thấy nụ cười của cô.

Lúc cô không cười anh đã thấy cô là cô gái đẹp nhất mà anh từng gặp, lúc khóc lại khiến người ta cảm thấy đáng về thùy mị yêu thương, lúc cười lại càng đẹp như thiên thần.

“Quản lý Triệu tôi nay có rảnh rồi không?” Agnes đột nhiên có chút rụt rè hỏi ý anh.

“Có.” Triệu Tích Dương trả lời không chút do dự, “Công chúa Điện hạ có chuyện gì sao?” Cho dù không có thời gian, anh cũng sẽ vì cô mà có thời gian rảnh rồi.

“Tôi muốn học tiếng Trung, anh có hứng thú làm gia sư của tôi không, dành chút thời gian rảnh dạy tôi tiếng Trung?”

Cặp mắt của Triệu Tích Dương thoáng chốc phát ra ánh sáng nóng rực, ngay cả khuôn mặt cũng trở nên sáng sủa, “Tôi... tôi, dĩ nhiên tôi đồng ý!” Vừa kích động vừa có chút cà lăm.

“Thi Thi, Thi Thi, em đừng đi nhanh như vậy, chờ anh một chút !”

Xử lý hết công việc trong công ty, hai người một trước một sau bước nhanh, đi trước là một người phụ nữ nhỏ nhắn, đi sau là một người đàn ông cao

lớn.

“Đủ rồi, Vương tử Điện hạ, anh đừng đi theo tôi nữa được không?” Người phụ nữ quay đầu lại, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên một tia không vui.

“Không!” Người đàn ông kéo tay cánh tay của cô gái, “Thì Thì, anh muốn bám theo em cả đời, em nhất định không được bỏ rơi anh.”

Trình Thì Thì liếc mắt nhìn người đàn ông trước mắt, “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Vương phi tương lai của anh cũng đã tới Đài Loan tìm anh rồi, vì sao anh còn không đi với vị công chúa kia, còn tiếp tục dây dưa với cô làm gì? Chẳng lẽ anh đùa giỡn với cô chưa đủ?

Không! Bất kể như thế nào cô cũng không thể nào biến mình thành trò chơi của anh, cho dù trong lòng sẽ rất đau, coi như bỏ hết tất cả, cô muốn hoàn toàn kết thúc quan hệ hai người, từ nay về sau sẽ không có bất cứ ràng buộc gì nữa.

“Thì Thì, lời này anh nên hỏi em mới đúng, rốt cuộc em muốn thế nào?” Từ hôm qua, sau khi anh phát tiết với công chúa theo đuôi ở trước cửa nhà vệ sinh nam kia, hình như cô có gì đó không đúng lắm.

Trước kia cô lạnh nhạt với anh, hiện giờ chỉ có hơn không kém, vốn là trong bụng anh đang có chút phiền lòng, thứ nhất là vì vị công chúa theo đuôi kia, tuy rằng hôm qua anh đã mắng khiến cô bỏ đi, nhưng chỉ cần một ngày cô còn chưa về Thụy Điển thì anh vẫn chưa thể yên tâm; thứ hai chính là hôn sự với Thì Thì, người phụ nữ này vẫn chưa đồng ý gả cho anh, thậm chí còn nhìn anh với vẻ mặt không có thiện cảm còn hơn cả trước kia, anh đã đắc tội với cô rồi sao?

“Trình Thì Thì!” Đột nhiên, một giọng phụ nữ vang lên giữa hai người.

“Agnes?” Beard kinh ngạc nhìn về phía người đang đi tới.

Con nhóc này sao còn dám xuất hiện trước mắt anh? Ngày hôm qua anh nặng lời với cô như vậy, sao cô vẫn còn dám tới tìm anh, cô không sợ sẽ lại bị anh mắng khốc sao?

“Hôm nay em không tới tìm anh.” Agnes không thèm nhìn anh, “Em tới tìm Trình Thì Thì.”

“Em tìm Thì Thì làm gì?” Anh khó hiểu.

“Mặc kệ chuyện của em!” Agnes nghiêm túc đánh giá Trình Thì Thì đứng trước mặt, dùng tiếng Anh chậm rãi nói: “Cô có biết là cô và Beard căn bản không hợp nhau.”

Về mặt Trình Thì Thì lạnh lùng nhìn Agnes, cũng dùng tiếng Anh trả lời: “Tôi biết.” Thực ra trình độ tiếng Anh của cô cũng không tốt lắm, nhưng trình độ tiếng Anh của Agnes cũng không cao, tốc độ nói của hai người cũng thông thả chậm rãi, hiển nhiên là không có vấn đề gì.

“Cô căn bản không xứng với anh ấy.”

“Vậy theo công chúa Điện hạ, người nào mới xứng đáng với anh ấy, là cô sao?” Về mặt Trình Thì Thì càng lạnh lùng hơn.

Vị công chúa này thật là kỳ quái, vợ tương lai của Beard rõ ràng là cô, cô cũng chỉ là một trò chơi với anh mà thôi, liên quan gì đến xứng hay không xứng mà cô phải chạy tới nói với cô điều này, có ý tứ gì? Miễn là công chúa Điện hạ cô đây xứng với anh không phải sao?

“Dĩ nhiên, tôi cùng Beard là một đôi trời sinh, mọi người ở Thụy Điển đều công nhận là một cặp xứng đôi nhất, chỉ tiếc là người nào đó không nhận thức được điều này.” Dứt lời, Agnes liếc Beard một cái bẽn lẽn.

“Cô yên tâm, Vương tử Điện hạ đối với tôi chỉ là nhất thời chơi đùa, sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ hiểu ai mới xứng với anh ấy, ai mới thích hợp là vợ anh ấy nhất.”

Beard đứng ở một bên nghe được câu này, lập tức không thể đồng ý đứng lên phản bác: “Anh đối với em không phải nhất thời chơi đùa.”

Nhưng Trình Thì Thì và Agnes hoàn toàn không để ý tới anh.

Agnes hỏi Trình Thì Thì: “Cô thật sự cảm thấy như vậy sao? Nếu sau này Beard suy nghĩ lại, không nhớ cô nữa, bội tình bạc nghĩa với cô, cô sẽ làm thế nào?”

“Tôi sẽ chân thành chúc anh ấy hạnh phúc, bất kể cuối cùng anh ấy chọn ai.”

“Cô rộng lượng như vậy sao?” Agnes kinh ngạc không thôi.

Ban đầu cô còn tưởng cô mang bộ dạng khiêu khích tới tìm Trình thì thì, hai người sẽ gây chiến, nói không chừng còn có thể động tay động chân, cái này gọi là tình địch gặp nhau, trên TV không phải toàn tình tiết kiểu này hay sao? Nhưng không ngờ người phụ nữ này lại có thể “tâm bình khí hòa” như vậy.

Mặc kệ cô nói gì cũng đều không thay đổi sắc mặt. Cho dù có bị bỏ rơi cũng có thể chân thành chúc đối phương hạnh phúc, cô thật sự rộng lượng như vậy, hay là giả vờ? Chỉ là nét mặt cùng giọng nói của cô khiến cho người ta nhìn không ra bất kỳ một tia nguy trang.

Là cô thật sự hào phóng như thế, hay là giả vờ?

“Đường như tôi đã hiểu vì sao Beard thích cô.” Bởi vì cô không giống những người phụ nữ khác, một chút cũng không hề giống.

Agnes đưa mắt nhìn về phía Beard, “Đưa tay anh ra đây.”

“Làm gì?” Beard lập tức đưa tay giấu sau lưng.

“Đưa cho em. . . Em có ăn thịt anh đâu mà sợ!”

Beard ra sức lắc đầu, ai mà biết nha đầu này lại muốn làm gì? Anh còn lâu mới đưa cho, Agnes cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp đi tới bên cạnh kéo tay anh.

“Này. . . .” Nhóc con sao lúc này lại trở nên đã mạn như vậy, dám động tay động chân với anh?

Agnes cầm lấy tay phải Beard, sau đó lại cầm tay trái của Thi thi, đặt tay của hai người họ vào nhau.

Trong lúc hai người vẫn chưa hiểu ra, cô mới nói: “Mặc dù tôi mong muốn Beard có thể trở thành chồng tương lai của mình, cha mẹ tôi và cha mẹ anh ấy cũng rất vui nếu chuyện có thể thành, nhưng mà anh ấy lại không thích tôi.” Nhìn Trình Thi Thi, “Cô có thể rộng lượng như vậy, dĩ nhiên tôi cũng có thể, dùng câu nói cô vừa nói kia, bất kể anh ấy chọn ai, tôi đều chân thành chúc anh ấy hạnh phúc, cho nên. . .” Cô lại nhìn Beard “Chúc hai người hạnh phúc.”

“Em. . . .” Beard cùng Trình Thi Thi đối mặt với hành động này của Agnes kinh ngạc không thôi.

“Có nhất thiết phải ra vẻ giết mình thế không, tôi đã nghĩ thông rồi, và cũng đã từ bỏ ý định với Beard rồi, thế nào? Chuyện này khiến hai người không thể tưởng tượng nổi sao?” Agnes đột nhiên kiêu căng hất cằm.

“Dầu gì tôi cũng là công chúa, không phải không tìm được một người đàn ông, cần gì phải cố chấp với một người không hề thích tôi? Lại nói đáng tôi xinh đẹp đáng yêu thế này, khiến đàn ông yêu cũng không phải chuyện khó khăn gì? Tôi không tin là không tìm được một người đàn ông yêu tôi đến chết đi sống lại, bám theo ta như kẹo gôm, cho nên sao tôi phải lãng phí thời gian quý báu của mình trên người Beard? Hai người nói có phải không?”

Trải qua một phen an ủi của Triệu Tích Dương ngày hôm qua, Agnes coi như hiểu ra, sau đó cũng suy nghĩ rất nhiều, tình cảm dù sao cũng không thể đơn phương, nếu đối phương không thích cô, sao cô còn cố chấp? Với điều kiện của cô, muốn tìm một người đàn ông yêu cô đâu phải chuyện khó? Huống chi hiện giờ cô phải đã dễ dàng tìm được mục tiêu phấn đấu mới rồi sao?

“Được rồi, những gì muốn nói tôi cũng đã nói xong, sẽ không quấy rầy thời gian của hai người nữa, bai bai!” Agnes cười ngọt ngào, bước qua Beard và Thi Thi bên cạnh rồi đi.

Đề lại hai người đối mặt với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lừa Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: CHƯƠNG KẾT

Cho đến khi Agnes cách xa hai người họ 100 mét, mới dừng lại nhìn về phía trước.

“Công chúa Điện hạ.” Triệu Tích Dương không biết từ cột điện nào đột nhiên xông ra, đi tới bên cạnh cô.

Agnes chậm rãi lấy khăn tay từ trong túi áo, “Tôi không sao.” Lau khóe mắt, “Đây là lần cuối cùng tôi khóc vì Beard, tôi thề đó. . . .”

Mặc dù vừa rồi trước mặt Beard và Trình Thi Thi, cô vẫn còn giả bộ kiên cường rộng lượng, nhưng dù sao Beard vẫn là đối tượng mà cô thích nhiều năm, bây giờ bỏ qua nhiều năm chờ đợi, trong lòng cô sẽ rất đau, sẽ có phần mất mát.

Chỉ là, cô đã quyết định rồi, hôm nay cô vì anh mà khóc lần cuối cùng, từ nay về sau cô sẽ không vì Beard mà chảy nữa giọt nước mắt.

Cô nhìn Triệu Tích Dương một cái, vừa nhìn khăn tay màu trắng trên tay, “Ai nha. . . . Vốn là khăn tay này đã được giặt sạch tối qua, hôm nay định trả cho anh, nhưng bây giờ lại bị tôi làm bẩn, xem ra chỉ còn cách ngày mai trả lại anh.” Vừa nói vừa nở nụ cười với Triệu Tích Dương, trong mắt vẫn còn ánh nước.

Beard quả thật không dám tin nổi, vốn là trong bụng có hai nỗi phiền lòng, việc thứ nhất thế mà lại có thể dễ dàng giải quyết tốt đẹp, hiện giờ chỉ còn việc thứ hai, là khiến Thi Thi gật đầu đồng ý gả cho anh.

Anh cầm tay trái Trình Thi Thi, “Thi Thi, hôm nay chúng ta nhất định phải nói chuyện một chút !.”

“Chẳng có chuyện gì để nói cả!” Trình Thi Thi muốn tránh sự kiểm soát của anh, năm lần bảy lượt không thành công.

Cô đến bây giờ vẫn không quên được lần trước anh nói với cô những lời này, anh và cô đã ở bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc “nói chuyện” kịch liệt gần hai giờ như thế nào.

“Sợ rằng lần này chúng ta có rất nhiều.” Anh đã hạ quyết tâm, mặc kệ là sử dụng phương pháp gì, anh cũng phải khiến cô đồng ý gả cho anh. “Đi theo anh !.” Vừa nói anh vừa kéo cô vào khúc ngoặt tới gian phòng chứa đồ.

“Nơi này rất dễ khiến cho người khác nhớ đến.” Vừa qua cửa anh liền cười nói.

Đây chính nơi lần đầu tiên anh và Thi Thi tiếp xúc thân mật, khi đó anh giả bộ muốn cưỡng bạo cô, cố ý muốn xem cô sẽ phản ứng thế nào khi gặp tình huống như thế, kết quả anh đã được lĩnh giáo sự tinh táo và lãnh đạm của cô, trái tim cũng dần dần đặt trên người cô.

Đột nhiên anh từ phía sau ôm chặt lấy cô, “Thi Thi, anh xin em một lần nữa, gả cho anh được không?”

Trình Thi Thi không nói một lời nào.

“Không muốn gả cho anh cũng nên cho anh một lý do, đừng im lặng không nói một lời như vậy có được không?” Beard bỗng nhiên nói giọng nũng nịu, giả bộ đáng thương nói với cô.

“Vương tử Điện hạ, anh không cảm thấy anh rất kỳ lạ sao?” Trình Thi Thi nhìn anh với đôi mắt không một tia âm, “Anh và vị công chúa kia có hôn ước với nhau, vợ tương lai của anh cũng là vị công chúa kia, nhưng bây giờ anh lại cầu hôn tôi, anh không cảm thấy anh làm như vậy khiến người ta hoang mang nghi hoặc hay sao?”

Nhắc tới hai chữ hôn ước, giọng nói của Trình Thi Thi không kiềm chế được khẽ run, cuối cùng cô cố gắng duy trì vẻ mặt lạnh nhạt để không bị người khác nghi ngờ.

Cho dù vị công chúa kia vừa mới bày tỏ rõ ràng sẽ từ bỏ Beard, cũng chúc bọn họ hạnh phúc, nhưng dù sao cô ấy và Beard cũng có hôn ước, huống chi thân phận của bọn họ đặc biệt như vậy, một vị là vương tử điện hạ của Dolly Ximiya, một vị là công chúa Thụy Điển, chuyện hai người kết giao không chỉ liên quan đến hai người bọn họ, mà là chuyện đại sự của cả hai quốc gia, hôn ước của hai người bọn họ không thể chỉ vì một câu nói từ bỏ là có thể xóa bỏ.

“Anh và Agnes có hôn ước?” Beard sờ sờ kính hắt, “Là ai nói cho em?” Sao anh lại không biết?”

“Vương tử Điện hạ, chẳng lẽ anh lại mau quên như thế, ngày hôm qua chính miệng anh nói, hôm nay đã quên sạch sẽ rồi sao?”

Con người này không phải tồi tệ như thế chứ, lời nói của mình cũng có thể quên ngay được?

“Hôm qua anh nói?” Anh cố gắng nhớ lại, suy nghĩ nửa ngày mới có chút ấn tượng. Dường như quả thật hôm qua anh có nói qua một câu, nhưng mà... “Anh, anh chỉ là thuận miệng nói bừa, bởi vì lúc ấy em đối với chuyện của anh và Agnes quá thờ ơ, giống như cho dù anh và cô ấy có thế nào em cũng không quan tâm, anh tức giận mới tùy tiện nói lung tung một câu, muốn biết nếu như anh và Agnes có hôn ước thì em có đau lòng hay không? Nhưng chuyện anh và Agnes có hôn ước hoàn toàn là giả, bởi vì người anh thích là em, vương phi tương lai của anh cũng chỉ có thể là em, không phải người khác!.”

Sau khi Trình Thi Thi nghe Beard nói anh và vị công chúa kia thật ra không có hôn ước, không biết trong lòng nên vui hay tức giận.

Cái người này ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng có thể mang ra để lừa gạt cô, lừa gạt cô như vậy vui lắm sao? Anh có biết chính vì câu nói đùa này của anh khiến tim cô như dao cắt, đau lòng rơi lệ, cũng vì lời này khiến cô quyết tâm tách ra khỏi anh, quyết tâm như vậy không phải là cô không có tình cảm với anh mà là chính cô đã động lòng với anh.

“Thi Thi, thì ra nguyên nhân hai ngày nay em không bình thường là cho rằng anh và Agnes có hôn ước? Em đang ghen sao?” Nếu là ghen thì chứng tỏ cô cũng thích anh, Beard đột nhiên hiểu ra, vui mừng như một kẻ ngốc.

Bị anh nhìn thấu tâm sự của mình, Trình Thi Thi ngượng ngùng quay đầu đi, Beard còn cho là cô lại bắt đầu im lặng, đâu có biết rằng cô lại mấp máy môi, lẩm bẩm nói, “Ghen thì sao? Có phạm pháp à?”

Beard vạn lần cũng không thể ngờ, Thi Thi cô lại có thể dễ dàng thừa nhận là mình đang ghen, cho nên có chút đối phó không kịp, mừng rỡ như điên, “Không phạm pháp, tất nhiên là không phạm pháp...” Nếu Thi Thi có thể vì anh mà ăn đắng thì cho dù giảm mấy năm tuổi thọ anh cũng bằng lòng.

Giờ phút này Trình Thi Thi có thể thẳng thắn biểu lộ tâm tình của mình, điều này nói lên cái gì? Cuối cùng công sức anh bỏ ra cũng được đền đáp? Cuối cùng cô cũng đã yêu anh? Hơn nữa còn tình nguyện nhìn thẳng vào mắt anh thừa nhận phần tình cảm này, không trốn tránh cũng không cố ý bỏ qua? Beard nghĩ tới đây, thoáng chốc mở cờ trong bụng.

“Nếu như sau anh còn lừa tôi nữa.” Trình Thi Thi đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt đang tươi cười vô cùng ngửa mặt, lạnh nhạt nói, “Đừng có mơ tôi sẽ lại để ý tới anh!”

Đến lúc đó, cho dù anh có đuổi kịp cô, bám theo cô đến tận Seberia, anh cũng đừng mong cô sẽ thể hiện cảm xúc với anh.

Cô có thể rộng lượng tha thứ cho anh lừa cô một lần, nhưng sẽ không tha thứ cho anh lần thứ hai, đừng bao giờ nghĩ cô sẽ xem xét lại một lần nữa.

“Được được, sẽ không có lần thứ hai!”

“Còn hại tôi khóc nữa, tôi sẽ...”

“Hại em khóc? Anh làm em khóc lúc nào? Sao anh không biết?” Trình Thi Thi biết mình lỡ lời, lập tức im lặng.

“Có thật không? Thi Thi, em thật sự khóc vì anh sao?” Beard vì lời nói của cô mà kinh ngạc mở to hai mắt, ngay giây tiếp theo không nhịn được phá lên cười ha ha.

“Nghe thấy tôi từng khóc vì anh, hà hê lắm sao?” Trình Thi Thi đưa mắt lườm anh.

“Dĩ nhiên.” Beard nói thật, cười đến cực kỳ đáng ghét.

Mặc dù anh không hề có ấn tượng về việc mình làm Trình Thi Thi khóc lúc nào, nhưng mà cô đã vì anh mà rơi lệ, nên anh cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“Có phải bất kỳ cô gái nào vì Vương tử điện hạ mà rơi nước mắt, anh đều hà hê sao? Bởi vì điều này đủ chứng minh vị trí của anh trong suy nghĩ của những người phụ nữ kia.”

Đàn ông chính là sinh vật đáng ghét ở chỗ này, làm phụ nữ khóc cũng có thể đắc chí được, lại còn cực kỳ hài lòng.

Trình Thi Thi vừa dứt lời, đồng thời khẽ nhún mày, bởi vì cô chợt nhớ một chuyện mới xảy ra cách đây không lâu, “Nhưng... lần trước vị công chúa kia cũng vì anh mà khóc, lại không thấy có vẻ hài lòng như bây giờ?” Cô chỉ nhớ lại lúc đó anh có gì đó không giống lắm, thậm chí còn làm mặt tức giận, so với vẻ mặt “đáng ghét” bây giờ quả thật khác xa.

“Nước mắt của tiểu nha đầu Agnes kia sao có thể so sánh với nước mắt của em, cho dù tất cả phụ nữ trên thế giới này vì anh mà khóc đến mù mắt, anh đều không hà hê, nhưng chỉ có Thi Thi em, anh mới có thể hài lòng, giống như em vừa mới nói, điều này đủ chứng minh vị trí của anh trong suy nghĩ của phụ nữ, mà anh chỉ để ý vị trí của mình trong suy nghĩ của Thi Thi, những người phụ nữ khác đều không quan trọng.”

Nghe vậy, Trình Thi Thi nhàn nhạt nhếch miệng.

Cái người này đúng là húng lên là có thể nói được lời ngon tiếng ngọt, có thể nói nhảm một chuỗi dài, cũng chẳng cần viết nháp.

“Được rồi, trở lại chuyện chính.” Beard chợt ngưng cười, ra vẻ nghiêm túc, “Nếu đã biết anh và Agnes không có hôn ước, thế nào? Hiện giờ đồng ý gả cho anh chứ?”

Trình Thi Thi lại im lặng lần nữa.

“Vì sao còn không chịu gả cho anh?” Beard phỏng đoán, “Dám cũng vì anh mà ăn rồi, khóc cũng đều vì anh mà khóc rồi, đừng nói em không thích anh, anh không tin! Phụ nữ sẽ không vì người đàn ông mình không thích mà ghen, mà khóc, chẳng lẽ... Chẳng lẽ, em sợ sau khi cưới, anh sẽ đối xử với em không tốt?” Thật ra khả năng này là rất lớn. “Nếu đúng như vậy, thì đại khái em có thể yên tâm đi, người nhà anh tất cả đều thừa kế gen si tình, là truyền thống tốt đẹp nhất, một khi yêu là sẽ toàn tâm toàn ý, đến chết không thay đổi.”

Đây mới chỉ là điều kiện tiên quyết đầu tiên, có thật sự yêu hay không lại là chuyện khác. “Hôm nào anh dẫn em đến Dolly Ximiya gặp người nhà anh một chuyến, em đáng yêu thế này, anh tin cha mẹ anh, mười một anh em và ba chị em nhất định sẽ rất thích em, bọn họ...”

“Chờ một chút!” Trình Thi Thi cắt ngang lời anh, “Anh nói anh có bao nhiêu anh chị em?”

“Mười một anh em và ba chị em.” Có vấn đề gì sao?

“Mẹ của anh sinh tất cả mười lăm người? Đều do một mình bác gái sinh?”

Beard cười gian nói: “Thi Thi muốn biết sao? Vậy em nói yêu anh, anh sẽ nói cho em biết!”

Trình Thi Thi hung hăng lườm anh một cái.

“Nếu ngại nói yêu anh thì nói thích anh cũng được.” Trình Thi Thi vẫn không nói câu nào.

“Nếu thích anh mà không nói thì có thể thay thế bằng hành động, hôn anh một cái vậy.”

Thấy cô quan tâm như vậy, lại biết cô thẹn thùng, cho nên anh đưa cho cô nhiều lựa chọn! Trình Thi Thi vẫn còn không phản ứng, chỉ lạnh lùng nhìn anh.

“Đừng như vậy chứ. Hôn anh một cái cũng có sao đâu.” Beard đưa mặt tới gần Trình Thi Thi, chờ mỹ nhân hôn.

Trình Thi Thi cứng ngắc khi gương mặt tuấn mỹ của anh đến gần, sau đó xoay người muốn đi.

“Thôi được rồi... Anh nói a!” Trình Thi Thi không chủ động đến hôn, Beard thất vọng thở dài, giữ lấy eo cô, ngăn cô quay đầu, “Không sai, mười lăm người đều đều cho mẹ anh sinh, không phải anh vừa mới nói đàn ông trong nhà anh đều một lòng chung tình, một khi yêu sẽ toàn tâm toàn ý, đến chết cũng không thay đổi sao? Phụ vương anh rất yêu mẫu hậu anh, sao có khả năng sanh con với người phụ nữ khác? Cho nên dĩ nhiên đều do một mình mẫu hậu anh sinh rồi!”

Vừa nhắc tới người nhà mình, Beard lập tức chậm rãi nói, không nói nhiều cũng không được, “Mẹ anh sinh mười lăm anh em nhà anh chỉ mất mười năm, sinh liên tục từ năm hai mươi đến năm ba mươi một tuổi, có thể em sẽ cảm thấy kỳ lạ vì sao chỉ mất mười năm mà không phải mười lăm năm, đó là bởi vì mẹ anh có mấy lần sinh hai, sinh ba.

Trình Thi Thi gần như không thể nào tin nổi trên đời này lại có một người phụ nữ có thể hy sinh năm tháng tuổi xuân, từ năm hai mươi đến năm ba mươi một tuổi để mang thai và sinh con, chuyện này đối với cô mà nói là một chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Beard vẫn còn thao thao bất tuyệt, “Anh Tư anh Năm là sinh đôi, anh Sáu, anh Bảy và chị Cả là sinh ba, anh Chín anh Mười cũng là sinh đôi. Anh Tư anh là nghệ sĩ piano nổi tiếng, khuôn mặt lại giống anh Năm, cho nên người hâm mộ của anh Tư thường xuyên nhận lầm, vừa ra khỏi cửa đã bị một đám người không rõ từ đâu vây quanh, hưởng thụ sự đối đãi không khác gì minh tinh. Anh Chín anh Mười cũng tốt số như vậy, vì anh Sáu của anh thích gây chuyện thị phi, phiền toái, đáng về lại giống anh Bảy cho nên anh Bảy thường xuyên phải hứng chịu hậu quả, gặp tai bay vạ gió.”

“Cho tới anh Chín và anh Mười...” Anh nói đến đây chợt dừng lại, phát hiện ra hình như mình đã lạc chủ đề, hiện giờ mục đích của anh không phải là tìm cách để Thi Thi đồng ý gả cho anh hay sao? Thế nào lại cùng cô nói chuyện về anh em nhà anh rồi? Anh phải quay lại chủ đề chính mới được, “Dù sao thì chuyện của anh em nhà anh cũng không phải chuyện quan trọng, quan trọng là, rốt cuộc Thi thi em có đồng ý gả cho anh hay không?” Trình Thi Thi vẫn im lặng như cũ.

“Không lấy anh cũng nên cho anh biết lý do chứ.” Anh lùi một bước thỉnh cầu, không nói lý do mà chỉ im lặng, điều này làm sao có thể khiến anh hết hy vọng đây?

Trình Thi Thi liếc nhìn Beard một cái, rốt cuộc vẫn trầm mặc như cũ, không phải cô không muốn nói, mà căn bản là cô không biết nên mở miệng như thế nào.

Nói cho anh biết, cô là sợ mình sẽ không giống mình nữa, một mực từ chối anh, anh có thể hiểu được sao?

Kể từ khi biết Beard, cô đã phát hiện ra mình thay đổi rất nhiều, mấy ngày anh đi mà không nói một lời, thậm chí cô còn không thể tập trung được vào công việc, ngay cả đọc sách cũng không còn hứng thú, không còn gì để nghỉ ngơi, đây chính là một chuyện chưa từng xảy ra khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Khi cô cho rằng anh và người khác có hôn ước, cô đã chảy nước mắt, nếu như tiếp tục, cô không biết mình có trở nên ngày càng xa lạ hay không.

Cô đối với vị Vương tử Điện hạ này quả thật đã nảy sinh một phần tình cảm, vị công chúa điện hạ kia xuất hiện, cô càng linh hội được điều này.

Phần cảm tình này khiến cô cảm thấy vừa xa lạ, vừa có chút đáng sợ, nhưng gả cho anh, cô vẫn chưa thể xác định, cho dù cô không chán ghét việc anh trở thành chồng của cô, nhưng cô lại không muốn lấy chồng quá sớm. Trong công việc, cô là người phụ nữ có khát vọng, nếu quả thật kết hôn, còn phải trở về quốc gia của anh, phải từ bỏ cuộc sống và công việc cùng khát vọng của cô.

Khóe miệng Beard cong lên một đường, cong lên rất giống miệng của chú vịt Donald.

Anh đã hỏi về vấn đề này nhiều lần, sao Thi Thi có thể cố chấp như vậy, ngay cả một lời cũng không chịu nói?

Xem ra con đường nịnh hót lấy lòng không thể thực hiện được, vậy anh chỉ còn cách trêu chọc cô, làm cho bụng cô lớn lên, đến lúc đó xem cô mang thai rồi, còn dám không đồng ý gả cho cha đứa bé hay không!

Không sai, nói là làm luôn!

Vương tử Điện hạ Beard từ trước đến giờ là người theo chủ nghĩa hành động, vừa nghĩ đến chiều này, liền đưa Trình Thi Thi đến cái bàn, bắt đầu cời quần lót của cô ra.

Đối với chuyện ân ái anh luôn gấp gáp như vậy, lúc này càng thêm tích cực chủ động, để cô sớm có thai ngày nào, anh sẽ nhanh chóng lấy được cô ngày đó, sao anh có thể không vội?

Không phải anh không có tự tin, mà là trước mặt Thi Thi anh không hề có lòng tin, anh thường xuyên lo lắng Thi Thi của anh đáng yêu mê người thế này, ngộ nhỡ về sau bị người đàn ông khác cướp đi, anh phải thế nào cho phải?

Vì muốn loại trừ lo lắng của mình, cũng muốn tránh khỏi đêm dài lắm mộng, anh cứ xuống tay trước đã, mau lấy cô về nhà, để cô trở thành bà xã của anh, như vậy anh mới có thể yên tâm.

Còn chưa kịp lột quần lót của cô xuống, Beard bỗng cảm thấy mặt mình hơi uồn ứ, lát sau anh mới ý thức được, là Thi thi của anh đang hôn anh.

Khi anh đang hưởng thụ nụ hôn sâu sắc này thì cánh môi của Trình Thi Thi đã cách xa gương mặt anh.

Anh ngấm nhìn gương mặt hơi ửng hồng của cô, cười nói, “Em đánh lên anh sao?”

Trình Thi Thi lạnh nhạt nói: “Không thể được sao?”

“Có thể, sao lại không thể?” Beard vui mừng nói, nỉ non ở môi cô: “Hoan nghênh em đánh lên cả đời!”

Cho dù đến bây giờ Trình Thi Thi chưa từng nói thương anh, thích anh, nhưng nụ hôn này đủ để nói lên tất cả.

Còn gì có thể so sánh với nụ hôn của người mình yêu, càng khiến người ta cảm động, càng khiến người ta say mê như thế này? Giờ phút này, Vương tử Điện hạ đã say, hơn nữa còn là say tương đối nghiêm trọng.

Beard dùng sức hôn đôi môi đỏ mọng của Trình Thi Thi, vừa tính toán tiến vào trong cơ thể cô.

Kéo khóa quần mình xuống, nhưng vừa được một xíu, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

Anh vốn không muốn nhận, nhưng dường như chuông điện thoại cố ý đối đầu với anh, liên tục không ngừng vang lên. Anh phiền não lấy điện thoại ra, vừa nhìn số điện thoại hiển thị, lại là anh Mùoi vừa trở về từ cõi chết, liền thay đổi chủ ý, “Anh Mùoi, tìm em có chuyện gì vậy?” Tò mò nghe điện thoại.

“Tiểu tử cậu thật không có lương tâm, anh bị tai nạn xe cộ bị thương suýt chết, cậu không chờ anh tỉnh táo lại nói một câu mà đã vội vàng vàng vàng trở lại Đài Loan, quên mất người anh em tốt nhất của cậu phải không?”

“Anh Mùoi, sao anh có thể nói vậy, chính em không quản cực nhọc tức trực bên giường bệnh của anh ba ngày ba đêm, chờ anh thoát khỏi nguy hiểm mới đi, anh còn mắng em không có lương tâm, anh thật khiến em đau lòng mà...”

“Bớt lý do một chút!” Thập Vương Tử Dolly Ximiya không chịu được ngắt lời anh, “Thấy cậu nhanh chóng trở lại Đài Loan như vậy có phải tìm được mỹ nhân đúng không? Tiểu đệ à, lúc nào đưa cô ấy tới Ái Đình Bảo cho anh đây xem một chút?”

Beard sùng sốt, sao anh Mùoi lại biết được? Hắn tám phần là do chị Hai mách lẻo, bởi vì trước khi rời Anh, anh chỉ nói cho chị ấy, nhất định là chị ấy không sai được!

“Đưa cô ấy tới gặp anh thì không có vấn đề gì cả, chỉ là gần đây không được!” Nếu anh Mùoi đã biết thì anh cũng không cần giấu giếm, nhưng giờ anh còn bận “gia tăng dân số”, sau đó mới có thể cưới Thi thi, không có thời gian ra nước ngoài, “Cũng không cần phải xem thay em, em đã xem thì chỉ có cực phẩm trở lên!”

“Cực phẩm?” Thập Vương tử cười khê, “Lần đầu tiên anh nghe thấy có người miêu tả phụ nữ như vậy.”

“Đó là vì em cũng lần đầu tiên gặp được một người phụ nữ cực phẩm như Thi Thi.” Vừa nói vừa nhắm mắt đưa tình nhìn Trình Thi Thi một chút.

“Nghe cậu nói vậy anh càng muốn gặp cô ấy, hứng thú cũng càng tăng.”

“Anh không cần có hứng thú với cô ấy, cô ấy là của em.” Beard lập tức lớn tiếng tuyên bố chủ quyền của mình.

“Hả? Cậu dám khẳng định sao?” Thập Vương tử cười nói: “Anh đây.”

“Anh nói chuyện với ai ở đây vậy?” Đột nhiên có một giọng phụ nữ từ bên kia điện thoại truyền vào tai Beard.

“Anh Mùoi, ai vậy?”

“Một y tá dữ như hung thần vậy!” Thập Vương tử nhàn nhạt giải thích: “Không cần để ý tới cô ấy!”

“Anh nói ai dữ như hung thần?” Giọng nữ lại vang lên.

“Tiểu đệ, chúng ta vừa nói tới đâu rồi? Tiếp tục thôi!”

“Sao anh vẫn còn gọi điện thoại? Bệnh viện chúng tôi cấm sử dụng điện thoại, anh có biết không?” Người phụ nữ liến thoắng không ngừng, “Mau tắt điện thoại đi, đừng có nghĩ anh là Vương tử mà được hưởng đặc quyền!”

Beard không khỏi khâm phục cô y tá này, dám nói chuyện với anh Mùoi như vậy, mà anh Mùoi của anh sẽ không... Dễ dàng tha thứ cho người nào không cung kính với anh, xem ra lại có kịch hay để xem rồi, anh có chút há hê khi nghĩ tới đây.

“Làm gì mà nghiêm trọng vậy, cô không thể mất nhắm mắt mở bỏ qua được hay sao?” Thập Vương tử vẫn không cúp điện thoại.

“Anh không muốn cúp điện thoại, vậy tôi cũng không ngại ngắt máy của anh đâu!”

Âm thanh bên kia truyền ra có gì đó không ổn, hình như có người giành điện thoại trong tay của thập Vương tử.

“Được rồi được rồi, tôi cúp máy là được.” Thập Vương tử uất ức nói, đưa điện thoại vào tai rồi nói với Beard một câu: “Tiểu đệ, anh cúp máy trước, có thời gian sẽ liên lạc sau.” Ngay sau đó cúp máy.

Beard bỏ lại điện thoại vào túi, quay lại bên cạnh Thi Thi, nhưng nghĩ gì đó có chút không thoải mái, lại lấy điện thoại ra tắt hẳn, sau đó mới thỏa mãn gần gũi Trình Thi Thi.

Lần này anh hoàn toàn không lo lắng về chuyện có người quấy nhiễu lúc anh và Thi Thi ân ái...

Beard hiện giờ bị lửa tình thiêu đốt, hết sức căng thẳng, mà người duy nhất có thể giúp anh dập lửa, chẳng có ai ngoài Thi Thi của anh.

Trong phòng chứa đồ rất nhanh truyền ta âm thanh rên rỉ của người phụ nữ và tiếng gầm nhẹ của người đàn ông hòa vào nhau.

Mà tại Edinburgh Anh Quốc, phòng bệnh VIP trên tầng chót của thập Vương tử, sau khi anh cúp điện thoại, rất bình tĩnh nhìn cô y tá phương Đông xinh đẹp mặc bộ đồng phục màu trắng, nghe cô nói từ lúc đó tới giờ, đã không biết bao nhiêu lần quát anh như sư tử Hà Đông.

“Vừa rồi anh nói ai dữ như hung thần?” Người phụ nữ hỏi người gây sự.

“Cô trở về soi gương sẽ biết à!”

“Anh.”

Người phụ nữ kiểm chế tức giận, đem khay trắng ném sang một bên, thô lỗ cời từng cúc áo của anh, sau đó nói lỏng vạt băng trên người, dùng bông thấm nước thuốc, không hề khách khí bôi thuốc cho anh.

“Á.” Vết thương của Thập Vương tử vừa đụng phải bông thuốc trên tay cô liền bị đau, không nhịn được kêu một tiếng.

“Chưa gì đã lớn tiếng vậy?” Thật khoa trương!

“Cô, cô nhẹ một chút không được à?” Vết thương của anh còn chưa đóng vảy, không chịu được sự mạnh tay của cô.

“Một người đàn ông như anh sao lại yếu ớt vậy? Có chút đau cũng nhịn không được?” Cô chẳng thèm ngó ngang gì tới anh.

“Cô cố ý muốn làm cho vết thương của tôi nặng thêm đúng không?” Thập Vương tử cắn răng nghiêng lợi: “Mỗi ngày nhìn thấy gương mặt đưa đám của cô đã đủ khổ sở rồi, cô còn năm lần bảy lượt mượn cớ bôi thuốc, giày xéo vết thương của tôi.” Hại anh lần nào cũng đau đớn muốn chết.

Cô có thù oán gì với anh sao?

“Anh không chịu nổi tôi cũng có thể nói thẳng với viện trưởng, viện trưởng sẽ sắp xếp cho anh y tá khác, tôi cũng đổi ban cho y tá khác, để sau này anh không cần phải gặp tôi.” Anh không chịu nổi cô, vừa hay cô cũng không thích chăm sóc bệnh nhân như anh.

Cô bình sinh ghét nhất loại người lấy tính mạng ra đùa giỡn như anh, tự cho là mình lái xe rất giỏi, ngay cả tính mạng của mình cũng coi thường.

Chăm sóc Vương tử cái khi gió gì, cô thêm vào!

“Đừng có mơ! Tôi biết cô giống tôi đều mong ước không phải gặp đối phương, tôi càng muốn cô chăm sóc tôi, mỗi ngày khiến cô không thể không nhìn thấy tôi.”

Hừ, xem ai thắng ai? Anh cho dù có chết cũng sẽ không để cô vừa lòng đâu.

Nữ y tá dường như đã sớm đoán được anh ta nói câu này, cũng không tức giận, chỉ là chuyển tâm băng bó vết thương của anh, đem băng quấn ba vòng, lúc thất lại, hai tay kéo mạnh hai đầu sang hai bên.

“Á.” Thập Vương tử lập tức kêu lên thảm thiết.

Đáng chết! Tên tiểu tử kia giờ có mỹ nhân ôm trong lòng, hạnh phúc vui vẻ muốn chết, vì sao anh phải nằm trên giường bệnh bị một y tá hung dữ ngược đãi? Ai có thể nói cho anh biết vì sao được không?

HẾT TRUYỆN

Bạn đang đọc truyện *Chọc Phái Người Đàn Ông Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.